

3.3.14

DUTURILE NOUA MONT

Table of Contents

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

NGỬA MẶT

Tác giả: **Du Tử Lê**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn Text: **dutule.com**

CHƯƠNG 1

Bất thần, những xót xa về Thục, dềnh dạt tới, kéo giựt tôi ra khỏi mối âu lo đè nặng của những loạt súng khai hỏa vừa xé ngang đầu. Mưa vẫn rào rào trên những lùm cây nhầy đen. Bóng đêm chao nghiêng, khi những trái châu bùng sáng, xua tàn cây chạy trên mặt đất cỏ, như một bầu trể với nhiều hình thù quái dị, nô đùa trong niềm im lặng thất bốp của một đêm trăng sáng.

Bên kia sông, từ những cao ốc, hai ngọn đèn pha quét hai vạt sáng dài, liếm ngọt, sâu vào lòng sông, nước mỗi lúc mỗi cạn. Tôi co chân, ngồi xồm trên chiếc ghế gỗ, chông chênh. Chiếc ghế mới hồi nãy, còn ngồi thoải mái, gác chân lên bàn, ngả đầu vào vách phì phèo thuốc lá.

Mưa vẫn rạt rào và gió vẫn thông thống hút qua căn nhà lục giác mái tôn, trống lốc. Tôi loay hoay không biết phải xoay trở sao để mưa khỏi tạt và gió đừng xốc tới, chém buốt da thịt. Ừ mà hình như lúc này tôi không còn quan tâm tới chiếc quần sũng ướt, nước chảy dòng xuống theo hai ống xương vào giày, vào vớ, lép nhép. Hình ảnh Thục, nổi nhớ nhưng chưa xót của một chuyện tình chưa kịp chín, một thứ nụ hoa vừa hé cánh, đã bị dập vùi, đã bị vò nát làm tôi nóng người, bưng bưng hơi thở. Tôi hần học dẫn mạnh khẩu súng đã lên đạn xuống mặt bàn suýt nữa, gạt đồ luôn ấm trà mà cô con gái bà chủ quán mới đem ra. Trong ánh sáng nhờ nhờ của chiếc đèn dầu, dấu sau cái phích nước, ở một góc nhà, tôi mơ hồ nhìn thấy những chiếc bóng di động khoan thai. Cái khoan thai ẩn nhẫn một hốt hoảng, một nhón nhác. Trong những chiếc bóng thẫm đó, Thuận như một con chuột ốm o, ngồi thõng chân, tay chống cằm, ngơ ngác nhìn sững vào khoảng đen trước mặt. Tôi không

thể đoán biết Thuận nghĩ gì. Nghĩ gì, điều đó không mấy quan trọng bằng cái lỗ dở của chương trình hò hẹn mà Thuận đã rắp tâm với tôi từ trước. Chừng 12 giờ khuya ba má em đã ngủ, anh chờ em ở dưới gốc cây cao, anh cứ đứng đó, gần mé sông em sẽ ra. Ủi nhá. Nhớ ra đấy nhá. Thề đi. Đứa nào không ra không phải là giống người há. Thuận cười hích hích. Chiếc răng bít vàng của Thuận lóe lên, một vệt sáng yếu ớt. Thứ ánh sáng đồng lõa, lộ liễu, hớ hênh, của một khao khát tình dục. Chẳng đẹp đẽ gì, nhưng của trời cho sức đâu mà bỏ. Bỏ phí là dại, có đồ ngu mới để lỡ. Hiệp bảo tôi như vậy. Tao sẽ cầm súng gác cho tụi mày làm việc. Không được đâu Hiệp. Lỡ Thục hay biết chuyện này, nàng sẽ buồn lắm, Thục sẽ tủi thân và có thể cuộc tình sẽ không còn chút hy vọng nào. Tôi bảo Hiệp thế. Hiệp cười sảng sặc. Mày có trẻ con cũng phần nào thôi chứ. Lý tưởng à. Tiếng nói của Hiệp lại bị ngắt quãng bởi giọng cười sặc sụa, không lẽ tao thay cho mày. Tao muốn thay cho mày lắm.

Nhưng tao biết, nó không chịu đâu. Nó sẽ chửi bố chúng mình lên. Hồng hết.

Chập tối, Thuận dọn bàn sớm và đi tắm. Ngồi ngoài với ly cà phê đã nguội, Hiệp hỏi, mày có nghe thấy gì không? Tôi ngần ngừ, tiếng xối nước. Mày cũng còn thông minh lắm. Tốt. Hiệp dăm dăm nhìn vào góc nhà, nơi ánh sáng tỏa ra nhợt nhạt. Tắm màn nhiều màu được Thuận kéo kín, vây quanh một góc, rung động. Cũng chẳng sung sướng gì, xương xẩu không. Có khi còn không bằng một con đ... nữa.

Giờ này em ngủ chưa Thục? Em có nghĩ rằng ngay khi sự chết đã cận kề anh vẫn còn sửa soạn cho mình một mưu toan thú tính. Anh hèn hạ, anh bẩn thỉu, anh nhơ nhuốc quá phải không em? Làm sao được khi anh yêu em, anh phải sống với tình yêu của em, nhưng đời sống không phải chỉ có thế. Nó còn

đòi hỏi, những gì khác hơn, những gì mà trí tưởng nghĩ thơ, non dại của em không hề nói tới. Chắc em còn nhớ, chuyện anh và Miện. Anh và người con gái có mái tóc dài với đôi mắt đen mở lớn, đôi mắt như hai giọt mưa, hai giọt mưa lúc nào cũng chờ chực rơi xuống một cõi nào thảm thiết. Miện bây giờ đã thành dĩ vãng, thành cái bóng lớn, thật lớn phủ trùm đời sống anh, phủ trùm cả một cuộc tình này, cuộc tình mà chúng ta đang cố gắng vỡ những nhát cuộc đầu tiên, trên một nền đá sỏi. Điều anh muốn nói với em ở đây, không phải là cái dĩ vãng kết khối đó. Không phải thế đâu. Anh muốn nói với em, về một người con gái khác, đúng hơn là một nạn nhân, của cuộc tình thánh thiện ấy. Người con gái tên Hân, người con gái đã đến với anh, bằng đôi mắt mù của thứ tình yêu chỉ bằng bay một phía. Hân. Hồi đó em Hân, kẻ đã nhận chịu một thiệt thòi đau đớn nhất, vì vai trò của Hân, chính là vai trò của một thứ trái độn, một cái bao tay lót cho một bàn tay thơm sạch, một cái hố rác, để anh trút vào đó, tất cả những đòi hỏi xác thịt của bản năng, để giữ cho cuộc tình anh và Miện mãi mãi tinh khiết, mãi mãi còn là một khối thủy tinh trong suốt, một tấm khăn không tỳ vết, đắp đây linh hồn anh, một ngày nào, trước khi nhắm mắt; và như em đã biết, kết quả của hành vi bất nhân này, là một đứa con. Một đứa con có từ tình yêu thánh thiện giữa anh và Miện, giữa Miện và Hân, giữa Hân và anh.

Trong trường hợp nào thì hạnh phúc của một người, cũng là con số thành của những đớn đau kẻ khác.

Em hiểu thế chứ Thực? Không hả. Em không nhắc nhở đến chuyện đó. Em không muốn nghe. Anh cũng thế. Không còn nỗi thảm thiết phải nói về mình trong hình thù dơ bẩn, trong vóc dáng góm ghips, xấu xa. Nhưng làm sao hơn được. Tất cả là thế. Là thế đó, phải không em.

... Anh có đủ những cái mà gia đình Thực vốn sẵn thành kiến. Làm sao anh quên được câu nói đó của em trong một buổi trưa đẫm nước mắt. Một buổi trưa anh tưởng mình đã chấm dứt tại đó. Một buổi trưa, lần đầu, anh đặt môi hôn lên mắt em, lên tóc em, lên môi em, đầm đìa tuyệt vọng. Những nụ hôn vội, những nụ hôn trần trối của một kẻ sắp lìa đời. Vì những nụ hôn chín ngọt trên hạnh phúc hiển hiện.

Tôi thế đó. Tôi là một con cú ngày dờ bản trước mắt mọi người. Tôi là kẻ đánh bạc lặn trong một canh bạc gồm toàn những người lương thiện. Nhưng cũng chỉ có tôi, biết rằng tôi đang biếm lặn. Và các người thử hỏi, đã thấy gì hơn, ngoài cái bóng mình lớn to hơn tầm vóc. Đã thấy gì hơn, hỏi các người, ngoài chiếc đĩa, chiếc đĩa sành hút thu trọn vẹn tâm hồn và trí óc các người. Tôi thế đó. Không thể thay đổi gì được, mà thay đổi làm gì, khi thực sự, chẳng có gì để mà thay hình, đổi dạng. Những thành kiến của gia đình em đều có đủ nơi anh. Đều có nơi tôi. Tôi lẩm bẩm trong miệng và bật tiếng cười khan. Khôì hài. Thật khôì hài. Đến ngay cuộc đời, là sự sống, là sự chết còn không thuộc quyền định đoạt của tôi, huống hồ chỉ những điều ấy, tôi nào có quyền chọn lựa. Nó tất nhiên, nó như là nó đã. Tôi không thể khác hơn cái mệnh số tiên thiên của mình. Tôi được sinh ra ở lưu vực sông Đáy. Những giọt nước đầu tiên, người ta rửa ráy cho tôi lúc vừa lọt lòng mẹ, là những giọt nước được múc lên từ đó. Từ con sông mà trọng lượng nước của nó, đã sẵn có hạnh phúc chứa chan, có khổ ải đơm đầy của giòng dõi tôi. Tôi sinh ở Bắc, nhưng tôi đã trưởng thành ở đây và biết đâu, một ngày nào, tôi chẳng chết ở một chốn nào khác, cũng biết đâu chừng, thịt xương tôi lại chẳng tàn rữa ở thị trấn này. Cái thị trấn được nuôi dưỡng, được dựng thẳng nhờ ống xương sống thành kiến, óc địa phương cùng những quan niệm về một hệ thống giá trị mới. Thứ hệ thống giá trị được xây dựng trên căn bản vật chất.

Có tiếng ba Thuận ho khan sau chiếc tủ đứng. Thuận uể oải đứng lên, bước lại phía phát ra tiếng động. Mấy giờ rồi con? Má Thuận cất tiếng hỏi giọng đục đục như mang theo nhiều hơi đất ẩm xông lên trong khoảng không nát thâm, bầm tím bóng tối. Những trái sáng từ bên kia sông vẫn được bắn cao, nổ bung rồi phụt tắt trong màn mưa dày đặc. Những chùm cây như xích lại gần nhau hơn. Cành lá vật vờ, nghiêng ngả, cho người ta cái cảm tưởng một bầy con gái xoắn tóc, dăng tay trong một điệu luân vũ cứng chết. Mưa vẫn xối xả và xẹt lửa của sấm động cắt xé không gian thành từng mảnh lớn. Những giòng nước đầm tuôn từ mái tôn xuống, xoáy dí những viên sỏi chung quanh căn nhà chòi. Tôi nhắm mắt, ngoẹo đầu cố quên tất cả, mặc cho tâm trí lều bều trôi theo giòng nước.

Chợt một mùi hương quen quen đâu đó, thoảng đưa làm các giác quan tôi bật dậy, trông ngóng. Tôi nghe, nằng nặng ở một bên vai. Mùi hương thoảng bay từ đó? Hình như có mái đầu ai tựa vào, có làn tóc ai bay lòa xòa trước mắt, có bàn tay ai quờ quạng tìm nắm bàn tay tôi, có hơi thở ngào ngạt. Hơi thở ai đó, làm tức nghẹn ngực tôi. Mùi hương của thịt da - đúng rồi - cái mùi hương đặc biệt đã bao lần tôi mơ hồ cảm thấy mình có thể cắn được, có thể nhai, có thể nuốt có thể sờ mó, đụng chạm bằng tay chân... mùi hương, trong một thoáng, chạy dọc thân thể tôi, tẽ ra, len theo từng mạch máu, xô lấn đến từng tế bào, làm hồi sinh những miền thân thể đã chết. Nhưng khốn khổ thay, làm sao có thể kéo dài được giây phút thần kỳ đó. Hương thơm đó, đối với tôi, những giọt nước cuối cùng, còn lại trong bình da của một kẻ lữ hành lạc giữa sa mạc. Tôi nằn nì, tôi quỳ lạy, tôi cúi xin. Không được. Tôi rút dao đâm chết hắc, và cướp lấy những giọt nước quý báu còn dính trong bình. Tôi dè sẻn, tôi nhín nhịn từng chút, từng chút với hy vọng hão huyền nhờ thế tôi sống được lâu hơn, hạnh phúc ở bên tôi lâu hơn. Bằng cố gắng vượt mức, tôi nhận chìm mình trong yên lặng, tôi tìm

hăm cả tiếng đập của trái tim để có thể tận hưởng đến mức cùng của hương vị thịt da trộn lẫn mùi nồng ngái của những sợi tóc Thục, như cỏ ấu mọc lan trong niềm kiêu hãnh chất ngất. Tôi bóp chặt tay mình, tim thắt lại, những chiếc răng nghiến cọ lên nhau vỡ bung thành tiếng. Tâm thần tôi thẳng căng như một sợi thung dẫn hết.

Không thể mất Thục. Không đời nào. Không đời...

Hình như lời thảng thốt kêu rên của tôi bị một sức mạnh nào cản chẵn, thắt nghẹt. Tôi vùng vẫy, và bàng hoàng nhận ra Thuận đang đứng trước mặt. Hai tay Thuận đặt bên vai tôi, mặt nghiêng, hơi cúi. Tôi không nhìn ra Thuận, trừ hai con mắt dài, long lanh như đôi mắt rắn.

- Anh sao vậy?

- Không. Tôi trả xong lời và lấy chân khều một chiếc ghế, bảo Thuận ngồi xuống, xong quay vào phía trong. Ngọn đèn dầu ai đã tắt tự bao giờ. Chiếc màn gió ngăn một góc nhà phía trong, làm chỗ ngủ của gia đình Thuận đã được kéo kín.

- Ngủ hết rồi anh.

Tôi vươn vai, ngáp. Thuận cà đầu gối vào chân tôi. Những thèm khát đã tan nguội, trong tôi chỉ còn chán chường mệt mỏi. Nỗi mệt mỏi, chán chường của một kẻ hết sinh khí, hết ham muốn. Tôi tự ví mình như một con ngựa sớm ế độ, già nua, vì sức lực đã bị những thăng nài ranh mãnh rút hết; ngay khi chưa đủ tuổi trưởng thành. Tôi thấy rõ, thật rõ, những sợi gân ở cánh tay đã trùng ở bắp chân tôi đã dão, ở mí mắt tôi đã mất sức đàn hồi. Nó xụp xuống, xụp xuống không cách nào chống đỡ. Xụp xuống, cùng thân thể tôi nặng nề băng xuôi trên một triền dốc thẳng. Tôi cố gắng phấn đấu với chút sức lực tàn, dơ tay quờ

quàng. Hình như bàn tay tôi chạm một vật gì nham nháp, giữa lúc có tiếng hít thở mạnh. Rồi tay tôi lần ngược lên, lần ngược lên. Mặt rồi trán, rồi tóc.

Tôi đã nhận ra, Thuận như chỉ chờ có thế, Thuận ôm lấy tôi. Chiếc ghế lung lay. Tôi giật mình cảm thấy chói với sắp xuống một vực thẳm hút hút. Hơi thở phì phò phà sát vào mặt tôi. Rồi cái làn da nhám nhám, sần sần. Tôi tỉnh dần theo những ngón tay Thuận len lách vào cổ vào ngực, rồi sức mạnh nào trì thấp tôi xuống.

Tôi bàng hoàng mắt mở lớn, ngơ ngác, thấy môi mình đã chạm vào môi Thuận. Cái vị nhạt, oi oi, lạnh lẽo, bốc từ khuôn mặt Thuận, từ thân thể từ đôi môi rúm khô cho tôi cảm tưởng vừa chạm phải một vật gì, một con sâu, một miếng bánh quá lửa bị nhúng nước. Tôi khó chịu, ngã người về phía sau. Nhưng Thuận nào có chịu. Lúc ấy, hình như Thuận không còn là Thuận nữa. Bản năng đã gạt rơi tất cả lớp phấn son giả tạo trên người con gái còn nhỏ tuổi, nhưng đã sớm biết thế nào là đàn ông thế nào ân ái. Mặt Thuận đỏ bừng trong ánh sáng nhờ nhờ của bóng tối. Hai hàm răng Thuận nghiêng lại, cánh tay cứng cong bất thần, như hai cái càng của chiếc cần móc, bầu sâu vào cạnh sườn tôi, giựt lên. Đôi mắt Thuận, như cũng phà tỏa hơi thở nồng nồng, gấp gấp. Thuận kéo tôi sát hơn, sát hơn nữa, cho đến lúc hai đứa chúng tôi chỉ còn là một. Tôi nhắm mắt, thở ra. Đành.

Anh đang phụ tình em đây, em biết không, biết không, Thục, Thục của anh.

Mưa vẫn dạt dào trên mái thấp. Hiệp trở mình trên chiếc võng vải mắc chắn ngang lối vào. Nó chưa ngủ, làm sao mà ngủ được. Tôi buông Thuận ra cùng cơn rã rượi đè ngửa tôi nằm thở trên nền xi măng ẩm, chiếc poncho loạt soạt. Tôi nghiêng mình

hé mắt nhìn ra khoảng trời mù mịt. Tiếng súng đã dứt hẳn.
Những trái sáng vẫn tiếp tục đong đưa trên những tàn cây lớn.
Hiệp tung tấm chăn đơn phủ

CHƯƠNG 2

ơn mưa mở lớn cùng đôi mắt còn ngái ngủ của một ngày thức muộn. Tôi xếp gọn mấy cuốn sách trên bàn học rồi bước ra nhà sau. Trong đầu tôi hình như những thảng thốt đêm qua còn đóng văng chưa tan. Tôi không nhớ rõ, đêm qua tôi đã làm gì, học được những gì và buổi học đêm qua đã vất vả tôi không ít với những xen kẽ của hình ảnh, Tự. Những lời nói dịu dàng nhưng chua chát của chàng làm tôi đau đớn muốn khóc, khóc thật to cho hả, cho nỗi nhớ chàng bùng nổ. Có lẽ một đời tôi, không bao giờ chạy thoát khỏi đôi mắt chàng đắm đắm nín lặng.

Cái im lặng khựng đứng của một van lơn tha thiết, một khẩn khoản bàng hoàng, một mời gọi chơi vơi, một nín giựt gấp gấp, nhanh, không thể cưỡng chống, tôi cũng không thể thoát khỏi cái ám ảnh về đôi môi nóng bỏng của chàng, đôi môi lúc gần tôi như thường xuyên đợi chờ, nói một lời gì. Một lời gì không thể nói được dù rất muốn. Một lời gì, tôi rất muốn lắng nghe. Tôi không thể chạy khỏi. Không, không sao thoát khỏi được. Đôi mắt ấy làn môi ấy, như có trăm ngàn sợi dây vô hình trói cột tôi trong nỗi nhớ thèm kỳ lạ. Như chúng có những ngón tay bí mật, huyền diệu, cùng lúc bắt mở tất cả những ngõ ngách tâm hồn hồn tôi. Như chúng cùng lúc có trăm ngàn gót chân, khua rộn thần trí tôi, vang âm buốt nhói mỗi đầu thần kinh, mỗi phút, mỗi giờ, nhuyễn nhẹ luồn lọt qua đời tôi. Tôi không thể cưỡng chống. Tôi bất lực. Tôi buông xuôi. Tôi muốn ngã, nhắm mắt mà ngã. Ngã không chút run sợ, âu lo, ngã tan tành, ngã mất xác, ngã trong cơn yêu dấu đầy đời mình.

Tôi vọc nước đắp lên mặt và mở lớn đôi mắt ngó mình trong gương. Tôi không nhận ra tôi nữa. Trong một thoáng nhanh, tôi

thấy tôi như một kẻ xa lạ. Một người chưa hề gặp. Con mắt to và sâu hơn. Vàng trán nhỏ lại với những cọng tóc dài xòa xuống, ướt nước. Tôi vét chúng về một phía theo, nếp cũ. Sờ đến đâu, tôi cũng thấy sượng sờn từng tắc thịt da. Dừng lại ở bất cứ chỗ nào, trên khuôn mặt này, tôi cũng thấy chúng, như một xa lạ, một chia cách không thể xóa lấp. Con mắt này, của anh, vàng trán này của anh, đôi môi này, của anh... Chỉ có anh, chỉ anh, riêng anh mà thôi. Chàng đã nói với tôi, một lần như vậy. Chàng đã hôn tôi, một lần, trên tất cả những chỗ đó. Ừ, phải rồi. Tôi không còn là tôi nữa. Tôi cũng không là của chàng. Tôi là một sợi nắng trong một khoảng không thăm đắm tình yêu. Tôi là một nhánh hoa, một dòng sông, một con suối, một ngày mai, trong những ngày mai sẽ có. Tôi... tôi... biến dạng rồi. Mẹ có nghĩ vậy không? Con không còn thuộc về mẹ. Con biết mẹ sẽ buồn, mẹ sẽ khổ nếu mẹ hay rằng, sự thực, đời con từ phút nào đó, không xa lắm, cũng chưa hẳn mới gần đây, đã không còn là con của mẹ. Một sáng, một trưa, hay một đêm nào, tình yêu đã chấp cánh cho con bay lên, gió đã đưa con đến một cảnh đời nào chói chan, một cảnh đời nào, mà mẹ đã quên, hay mẹ cố tình không vẽ ra cho con thấy. Một sáng, một trưa, hay một đêm nào, nắng đã tắm gội con bằng một thứ hương huyền diệu lạ kỳ. Nắng đã soi ở tâm hồn con -nỗi ấm áp lạ lùng, lạ lùng không thể nói được, mà mẹ đã quên hay cố tình không đem đến cho con. Một sáng, một trưa hay một đêm nào, mưa đã dìu con run chân trên những hạt long lanh của một thứ hạnh phúc mong manh đã vỡ, thứ hạnh phúc, không có màu sắc, không có tên gọi, không có dung nhan, nhưng rõ ràng là nó có, nó có đấy, tự bao giờ, mà mẹ đã quên hay cố tình không cho con thụ hưởng. Nếu con chim tới một ngày nào, thềm vỗ đôi cánh non lượng đo sức mình cùng đường dài của gió, độ cao của trời mây, thì con của mẹ, một ngày nào, cũng không thể đứng được thử đặt đôi chân mình trên con lộ dẫn về một không gian hồng, hé. Nếu định mệnh có giờ khắc để gọi những kẻ đã ra đi trở về với cát bụi thì

con chắc nó cũng có giờ khắc dành cho chúng ta để khởi hành, trước khi tìm thấy nơi sẽ đến. Và giờ khởi hành của đời con đã điểm. Con không thể dám chắc với mẹ rằng đó là giờ hoàng đạo hay tứ ly. Nhưng dù giờ gì thì con cũng đã đi, cánh đã mở và chân đã bước. Người ta chỉ có thể biết được nơi đã qua chứ không mấy ai định chắc được chốn mình sẽ đến, trong một hành trình số mệnh thử thách.

Tôi biết sự chọn lựa của tôi làm buồn lòng không ít, ba, mẹ tôi. Nói là chọn lựa cho nó có vẻ, chứ thực, tôi không có một chút so kè nào, trong cuộc tình này. Tôi chỉ có một thắc mắc duy nhất là tại sao với những người con trai, đã đến trước chàng, tôi đã không mảy may rung động. Tôi cũng không hiểu tại sao họ lại nhắm tôi. Tôi có gì để họ phải say mê theo đuổi. Tôi không có một chút quyến rũ nào hết. Tâm hồn tôi trước khi gặp chàng phẳng lì như một phiến đá lớn. Đời sống tôi trước khi gặp chàng yên lặng như một dòng sông. Tôi sống hồn nhiên, thẳng đứng như một ngọn cây khô bên những khóm cây rậm rạp khác là những người thân yêu trong gia đình tôi.

Niềm ao ước duy nhất của tôi là làm vừa lòng mẹ tôi, trong bất cứ trường hợp nào và bù lại tôi chỉ xin mẹ tôi mãi yêu chiều tôi như đã từng yêu chiều, nâng niu tôi thôi. Không bao giờ tôi nghĩ rằng, chỉ một sớm một chiều, tôi đã biến dạng. Tôi đã không còn là tôi. Tôi không còn chút liên lạc nào với tôi đầy một năm cách đây một tháng, cách đây một ngày. Tôi thấy rõ tôi biến dạng từng giây từng phút. Tôi thấy rõ tôi, trong đôi cánh mới, với những bước chân gấn hia bảy dặm. Tôi kinh ngạc chính tôi từng giờ. Từng giờ, từng phút. Tôi xúc động. Tôi nhớ nhung. Tôi bàng hoàng. Tôi quay tít, quay mòng như một con vượn bị sợi dây quất mãi, nên những vòng quay không bao giờ gia giảm. Tình yêu cho ta một đời sống không có và vượt ngoài trí tưởng. Tôi cũng chưa một cảm nghĩ rằng đời mình sẽ có những

phút giây bàng hoàng, những chiều ngồi nhìn chết một góc sân những trưa mắt lơ đãng, dõi theo từng hoa nắng lốm đốm trên thềm nhà hay những đêm nằm nghe mưa nhỏ đều trên mái, cũ. Những giọt mưa muện màng đến như một buồn bã thăm thiết, đến như một hẹn hò rục rờ, đến như một qua đi xót xa bần bật. Tôi không thể chịu nổi những đêm mưa đều hạt như vậy. Tôi cũng không biết diễn tả làm sao cho đúng, tâm trạng mình những đêm bị vây phủ, bị ôm ấp bởi trăm ngàn giọt vu vơ ấy. Hình như mỗi một giọt nước, trước khi lăn đi, đã gõ một lần nữa, trên mái hiên, hồn tôi một lời nhắc nhở một thăm thảo giọt nước, trước khi lăn đi, đã gõ một lần nữa, trên mái hiên, hồn tôi một lời nhắc nhở một thăm thảo giọt đến sượng sùng cảm giác. Hình như chúng cùng biết rõ, cùng đọc thấy ở cõi thâm sâu bí ẩn nhất của lòng tôi, một hoang mang, một thấp thỏm, một ước mong thăm kín thẹn thùng. Hình như chúng reo vang trong tai tôi lời rêu rao, tố cáo rằng tôi đang được yêu - và chúng đã đem lời tố cáo đó, đến với tất cả những người khác. Tôi không thể xác nhận hay phủ nhận bất cứ điều gì liên quan đến cuộc tình tôi và chàng, trong lúc này nói theo điệu của các chính khách thì... Tôi nghĩ rằng bây giờ còn quá sớm để có một nhận định dứt khoát về việc ấy. Mặc dù trong ý thức, trong vô thức, trong hơi thở, trong chiêm bao, trong từng sợi tóc, từng vuông vải, từng tắc da, con người tôi tình yêu đã có mặt. Tình yêu của chàng đã mọc lên - như mặt trời, như ánh sáng. Không thể cản không thể ngăn, không thể chặn. Nó sừng sững, nó lẫm liệt và cũng thật là nghiêm túc. Một lần nào chúng tôi đã chính thức bàn với nhau về những đứa con sẽ có - về một ngôi nhà, về một dự định tương lai, chung cho cả hai đứa. Những điều đó thoát nghe có vẻ tầm thường. Có vẻ là một cái gì không đáng bận tâm cho lắm. Nhưng trong tình yêu, tất cả đều được thắp sáng và sáng trong một hạnh phúc chết ngất. Chúng tôi đã nói với nhau về những tầm thường ấy. Những tầm thường đã mang một ma lực dị kỳ làm chàng say sưa cả tôi nữa chứ, tôi cũng

muốn tan đi, muốn chảy nhuyễn trong những tầm thường thăm thiết đó. Tôi còn nghĩ xa hơn nữa, in là tôi đã nghĩ đến một phương pháp giáo dục con cái, sao cho chúng đừng giống bố chúng nghĩa là chúng đừng lớn lên đừng trưởng thành, đừng lấy vợ với cả một lầm lỡ nặng lớn quá khứ, với cả một thói quen tán gái, tán lảng nhăng, tán lung tung, để người con gái nào đó, sau này như tôi hiện nay đã phải thấp thỏm, để phải lo âu phiền muộn. Thực ra thì với trí óc cùng kinh nghiệm bản thân quá non nớt nếu không muốn nói là không có một chút xiu gì, tôi đã xây dựng tương lai bằng tất cả tâm hồn để rung động và bản chất cả tin. Tin nơi cuộc tình - tin nơi người yêu - tin nơi mình. Tin, tin cả đến những cái chưa có trong tầm tay - chưa thấy, được trong tầm mắt ngược.

Tôi dắt xe ra khỏi con đường đất hẹp. Buổi sáng đã cao trên những bức tường ổ nứt. Gió chạy dọc con đường, tung lên cao những chiếc lá mà người phu quét lộ để sót lại. Mặt nhựa láng trơn cho tôi cảm giác mát lạnh tuồn tuột trôi đi. Tôi thở đầy ngực mình hơi thở đầu của một ngày chứa chan nắng - một ngày nghỉ của tất cả mọi người và của riêng tôi, là một ngày vốn liếng của một hò hẹn, của dư âm, của những vầng vất sau mỗi chia tay trở về, cười một mình, cười trong mắt nhìn của chàng với theo, cười trong tiếng chàng lạnh canh vờ vụn hắt từ trên cao xuống. Tôi hình dung ra chàng trong thế ngồi cố hữu, sau tấm kính phẳng, bên chiếc quầy có ông già đảm chiêu tay luôn mân mê bận bịu với mấy hàng nút nhựa trên mặt bàn máy tính. Tôi mừng tượng tới những ngón tay chàng vuốt nắn điều thuốc cho mềm, thảng trước khi gấn lên môi, trước khi những sợi mi cong lên cùng hơi thuốc kéo vào và những mảng khói mỏng manh bay đi. Tôi lên xe khi rẽ vào lộ chính.

Thành phố mở đầu những cánh tay trần, với cả một không gian thoáng phấn son, rực màu sắc, ứ đầy hân hoan. Tôi thấy

mình như trôi chảy, như bị hút theo, bị cuốn lấp trong dòng sinh động đó. Sau lưng tôi, ngôi nhà cùng tất cả những gì , có như mối đe dọa, như một ngăn cách, một dè chừng một truy dõi cuộc tình tôi nhỏ dần rồi mất hút, sâu trong niềm quên lãng khuây khoa.

Tự đứng lên, mở cửa. Tôi cố ý chần chờ để tận hưởng sự chăm sóc, nâng niu chào đón của chàng và cũng là để chàng thấy rằng, tôi biết hưởng, tất cả những gì tình yêu đem đến. Ly cà phê của Tự đã cạn nửa. Tôi tới chậm có lẽ đến nửa tiếng. Hầu như lần nào tôi cũng đến trễ hơn giờ hẹn. Và lần nào thì chàng cũng bối rối, lo âu, nhắc lại: đã tưởng Bé không đến được. (Chúng tôi quen gọi nhau bằng những danh xưng xấu xí thế). Tôi cười đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa ở hai má. Em uống gì. Tôi định bảo, cà phê hay sữa, nhưng không nói được, cuối cùng vẫn là một chai cam vàng. Lần nào thoát gặp chàng, tôi cũng bị mất bình tĩnh như thế. Nhanh cũng không dám ba phút sau tôi mới trở lại bình thường.

Tự hỏi tôi về Hóa. Hóa là người thầm để ý và yêu tôi trước Tự rất lâu. Cho đến lúc gặp Tự, tôi vẫn chưa một lần rung cảm trước tình yêu mà Phấn dành cho tôi. Mặc dù ở Phấn gia đình tôi nhận xét, có, nhiều điểm khả dĩ để có thể tin rằng, tương lai sẽ đem đến cho tôi một đảm bảo gia đình sung túc. Khổ nỗi tôi sống, không phải chỉ mưu cầu cho mình một sung túc vật chất và một yên ổn về người chồng hiền lành dễ bảo. Tôi không chối rằng Phấn có thể là một người chồng tốt. Một người chồng quanh năm ngày tháng không biết điều gì khác hơn những lời vợ dặn, những điều con nói. Nhưng quan niệm của tôi thì lại hoàn toàn trái ngược. Căn bản, theo tôi, phải là tình yêu. Tình yêu trước hôn nhân.

Hai điều đó với tôi là một. Nghĩa là người tôi yêu phải sẽ là người bạn đời của tôi và ngược lại. Mà tình yêu, có thể có sau những suy luận, soi xét tỉ mỉ ấy. Trước đây tôi không có kinh nghiệm, nghĩa là tôi không biết tình yêu sẽ đến với tôi ra làm sao, như thế nào. Nhưng bây giờ hiển nhiên tôi thấy rõ là nó có, chỉ có ngoài sự phân xét của lý trí hay chỉ có thể có trước khi ánh sáng ý thức chiếu tới. Nó như một cơn mưa bất thần. Như một tình cờ không cân nhắc, không định hướng. Nói một cách khác, thì nó là định mệnh. Nó như một nhát dao, một mũi tên bắn tới từ sau lưng mình, từ trước mặt mình (lúc hai con mắt vô tình đã nhắm). Ta chỉ có thể biết, chỉ có thể thấy, chỉ có thể cảm, khi nhát dao đã phập sâu, đã ngập lút cán.

Tôi không yêu Phấn, không hề, có chăng chỉ chút lòng trắc ẩn, tội nghiệp. Tự cũng biết vậy, nhưng chàng vẫn hỏi thăm, vẫn nhắc đến, thỉnh thoảng bất chợt. Tôi nghĩ chàng quá ghen. Chàng đàn bà hơn một người đàn bà nhất. Đôi khi tôi cũng thấy thích vẻ mặt chàng lộ rõ băn khoăn, hờn giận mỗi bận nghe tôi nói về Phấn, Phấn hay một người nào đó. Tôi cũng rắp tâm định trêu chọc chàng một trận cho chàng bỏ cái tính ghen bóng gió đi, nhưng rồi thấy chàng hoảng hốt dễ tin tôi lại thấy không nỡ. Không những không thực hiện được ý định mà còn cảm thấy thương và yêu chàng hơn. Anh muốn Thục chơi với Hóa hay sao mà anh cứ nhắc hoài vậy. Tôi nói. Đâu có, anh hỏi là hỏi thử xem mấy hôm nay Hóa có lại đăng em không.

Tôi kể cho Tự nghe lần tôi gặp Hóa gần nhất. Hóa đã chặn ngang mặt tôi bảo: Thấy Thục đi với người nào ngoài phố.

Tôi không muốn trả lời thẳng với Phấn là tôi đã có người yêu. Tôi cũng không muốn Hóa ôm mãi mối hy vọng hảo huyền. (Tự thường bảo với tôi vậy. Đừng để Hóa hy vọng, hy vọng mãi như vậy tội nghiệp) tôi bảo Hóa thôi đừng nghĩ về tôi nữa, dù

ngĩ đến tôi trong vị thế nào. Phấn sững sờ giây lát, nhìn tôi chăm chăm trước khi bỏ đi. Kể xong tôi bảo chàng, Thục không muốn anh nhắc đến một lần nữa, chuyện ấy tất không có gì khiến anh phải bận tâm hết. Chính anh thường bảo Thục rằng không yêu thì thôi, đã yêu, phải tin nơi nhau, tin nơi tình yêu. Hai đứa chỉ còn là một vậy mà anh chả tin gì, Thục hết. Tự ngắt lời tôi, cãi, đâu có. Đâu phải thế. Tuy nhiên, thái độ của tôi, có lẽ đã làm chàng yên lòng.

Tình yêu luôn luôn đòi những xác nhận, những lập lại dù là những điều mà người ta đã biết, đã nghe, đã tin, hoàn toàn, cả trăm ngàn lần.

Nắng chiều xuyên qua tấm kính. Người bồi bàn hạ thấp tấm màn sáo. Qua những kẽ hở đều, tôi nhìn thấy con đường bên kia chạy một đoạn thẳng về phía bờ sông với những thân cây sao thắm nâu xò rợp lá xanh. Miếng vườn tay trái tôi, nơi đặt pho tượng một vị anh hùng đã thấy thấp thoáng những cặp tình nhân dìu nhau chậm bước, tôi tưởng đến một ngày kia, chúng tôi cũng sẽ dạo ngang đó, nhưng với đứa con đầu lòng và dưới chân tượng vị anh hùng, tôi sẽ cúi xuống ghé sát tai con tôi, tay chỉ về phía ngôi quán này, bảo, ngày xưa, bố mẹ con thường gặp nhau ở đây. Bé Khanh (tôi chắc con đầu lòng chúng tôi là con gái vì tôi thích con gái) sẽ giương đôi mắt thủy tinh lóng lánh bi bô hỏi, sao bố mẹ lại gặp nhau ở đây bộ bố mẹ không có nhà hả. Tôi sẽ trả lời ừ, hồi đó, bố mẹ không có nhà. Bố mẹ chỉ mới là một đôi chim đang tập tha những cọng rơm đầu tiên để tương lai tìm nơi làm tổ. Hẳn là bé Khanh sẽ ngơ ngác ghê lắm. Nhưng nào có phải tôi nói với nó đâu, tôi nói cho chàng nghe đấy chứ. Tôi sẽ ngược nhìn Tự, chờ xác nhận. Chàng sẽ cười: đúng thế đó con. Hồi đó mẹ hư lắm, ăn hiếp bố hoài à. Xịt ra há con. Rồi bé Khanh nó sẽ về hùa với bố nó... Những cảnh tượng tương lai, dồn dập dâng hàng trong trí tôi. Tôi liếc

trộm chàng sợ chàng đoán đọc được những ý nghĩ trẻ con của mình. Tôi bắt gặp cặp mắt chàng đắm đắm nhìn tôi tự bao giờ. Tôi lúng túng cúi xuống ly nước, cùng lúc trong lòng, nỗi hân hoan, niềm ao ước hạnh phúc dạt dào dâng lên. Tôi muốn hét to trong sung sướng ứ tràn. Đừng nhìn em nữa anh. Anh nhìn hoài làm em mắc cỡ. Người ta cười cho kia kia. Người ta cười chưa thấy đâu, trong khi chính tôi, tôi mỉm cười với mấy viên đá trong ly nước đang tan, trái với những cánh hoa tình yêu trong tâm hồn tôi đang nở lớn.

- Tuần này em có gặp Nhự không? Chàng hỏi.

- Có, em mới gặp cô ta hôm kia. Anh cần gì vậy?

- Anh Hiệp, Hiệp đó em. Hiệp nói anh cho nó gửi lời hỏi thăm Nhự qua em.

- Phải lòng rồi sao. Tôi nheo mắt.

- Bậy nào. Hiệp chứ. Mà anh cũng không rõ nữa. Có thể lắm. Nó đang muốn có một tình yêu, trước khi dùng cái lẩn cổ ra chết.

Tôi trách Tự ăn nói không kiêng cử gì cả và nghĩ thầm, có lẽ giới thiệu Nhự cho Hiệp cũng hay. Chừng hai người quen nhau rồi, mình có thể nhờ họ liên lạc với Tự trong những trường hợp cần kíp. Hơn thế Nhự lành và ngoan. Chính chàng cũng phải công nhận như vậy. (Là con gái trong một gia đình đông anh em, lại không khá giả gì cho lắm). Nhự có đầy đủ tính tốt của một cô gái mới lớn, sớm biết lo cho gia đình. Một tay ngoài việc học hành. Nhự đã quán xuyến tất cả mọi việc trong nhà cho má Nhự rảnh rang buôn bán kiếm thêm tiền nuôi một bầy con ăn học. Ba Nhự già rồi, về hưu đã lâu. - Nhự có đôi mắt đẹp đấy chứ anh, tôi nói. Tự gật đầu. - Đúng thế Hiệp nó mê vì đôi mắt ấy

đấy. Em dàn xếp bữa nào tiện, để hai người gặp nhau. Nhưng anh phải nói trước với Hiệp là lo lót em cái gì đi chứ. Thời buổi thóc gạo kém này đâu có bà mối nào làm không công đâu. Tự cười, ừ thì bé cứ giúp nó đi. Rồi đâu có đó, lo gì.

Chúng tôi rời quán lúc khách đã bắt đầu đông. Tiếng ồn ào xen lẫn khói thuốc lá làm tôi cay mắt muốn nghẹt thở. Bước ra ngoài, trời mát và sáng chói. Tự đi sát bên tôi.

- Chúng mình đi ciné nghe bé.

Tôi ngần ngừ, nửa muốn đáp có, nửa muốn không. Vào ciné giờ này đông lắm, ngày nghỉ mà. Tôi muốn đi đến một nơi nào khác hơn, nhưng thành phố nhỏ, đi đâu cũng ngại chạm mặt người quen. Bao năm sống trong thành phố, tôi vẫn hằng ao ước có được một miếng trời xanh - một khoảng rừng cây khoảng khoát. Nhưng chưa lần nào thực hiện được. Lý do an ninh, mặc dù tôi biết chỉ cần chạy xe vài cây số thôi là chúng tôi có thể có với nhau một vuông cỏ xanh mướt, một miếng trời xanh ngon với những đám mây trắng nõn nà, những làn gió thơm, mùi cỏ nội, ngai ngái đất mới xới. Đã lâu lắm. In là chưa bao giờ, chiến tranh đã cướp mất của chúng ta cả những phút giây tình tự. Đời sống sẽ còn gì nếu tình yêu không có cơ hội để nảy nở?

Không bảo, chúng tôi cùng rẽ vào một lối quen. Rạp ciné nằm sâu cuối hành lang chỗ nối tiếp với một hành lang khác dẫn ra con đường chính của thành phố. Tôi dừng mắt trên những đồ vật bày trong khung kính. Những đồ vật đủ loại, hầu hết thuộc loại xa xỉ phẩm ở những đồ vật này, tôi nghe được một thân mật quen thuộc, cái quen thuộc có từ nhiều lần đi dạo cùng chàng. Lúc sắp bước vào rạp chợt tôi trông thấy Kháng. Kháng là bạn học cùng lớp với tôi trong vòng mấy năm gần đây. Những năm đầu học chung, cả hai chúng tôi, đều chưa có một ý nghĩ nào khác hơn về nhau. Nhưng khoảng một năm gần đây

tôi cảm thấy Kháng lộ rõ vẻ lúng túng và hay nhìn trộm. Thoạt tôi cũng hơi thắc mắc về sự đổi khác của Kháng, sau tôi hiểu ý Kháng muốn gì, nhưng khốn nỗi thâm tâm, tôi coi Kháng như một người bạn trai không thân không sơ. Sự đổi khác của Kháng đã bắt tôi phải có một thái độ thích ứng gần như lập nghiêm, mỗi khi có dịp phải tiếp xúc. Cho đến một hôm, vô tình, tôi hỏi mượn Kháng cuốn sách, đem về, mở ra, thấy sẵn trong đó, có một lá thư. Không một bài thơ thì đúng hơn, ngỡ ý si mê tôi. Tôi bàng hoàng, không biết phải nói sao để Kháng hiểu tôi không thể yêu Kháng. Không yêu vì... vì không yêu, không thể giải thích bằng lời những lý do viện dẫn hiển nhiên được.

Tôi đem chuyện này kể cho Nhựt nghe. Nhựt bảo nếu không yêu thì trả thư cho người ta, đừng giữ, người ta hiểu lầm.

Ấy vậy mà tôi không muốn trả vì nghĩ hành vi đó có thể làm tổn thương tự ái của Kháng nhiều hơn nữa, trong khi giữ thì quả thật cũng kỳ kỳ, sao đâu. Hai hôm sau trả Kháng cuốn sách, Kháng lật vội, không thấy lá thư, vẻ mặt hớn hở, mừng rỡ một cách tội nghiệp. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng một ngày kia, tôi sẽ làm khổ người khác. Chưa một lần tôi nghĩ đến điều ấy. Thực lòng tôi không bao giờ mong muốn thấy ai đau khổ vì mình. Thế rồi cuối cùng chuyện ấy vẫn xảy ra. Mỗi người con gái đến một tuổi nào, cũng đều trở thành một thứ mằm nhớ nhung, tưởng vọng của kẻ khác. Khi nghe tôi nói chuyện về Kháng. Chàng cần nhắc tôi sao không trả với lá thư cho Kháng. Chàng cũng một quan điểm với Nhựt. Tôi nói lỡ rồi. Bây giờ không thể trả lại được nữa. Tôi đọc được tâm trạng ghen tương bóng gió trong đôi mắt và giọng nói của chàng. Tôi định trêu cho chàng tức thêm bằng cách bảo, đến nay, thỉnh thoảng vẫn còn nhận được những bài thơ của Kháng đại loại, như vậy. Đời sống được làm thành bởi kỷ niệm. Tôi cũng phải có kỷ niệm chứ không lẽ kỷ niệm của tôi chỉ là những trận ốm ngặt nghèo thuở thơ ấu,

những chiếc áo, những manh quần mà mẹ tôi may cho, mỗi ngày một dài rộng vì thời gian không giúp tôi to hơn, mà ngược lại quắt queo thêm. Tuổi thơ tôi, có đầy trong tiếng ru rã rời của mẹ tôi, của bà tôi, nhiều khuya èo ọt. Tôi lớn lên, như một thân nấm, một con cá khô. Ba tôi bảo vậy. Và tôi cũng chẳng hiểu nhờ đâu, tôi có được chút da thịt như ngày nay. Anh ích kỷ lắm. Ủa, thiệt đó. Vậy mà không hiểu sao em yêu anh và chịu nổi cái tính xấu ấy. Anh muốn em tuyệt đối của riêng anh. Anh không muốn em chơi thân với bất cứ đứa bạn nào. Anh muốn em như một công chúa trong cung cấm, suốt ngày sống với trí tưởng mơ hồ về những điều không có thật. Trong khi đó, anh mặc sức đi lung tung. Anh mặc sức tán tỉnh cô này cô kia. Người lớn mà ăn gian ghê đó. Nhưng thôi, em nghĩ, mình bé mình ở trong nhà, kệ cho người ta lớn, người ta muốn làm gì thì làm, muốn lừa dối mình thế nào cũng được. Miễn là, người ta trước khi hành động một điều gì, hãy nghĩ đến mình, là đủ rồi. Không biết anh còn nhớ những lời em nói? Từ ngày yêu anh, em đã quên hẳn em, trong tình yêu chói lòa rực rỡ. Em như không có một chút dĩ vãng nào - em là người của một thế giới xa lạ, bước những bước chập chững vào vùng biển lớn của tình yêu anh, của những lời chan nồng hạnh phúc, của những tia nhìn muối mặn môi non.

Anh thấy không, em đã trút bỏ tất cả, tất cả, những gì là em để bước vào một cảnh tượng đời sống mới, một cảnh tượng được mở ra, bởi chiếc chìa khóa thần diệu của tình yêu đôi lứa. Em muốn nói với anh rằng, những bước chân khởi đầu, bao giờ cũng là những bước chân nặng trĩu tin tưởng, chắc nịch tương lai, tự, anh. Em ước mong, trong trường hợp nào, thì cuối cùng, hạnh phúc cũng phải rụng trong tầm tay mình. Những trái hạnh phúc đó, anh có thấy không nó đã bắt đầu chín nó đã bắt đầu thoảng bay hương ngào ngạt, nó đã cho em những đêm trăn trở, những sáng vỡ ngời miêng reo, những chiều xôn xao, tâm hồn em bênh bồng cùng những hạt mưa rất lạ. Những hạt

mưa rắc đều trong một vuông sân ướt, những hạt mưa như có đem theo trong nó, cả một mùi hơi anh, quen thuộc, ngái nồng mùi thuốc khét. Em tin anh (có người con gái nào, khi yêu không tin tưởng nơi người tình của mình, không phải anh). Tin anh ngay từ phút đầu tiên, đón nhận nụ hôn trên môi anh rung động. Em tin anh, như chưa một lần biết thế nào là niềm tin chân thực, tự nhiên, không toan tính, khi những ngón tay anh (những ngón tay dễ ghét), chạm vào mái tóc em rồi khô thơm mùi thơm của những múi chanh, những quả bồ kết (mà anh có biết trái bồ kết không đã? Ở ngoài Bắc nhiều lắm đó anh. Anh thử hỏi lại mẹ mà coi, gọi đầu bằng những thứ đó, vừa sạch gầu, vừa thơm tóc. Ở mà em lại kể chuyện lãng nhăng rồi phải không?) Em đang nói gì với anh nhỉ. A. Em nhớ ra rồi. Em nói... Nhưng thôi không thèm tiếp nữa. Anh có thèm nghe đâu mà nói há. Mắt anh còn mắc gửi đến một hình bóng nào đó. Coi chừng đó nha anh. Đừng nghĩ rằng em bé mà em không ghen đâu.

Kháng tiến lên ngang mặt tôi, vừa lúc chàng bước vào trong rạp lại chỗ bán vé. Vẻ mặt xanh nhợt của Kháng, thêm ánh mắt tóe lửa, làm tôi nhói thắt nghĩ rằng Kháng đã nhìn thấy chúng tôi đi với nhau từ đằng xa. Sợ Kháng. Tất nhiên tôi không có điều gì để phải sợ. Nhưng Kháng có quen biết gia đình tôi. Kháng quen với anh tôi, đã đôi lần Kháng đến nhà tôi. Tôi lo lát nữa đây, Kháng sẽ về nhà báo cho gia đình tôi biết chuyện tôi lén lút đi chơi với chàng. Anh chị tôi có thể nổi giận kéo đến đây, đứng ở cửa rạp, chờ chúng tôi ra, bắt quả tang và tôi không dám suy diễn rằng, những gì sẽ xảy ra sau đó. Có điều chắc chắn là lành ít dữ nhiều. Nhất là cho chàng.

Kháng vẫn xăm xăm tiến lại. Mỗi giây, khuôn mặt Kháng một nở lớn, to chương, phình ứ, như mặt của một người bị

bệnh phù thủng, hai con mắt rực lửa, đong đưa, vờn dọa nạt. Toàn thân tôi run lên trong hoảng hốt, hãi sợ.

Kháng cười gượng, gật đầu chào. Vẻ lúng túng, ngượng ngập của Kháng làm tôi nhận ra cái ưu thế tất nhiên của mình. Tôi lấy lại bình tĩnh rất nhanh, gật đầu chào lại và hỏi Kháng trước: - Anh đi đâu vậy? Kháng đáp giọng thiếu nã, chán chường: - Lang thang cho hết ngày. Còn Thực? Tôi liếc vào lòng rạp: - Đi xem ciné với người bạn, Kháng định nói gì đó, nhưng chưa kịp thì Tự ra. Tôi phân vân không biết có nên giới thiệu hai người với nhau không, thì Kháng đã gật đầu chào, quay đi. Tự hỏi quen em đấy hả? - Dạ, Kháng mà em đã kể chuyện với anh, anh quên rồi sao? - A, nhớ rồi. Trông cũng sáng sủa đấy chứ. Tôi chọc chàng: - Chớ sao. Phải nói là đẹp giai mới đúng. Tự nghiêm mặt, chăm chăm nhìn tôi. Tôi bối rối thầm trách mình đùa quá đáng, khiến Tự chạm tự ái! Chàng ra dấu bảo tôi vào rạp, nói lần sau em đừng nói thế, nhất là con gái, không nên nói toạc ra như vậy. Dù có nghĩ vậy thực cũng nên dùng một chữ khác tương tự, thế vào. Tôi vừa làm lành vừa cố cãi cố, tại mình bé nên quen tính nghĩ gì nói thẳng ra như vậy, không có quanh co. Làm người lớn lắm cái phiền toái ghê, tôi chép miệng. Chàng nhấn mũi giày trên từng bậc thang lên lầu, tùm tùm cười. Trong nụ cười và qua cái hình ảnh đầu cúi thấp, bước chân chậm, của chàng, tôi đọc được sự chịu đựng nén dè ý riêng của mình vì muốn chiều tôi. Liệu anh có còn chịu đựng và chiều em khi một ngày nào, mình đã thành vợ chồng nữa không. Tự? Hay lúc đó, tình yêu đã nhạt, anh sẽ nhìn em khác đi, anh sẽ nghĩ về em khác hẳn ngày hôm nay, lúc đó, em trở thành một thứ gì khó chịu, một cái gì làm anh buồn bực, mỗi khi nhìn thấy mỗi khi nghĩ đến. Anh biết không, chỉ nghĩ đến. Đấy em đã muốn khóc. Em dễ tủi thân lắm, anh biết rồi mà. Ủ, hình như em có nói với anh rằng sau này, em chỉ xin anh, đối xử với em bằng một nửa, một nửa thôi, những gì anh dành cho em ở hôm nay. Em không

dám đòi hơn, em đâu dám tham lam mặc dù người phụ nữ nào, cũng tham lam, trong tình yêu. Em cứ nghĩ tới một ngày nào đó, anh sẽ bỏ mặc em thui thủi với mâm cơm nguội lạnh với bóng tối mỗi lúc một dày đặc của một ngày đã tắt lâu. Thoạt tiên anh còn về trễ rồi dần dần anh sẽ bỏ, bỏ hẳn bữa cơm chiều. Thoạt tiên anh còn kiểm soát, nói với em lý do khiến anh về trễ, rồi anh sẽ tiến đến chỗ không buồn nói với em một lời nào và nếu em có hỏi thì chắc anh sẽ gắt gỏng, sẽ to tiếng với em. Anh biết chứ em không có một thứ khí giới nào khác hơn nước mắt để sử dụng, trong những trường hợp đó. Phải rồi, em sẽ không biết làm gì khác hơn là khóc thầm, khóc trộm, khóc lén, khóc vui. Cùng nữa là em chỉ có nước về nhà với mẹ mà thôi. Nhưng nói vậy chứ em cũng chẳng muốn về nhà đâu. Về với đôi mắt sưng húp như vậy, về mà không có anh, về với chiếc áo cưới ngày nào, lúc đó đã rộng thùng thình, như cái bao, thì chỉ làm mẹ buồn, khổ thêm. Hơn nữa, mẹ có thể sẽ mắng em, sẽ trách rằng ai bảo mày ngày xưa không nghe tao, cứ đòi lấy nó. Giá ngày xưa biết nghe tao thì đâu có ra nông nỗi này. Anh đừng tưởng mẹ mắng em như vậy là mẹ sung sướng đâu. Mẹ sẽ vừa mắng em, vừa đưa ngang tay áo quệt nước mắt. Hình ảnh mẹ lúc đó chắc lắm, tấm lưng còm của bà sẽ cong thêm như đang tận lực chống đỡ sức nặng của thời gian, chất chồng bao nhiêu nỗi nhọc nhằn, tủi cực. Mắt mẹ chừng đó, chắc cũng không còn tinh anh nữa. Mẹ sẽ phải đưa tay sờ sờ lên đầu lên mặt em. Chắc phải cộng thêm những tìm thấy có từ xúc giác, mẹ mới nhận rõ được con mẹ là em lúc đó, tay mẹ sẽ ngấp ngừng trên hai gò má em nhô cao, mẹ sẽ nắm chặt lấy cổ tay em, chỗ mà hai cườm tay nhô ra, mẹ sẽ xót xa vô cùng, xót xa đến không thể nói được.

Trong trường hợp nào thì làm thân con gái cũng đều là một bất hạnh hết. Phải không anh.

Trời sinh người con gái ra chỉ để cho người con trai, thấy rõ rằng mình là con trai. Em nghĩ vậy đó. Nghĩa là con gái thật vô tích sự, họ không thể là gì khác hơn là phụ nữ, là đàn bà, dù họ có là gì chẳng nữa. Anh không đồng ý như vậy sao? Họ chính là đời sống? Họ là cái gì thiêng liêng cao quý nhất của đời sống. Anh nghĩ vậy thật sao? Anh không nói đùa đấy chứ. Sao em vẫn không thể nghĩ như anh được. Thâm tâm, riêng cá nhân em, em nghĩ mình bé mọn, phụ thuộc hoàn toàn nơi người khác. Điều ao ước duy nhất của em được mãi là cái bóng mát, che cho ai đó, trong suốt một quãng đời dài. Nhưng khó khăn thay, biết anh có mãi nhìn em như một cái bóng mát và biết cái bóng mát có mãi che rợp được tâm hồn và đời sống anh không? Hay nó chỉ là đám mây nhỏ, sau cơn mưa rào...!

Ngày nghỉ nhưng rập rỗng. Chúng tôi chọn hàng ghế trên cùng, sát tường của căn lầu thứ nhất.

- Tối quá, anh chả nhìn thấy mặt Thục gì hết.
- Thục đây này anh.

Tôi ghé mặt sát gần chàng. Tự đưa tay quờ quờ lên tóc tôi. Anh thấy rồi đôi mắt Thục. Anh thấy đôi môi, cái mũi nữa... Và tay chàng lần trên mặt tôi. Bàn tay khẳng khiu với những ngón cong, sần sùi nhấp nháp, mùi thuốc lá từ những ngón tay chàng phảng phất nồng nồng, tôi nghe mình lẫn tan cùng cái mùi nồng quen quen ấy. Khi không, tôi ngả đầu vào vai chàng. Tự quàng tay qua vai ghế ôm lấy tôi, xiết lại. Tôi cảm được nhịp đập mạnh trong lòng ngực chàng gấp vội. Hơi thở mỗi lúc một nặng và muốn nghẹn. Cảm giác êm ái lạ lùng, lãng nhãng chạy suốt dọc thân thể tôi. Tôi muốn nói với chàng một lời dịu ngọt, nhưng không mở được lời cũng như tự thấy không cần thiết. Có

những thứ ngôn ngữ, trở nên vô duyên và không một chút ý nghĩa. Có lẽ khi người ta ngồi bên nhau thì tất cả đều trở nên thừa thãi, kể cả ngôn ngữ, kể cả tay chân, tại trái tim tại mạch máu đã nói dùm người ta, mà chính sự im lặng phải chính cái im lặng, ngọt tan, cái im lặng quáng đặc, cái im lặng úp xuống, cái im lặng chất ngất hương yêu, cái im lặng đầm đìa hơi hướm của nhau đã nói dùm cho chúng ta cả những cái mà chỉ có sự im lặng mới có đủ sức nhiệm màu bày tỏ. Cái im lặng kỳ diệu ta nghe được ở trên đầu môi, ta thấy được ở trên từng đốt tay, ta ngửi được ở trên từng cọng tóc, ta cảm được ở trên từng tắc da, ta nuốt được ở trong từng khoảng không riêng cõi.

Lúc hạnh phúc nhất là lúc người ta bỗng thêm được khóc. Phải có những phút như thế này, tôi mới hiểu được: lý do tại sao người ta luôn tha thiết với sự sống, và sự sống ở đây phải được hiểu đã có sự hòa tan cùng nỗi chết. Đôi lần chàng xiết ghì tôi bảo, ngay lúc này anh muốn chết - Chết không một chút hối tiếc, không một mảy may ân hận, chết giữa lúc ngọn hạnh phúc của đời mình được thắp lên rực rỡ nhất. Lần nào tôi cũng muốn đưa tay bịt miệng chàng lại, nhưng lần nào thì tôi cũng đờ như một khúc củi nhỏ. Vì mỗi khi lời chàng thoát bay là như có đem theo trăm nghìn mũi kim vô hình cùng lúc cắm ngập sau trên thân thể tôi, làm điếng tê mọi cảm giác. Tôi không biết phản ứng bằng cách nào, mà giả dụ nếu ngay lúc ấy, tôi có chọn được cho mình một phản ứng thích nghi chắc cũng khó lòng thực hiện nổi. Bởi toàn thân tôi đã tê liệt. Trí óc tôi đã sệt đặc. Tôi bủn rủn và nhũn mềm như một sợi bún rã nước. Em biết anh yêu em, yêu em đắm đuối, yêu em thực tình, yêu em hơn cả nỗi mong ước của em, và chính vì tình yêu ấy của anh, em đã tha thứ cho anh, những việc làm trong quá khứ. Chính vì tình yêu ấy, em đã quên em, quên em để chỉ nghĩ đến một điều: đền đáp và xứng đáng với tình yêu của anh.

Chàng nhắc lại lời yêu cầu của Hiệp, giới thiệu Nhựt. Tôi bảo chờ thuận tiện để hai người đó gặp nhau, như vậy nó tự nhiên hơn là cái trò giới thiệu có vẻ trịnh trọng quá. Nhiều khi sự trịnh trọng đó làm Nhựt sợ chàng nói, anh cũng nghĩ như Thục vậy. Thế còn chuyện đi làm của Thục đi đến đâu rồi? Cũng vậy vậy. Ba má vẫn không ai bằng lòng hết. Nhưng em đã quyết rồi. Đợi cho xong kỳ thi này em sẽ bắt đầu. Đơn nộp rồi đó anh. Chắc được không? Chắc chứ. Con bạn em nó làm ở đó giới thiệu em vào mà. Tôi không muốn đề cập đến chuyện đi làm với chàng. Chàng đâu có hiểu tôi, còn khổ tâm gấp trăm ngàn lần chàng khi quyết định nghỉ học để đi làm.

Mới đây, tôi có nói với chàng rằng, phụ nữ chỉ nên đi làm nếu có số lương cao, còn không thì thôi, nên ở nhà trông con cái. Chứ đi làm để mỗi tháng lấy vài ngàn bạc thì nội tiền người làm và phí tổn vật vãnh cũng đã quá rồi, trong khi đó, con cái không trông nom được. Ấy là chưa kể những cái không may khác sẽ đến từ cái không khí tiểu công chức, lem nhem đó. Thế mà bây giờ chính tôi lại nói với chàng về chuyện ấy. Lần đầu nghe tôi nói, chàng đã thần thờ, bất mãn. Không còn cách nào khác sao? Còn cách nào nữa. Tôi không thể cứ ngày hai buổi nhìn mẹ tôi đang lo lắng, tính toán chuyện làm ăn - mà công chuyện nào, rồi cuối cùng vẫn là lỗ, hụt hoặc bị giựt ngang, bị lừa mất. Nội trong một năm trở lại đây thôi, ba tôi đã bị mất gần hết số vốn dành dụm từ những ngày còn làm sở kiểm lâm, trong một chuyến hàng vải từ Cao Miên về. Chuyến hàng bị chặn bắt ngay tại ngã ba biên giới. Theo ba tôi thì có một vụ phản thùng trong số mấy người hùn hạp chứ không phải tự khi không bọn đoan bắt được. Tuy nhiên, mẹ tôi vẫn cho là hên bởi không một ai trong nhóm bị đưa ra tòa. Vụ làm ăn thất bại này, làm ba tôi trở nên già đi đến mấy tuổi. Suốt ngày ông cụt hết ra lại vào, không thiết gì làm ăn nữa. Trong khi đó mấy người anh tôi, người đã có gia đình thì bị động viên, lương nuôi vợ con

không đủ, người thì đang học dở dang. Tôi trông thấy cảnh mấy đứa cháu con ông anh cả của tôi, neho nhóc, tôi cũng đã không thiết học hành thêm nữa rồi. Lại đến chuyện ba tôi! Tôi có đem ý định đi làm ra nói với ông cụ, tưởng ông cụ sẽ nghe theo, không ngờ Ba tôi gắt la tôi rằng ngày nào ông còn đủ tay chân đủ sức khỏe, ngày đó ba tôi không muốn thấy đứa con nào phải bỏ dở việc học. Mẹ tôi nhỏ nhẹ hơn. Bà khuyên tôi nên ráng học thêm dăm ba năm nữa rồi hẵng đi làm. Cũng đâu có muộn gì, nhất là mẹ thấy con học hành được, bỏ ngang uổng phí mất. Tôi nghĩ trong gia đình không hiểu ý tôi. Tôi nghĩ đến chuyện đi làm là tôi muốn hy sinh việc học hành, hy sinh tuổi trẻ cho anh tôi có tiếp tục học đến khi ra trường, cho các cháu tôi đỡ thiếu thốn, cho ba tôi bớt phần nào chật vật, lo lắng trong việc kiếm miếng cơm manh áo cho chúng tôi. Con gái không cần học nhiều. Tôi nhớ, người ta vẫn thường nói thế. Mặc dù, đó chỉ là một cách nói và bây giờ, với thời buổi này, nó không còn thích hợp nữa. Chàng thì lo khi tôi bước chân vào đời sống của những người kiếm ra tiền, tôi sẽ không còn là tôi. Tôi sẽ biến dạng, tôi sẽ đổi lốt. Tôi sẽ sa ngã, sẽ hư hỏng, biết đâu chừng. Chính tôi, cũng hằng nghĩ nhiều về chuyện ấy. Nhưng tôi tin nơi tôi. Cũng còn tùy người chứ anh. Tôi bảo chàng thế.

Những bước chân đầu tiên với đời bao giờ cũng là những bước chân nặng trĩu tin tưởng, vang dội tương lai trong sáng. Người ta thường chỉ ra cái lầm lỡ của mình khi đã lầm lỡ. Chàng lý luận vậy. Tôi không cãi, nhưng vẫn đinh ninh, tin chắc nơi mình, nhất là tôi đang có tình yêu. Tình yêu sẽ là ngọn đèn soi sáng đường tôi đi. Nó sẽ là chiếc còi báo, là tiếng chuông cảnh tỉnh, là sợi dây để tôi bám vào, là chiếc gậy để tôi gượng dậy mỗi khi loạng choạng muốn ngã.

Tự nhắc đến chuyện đi làm của tôi, làm không khí trở nên căng thẳng, đượm bụi ngùi cay đắng. Không bảo chúng tôi cùng

lơ đãng nhìn lên màn ảnh.

Tôi không biết tên phim cũng như tên các tài tử đang diễn xuất, nhưng lúc nhìn lên, vừa đúng lúc nhân vật nữ trong phim đang bụm tay ngăn những giọt nước biển dâng tràn khỏi lòng tay, nói với nhân vật nam trong phim: “hạnh phúc như những hạt nước, em thích những hạt nước ấy”. Bất giác tôi quay sang Tự. Chàng choàng tay xiết ghì lấy tôi. Chắc Tự vừa kịp đọc hàng chữ đó trên màn ảnh. Tôi muốn nói với Tự rằng có nhẽ không một người con gái nào không thích những giọt nước hạnh phúc kia, nhưng tay em thì quá nhỏ, làm sao giữ cho được khi những hạt nước cứ mỗi phút giây một loạt dần, qua đi trong từng kẽ tay, nhưng môi Tự đã tìm và dừng trên môi tôi. Nụ hôn chàng như lửa thiêu, như nắng đốt, rực hồng thần trí tôi. Sau nụ hôn dài tôi cảm thấy choáng váng chói với như một người làm xiệc đi trên sợi dây mảnh hai đầu cột lỏng. Tôi dấu mặt mình trong ngực chàng. Tôi muốn giữ nguyên mỗi cảm xúc ngọt ngào vừa tráng sáng tâm hồn tôi mềm nhũn. Qua lớp vải mỏng ươm đầy hơi chàng, tôi muốn gọi khẽ, tôi muốn kêu lên, cả trăm lần, tên chàng, âu yếm. Tôi muốn cắn, tôi muốn cào rách lớp vải đó, thấu tới da thịt chàng, để những dòng máu chảy từ vết tay tôi cứu sắc. Tôi muốn làm một hành vi điên rồ, một cử chỉ mê loạn để từ đấy, tôi thấy tình yêu tôi có thật, hạnh phúc tôi có thể ngó thấy bằng mắt, ngửi bằng mũi, nghe thấy bằng tai, sờ thấy bằng cả những đầu ngón tay không có móng nhọn và nhất là, để tôi chắc chắn với chính tôi, chàng hoàn toàn thuộc về tôi. Của tôi, đứa con gái tên Thực chứ không phải của một ai thí dụ, Thúy, Liên, Hoa, Hằng, Tuyết, Nguyệt... Nhưng bao giờ những ngón tay tôi ấn nặng trên vai, trên ngực chàng, thì những đầu dây thần kinh đang căng, những mạch máu đang đập bỗng như trùng lại, bỗng như phôi pha, yếu đuối. Tôi chỉ còn nghe còn cảm thấy nhịp thở đều đặn của chàng, mơ hồ lẫn tan trong tiếng đập không đều của trái tim tôi. Và hầu như ngay lúc đó, một cảm

giác ngược lại, hoàn toàn mâu thuẫn, xâm chiếm tâm trí tôi, đó là mối ân hận, xót thương dào dạt về ý nghĩ điên rồ vừa qua. Luôn luôn, nỗi bàng hoàng xót xa thấp sáng trên đỉnh ngọn của con đường hạnh phúc bằng bằng đổ tới. Chìm ngập trong hơi thở của chàng, tôi nhớ những đêm mưa, một mình ngồi ngoài lan can, trên căn lầu hiu quạnh, nhìn xuống lòng đường con hẻm hoặc ngó xiên sang bên kia con lộ lớn. Mưa thoáng thoáng dưới những trụ đèn đường vàng xỉn, tiếng dương cầm từ ngói lầu cao của căn nhà ba tầng bên tay phải tôi vẳng đưa, những nốt láy ngân dài tưởng chừng không bao giờ tan loãng, bản Tristress của Chopin. Tiếng đàn chưa nói lên được tài nghệ điêu luyện của kẻ hành xử nó, nhưng trong cái không khí đục lờ, ẩm ướt hơi nước, trong cái cảnh tượng muộn màng rời rạc của một đời sống sớm tắt theo giờ giới nghiêm khe khắt, nó đã đến với tôi trùng trùng, tiếp tiếp, như những bước chân, rơi từng tiếng lẻ loi, như những mũi kim thật nhẹ nhàng châm ngọt, sâu vào da thịt tôi gai lạnh. Những đêm chưa xa ấy, là những đêm dài hãi hùng nhất mà tôi không ngờ mình đã một lần phải nếm trải? Những đêm mưa đầm đìa kéo kín một khoảng hồn tôi trống trải tủi buồn đó, là những đêm bắt đầu cuộc giận hờn vô cớ giữa tôi và chàng. Những đêm mà thuốc ngủ cũng trở nên vô hiệu đối với những hạt mưa sẵn lạnh, những con gió chạy lén qua từng ô nhỏ lan can, mơn trớn trên khắp thân thể tôi, trước khi qua cửa sổ, vào phòng, lay động tấm lịch tháng treo trên tường, tạo thành những tiếng động rơi tỏm vào khoảng không im vắng. Những đêm đó, là những đêm mà tôi thấy rõ, thật rõ, óc tôi trắng xóa, như đã hòa đồng cùng màu mưa giăng ngang lòng phố. Cái màu xóa trắng nồm nộ chỉ chực chờ rơi lả tả, không tựa được vào đâu, không bám được vào đâu. Tôi ngồi có đến, gần trăm đêm như vậy, dò lảng tâm trí theo từng tiếng khua nện của một gót giày da, gõ bùng bực trên mặt hè nước. Trong ngàn vạn tiếng giày băng quơ xa lạ đó, chưa một lần tôi bắt gặp một quen thuộc nào, khả dĩ có thể tự đánh lừa, phấp

phỏng nghĩ và tơ tưởng đến bước chân chàng... Rồi anh không bao giờ còn ngang qua con ngõ này. Rồi anh không bao giờ dừng bước, trước ngưỡng cửa này. Tấm cửa gỗ sơn xanh này không bao giờ còn được lay động, còn được mở tung bởi bàn tay anh nữa sao? Anh đã quên rồi. Quên vĩnh viễn, như chưa từng biết, chưa từng thấy, chưa từng tạt ngang, chưa từng nghĩ lại. Anh đã có một chốn khác để qua, một khuôn mặt khác để trong chờ đợi, một cánh cửa gỗ sơn màu gì đó để mở, một bàn tay ngừng kim kéo chỉ, để mắt ngược, để môi cười, để tóc rung xòa trên đôi vai ồm ồm, trên chiếc cổ nõn, trên tấm áo xanh xẻ viền, bẻ nếp. Anh đã bỏ em. Bỏ em thiệt ư. Thiệt đó sao? Không lẽ tình yêu của chúng mình, một phút đã hết. Không lẽ những lời tình tự của chúng mình, một phút đã tan, những mắt nhìn chứa chan, một giờ đã tắt? Những ngày tháng đó, đã qua - vâng đã qua rồi, qua đi, như một tấm khăn phủ trên mặt người quá cố, bỗng đứng bị cơn lốc nào cuốn hất tung lên cao và đã thất lạc. Giữa lúc tôi không còn một chút hy vọng nào về sự níu kéo về cái thềm ước mong một phép lạ, một may mắn huyền hoặc xảy đến cho tôi, đem tôi ra khỏi hai thước hành lang ắp đầy bóng tối, khỏi tiếng đàn dương cầm của người con gái đài các nào đó vắng đưa những ngân, lách xoáy buốt dọc theo xương thịt tôi, thì chàng trở lại. Sự trở lại, đem theo nhiều phờ phạc trên nét mặt khô nhám, sự trở lại, chất chứa cả một trời u thảm, hờn dỗi trong đôi mắt chàng, chống lên, bất động với những viền thâm kéo quanh. Gặp lại chàng tôi không thể khóc được (vì đã cạn vơi nước mắt từ bao đêm khóc thầm, khóc vụng), dù tâm hồn tôi nhão mềm xúc động, bủn rủn xót sa. Tôi dùng cả hai tay vuốt thẳng những lọn tóc, che rợp hai má xuống quá vai, để gián tiếp bảo với chàng rằng, tóc em đã dài đến thế này, anh có biết đã bao nhiêu ngày tháng qua đi rồi không? Hơn nữa. Anh có thấy được ở những sợi tóc em nuôi dài này một điều gì khác hơn nó là thế không? Ừ, anh đã cười. Bao ngày rồi anh mới lại cười với em, trong chiếc ghế đó, ở một góc đó, dưới ngọn đèn đó. Như

vậy anh đã biết rằng em nuôi mái tóc này, không phải cho em. Không đâu, không một chút nào hết, mà cho anh đấy. Đã bao lần mẹ mắng em sao không chịu đi uốn cao lên cho nó... mát. Trông không cũng đã đủ nực rồi. Gớm, theo ai mà bày đặt để tóc dài vậy không biết nữa. Đã hết đâu, còn chị Sáu nữa chứ, chị ấy đã giận em vì không cùng đi uốn tóc với chị ấy. Chị ấy đã đẩy nẩy lên, gay gắt, la em, khi em nói đùa thôi tiền uốn tóc của em, chị cho em mua kẹo ăn đi... Ờ, tất cả chỉ vì người ta hết. Em đã chiều theo ý anh, ngay cả trong thời gian mà anh quên bằng em, như chưa một lần anh nhìn em đắm đuối đến tận cùng ánh mắt. Nhưng nào đâu chỉ có thế. Cái quan trọng hơn, quan trọng vô cùng là linh hồn em, em cũng đã trao anh. Trao anh ngay từ phút đầu tiên, lúc giọt lệ đầu đời con gái nhỏ xuống anh lúc lúng túng ngỏ lời yêu em. Em không còn gì nữa, cả cái xác vô hồn này. Và có xá gì thân xác này một khi linh hồn em đã trao anh.

Khi gặp lại chàng tôi chỉ dám nói đôi lời hờn trách chứ không dám vặn hỏi chàng lý do bỏ bằng tôi, lâu như vậy. Tôi cũng không muốn nghĩ nhiều đến chuyện đó vì nghĩ tới là tôi muốn ứa nước mắt. Với cái tật mau nước mắt, tôi thấy chàng nói đúng - đúng không riêng cho tôi mà hầu như cho gần hết những người con gái mới lớn, những người con gái vừa chập chững bước ngấn bước vào ngưỡng cửa của tình yêu. Chàng bảo, đôi mắt em chỉ để nhìn và khóc. Và tôi đang khóc đây. Nước mắt ở đâu mà mau thế không biết nữa. Nhưng những giọt lệ đang rơi bắn đi khỏi mắt tôi, bây giờ, không phải là những giọt lệ buồn tủi, như ngày nào, nhưng sau những giận hờn, trách cứ nhau, mà là như hạt lệ nồng chứa yêu thương. Những hạt lệ như một hoài âm của hạnh phúc bật lên, và vang xa từ một sợi dây tình ái. Chàng vỗ về nhẹ nhàng trên vai tôi. Những ngón tay chàng cời rời từng cụm tóc phủ che nửa mặt tôi. Và bàn tay, với những ngón nóng bỏng, như có điện truyền vượt

dọc sống lưng tôi nhột nhột. Yêu anh không bé, yêu anh không? Tự nói bằng hơi thở phả qua làn tóc tôi rối bung. Tôi dụi má mình vào ngực chàng, không đáp. Kia, bé nghe anh nói không. Nghe anh nói không em. Thực ời. Tôi ngược nhìn, đôi mắt chàng đang cúi xuống vắng xa... Ghét anh thấy mờ. Em cần anh bây giờ. Tự cười và chớp nhanh, chàng hôn vùi lên mặt tôi. Những nụ hôn tham lam, đầm đìa đắm đuối. Tôi nhắm mắt để tận hưởng tất cả những gì có trong khoảnh khắc nổi trôi dềnh dạt của tâm hồn và thể xác...

Chúng tôi ra khỏi rạp lúc nắng đã treo trên những đỉnh cây, cành rợp đậm ngang. Sau cơn mưa ngắn, đường phố sáng bóng, màu bóng sáng của một thứ ớn phúc mới thơm ngon và tươi mát. Chàng đi sát bên tôi, mặt cúi nghiêng lúc nào cũng như muốn nhìn sâu, tận đáy mắt, làm tôi ngượng chín. Gớm tính đâu mà lại có cái tính khổ đến thế này. Chút gì cũng khiến tôi ngượng ngừng e sợ. Chút gì cũng khiến tôi nao nao, mắc cỡ. Đi bên chàng, với tia nhìn đó, tôi chỉ muốn luôn có trong tay chiếc mặt nạ che kín hết. Để chàng khỏi mãi nhìn tôi, bằng những tia nhìn như muốn nuốt, muốn nhai (dù trong mắt nhìn ấy, mặt khác có chứa âu yếm, chất ngất nồng nàn, đắm đuối).

Tôi bước xuống lòng đường bằng những bước muốn hụt muốn hồng, những bước thật nhẹ tênh, nhẹ như không hề chạm mặt nhựa, vì chính thân thể tôi, cũng đã mất cả trọng lượng bình thường, nó cũng đã muốn bênh bồng bay lên theo những cụm mây trắng hiện ra ở giữa hai vòm cây cong phủ rợp. Chợt tiếng còi xe quen quen làm tôi giật mình, ngừng bước.

Trời. Tôi có nhìn lầm chẳng?

Tôi có hoa mắt chẳng? Tôi mơ hay tỉnh? Tôi đang sống hay đã chết. Toàn thân tôi rũ liệt. Tim tôi khựng đứng. Mắt tôi mở lớn, lớn như vượt quá độ nó có thể dẫn nở. Miệng tôi mở ra

nhưng không một tiếng nào bay thoát. Một tiếng kêu lớn của
sửng sờ. Sửng sốt - một tiếng thét thất thanh của kinh hoàng
ghê sợ - một lời rên rỉ của đớn đau, bi phẫn. Một van lơn, của
cùng đường nguy khốn của tuyệt vọng bưng bưng sụp đổ. Tôi
muốn quỳ xuống giữa lộ đang tuôn tuôn xe chạy, mà sao hai
đầu gối tôi chỉ đập vào nhau mà không thể quỳ gập. Tôi muốn
chấp tay như một phản xạ tự nhiên giữa cơn kinh hoàng mà
sao những sợi gân không thể co lại, chúng trùng dãn như đã
mất tự bao giờ sức đàn hồi, chúng chỉ còn đủ làm cho những
ngón tay co, cồng, bần bật rung xuôi theo nếp áo chảy thẳng.
Khuôn mặt giận dữ, nghiêm khắc trong xe kia là khuôn mặt của
ba tôi đó sao? Đôi mắt dăm dăm không chớp kia, đôi môi mím
chặt, vàng trán quen với những nếp nhăn thành luống kia cũng
là của ba tôi đó sao? Tôi chết mất. Tôi phải chết. Tôi không thể
sống được. Tôi không thể sống được khi lát nữa đây, tôi gặp lại
người, trong căn nhà bao năm tôi đã sống. Tôi phải chết. Tôi
chết mất. Cả chàng nữa. Tình yêu của chúng tôi phút chốc đã
tiêu tan. Trọn một tương lai với biết bao nhiêu tháng năm ấp
đầy dự tính, căng phồng ước vọng phút chốc, đã chỉ còn như
những giọt lệ bất thần lăn đi từ đôi khoe mắt tôi. Chỉ trong một
thoáng rất nhanh, tôi thấy rõ ràng, bầu trời sụp tối. Chỉ trong
một thoáng rất nhanh, tôi thấy rõ ràng đời tôi đã hết, sự sống đã
như con nước rút xa bờ cát thẳm. Không thể tha thứ được. Phải
không đời nào ba tôi có thể tha thứ cho tôi, trong cuộc tình lén
lút này. Không thể nào, người đã nhiên lần cảnh cáo tôi. Thà.
Rằng tao không có con gái, chứ tao nhất định không bằng lòng
một thứ con rể như nó. Tao có thể khổ sở, có thể chịu được mọi
nhọc nhằn đội đá ở đời để nuôi chúng. Nhưng tao không thể
tha thứ cho bất cứ đứa con gái nào cãi ý tao. Với tao đó là một sĩ
nhục ghê gớm nhất.

Hoặc là tao có con hoặc không, thế thôi, đừng đứa nào
trông mong một nhân nhượng bao dung hay thông cảm ở tao.

Tao nói trước để chúng bay liệu lấy thân. Nếu trái lời tao thì cứ việc ra khỏi cửa nhà tao ngay lập tức. Tao không chút thương xót. Ra khỏi nhà và nhất là cứ thản nhiên coi như không có một chút liên hệ một ràng buộc nào với tao cả.

-... Về ngay, về ngay. Đợi tao... Ba tôi nói, ông dần từng tiếng. Mỗi tiếng thoát đi từ miệng ba tôi như một viên đạn nổ tan nát âm vang tâm hồn tôi. Ốc tôi quay mòng với bao cực hình, bao nhiêu ghê rợn sẽ xảy đến. Những gì sẽ xảy ra trong ngôi nhà mà tôi sẽ trở về. Không thể đoán trước, một cách đích xác. Nhưng có điều chắc chắn là sẽ gồm toàn những đòn đau, những ghê gớm mà tôi thấy trước, tôi không đủ sức chịu đựng. Không thể chịu đựng nổi.

Ý nghĩ trốn bỏ đi luôn, đi đến bất cứ một nơi nào, nơi nào cũng được để khỏi phải trở về, miễn là khỏi phải bước vào ngôi nhà, mà tôi sẽ đợi chờ trong căng thẳng từng phút, sự xuất hiện của ba tôi. Trốn đi, đi mãi, đi mãi cho tới lúc kiệt sức rồi chết. Trốn đi, trốn đi. Một mình thôi. Phải trốn đi một mình mới được. Không có Tự, không có ai hết. Để cái chết sau đây may ra được ba tôi nhìn, như một ăn năn, một hối hận, dù là một ăn năn đã muộn, một hối hận vô ích. Nhưng dẫu sao thì bây giờ tôi cũng không dám nhìn ai, kể cả chàng. Tự cũng không hơn gì tôi.

Chàng như một thần tượng thô kệch đặt không đúng chỗ. Phải chi không có Tự ở bên cạnh. Phải chi ở ciné ra sớm hơn một chút. Phải chi... phải chi... Cả trăm cái phải chi phũ phợt như lửa bén bùng trong trí tôi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy oán hận chàng đến thế. Chưa bao giờ tôi có ý nghĩ thù ghét chàng như lúc này. Thù ghét chàng và thù ghét cả tình yêu mà bấy lâu nay chúng tôi cùng ấp ủ, nâng niu, vun xới. Tôi không còn thiết một điều gì. Người tôi mềm nhũn. Ốc tôi nhào chảy. Tay chân tôi rời rã. Chiếc xe đã lao đi như mũi tên buông từ tay một cung

thủ quyết liệt trong cuộc thi đến hồi kết cuộc. Tôi đứng sững như vậy. Chết lặng - như giấc mơ còn vương vất chưa tan. Như những việc vừa xảy ra không phải là thực. Là mộng, một giấc mộng hãi hùng quá thảm thiết đến độ kẻ nằm mộng không dám đoán quyết rằng đó chỉ là giấc mộng.

-Dẫu sao thì em cũng phải về. Về thôi chứ, chuyện đã lỡ vậy rồi. Tự nói. Tôi mím chặt môi, cố giữ nhưng nước mắt vẫn chảy. Tai tôi đã ù, không còn nghe thấy gì, kể cả những tiếng còi xe giận dữ, quát tháo. Trong đời chưa một lần nào tôi tuyệt vọng và đau đớn thế này. Tìm đến cái chết, e rằng tôi không đủ can đảm, liều lĩnh. Nhưng một mặt tôi vẫn ao ước được chết, chết trước khi về đến nhà. Chỉ có mỗi một cách chết là ổn thỏa, khỏi đau đớn, khỏi nhục nhã, khỏi khổ sở, khỏi ăn năn hối hận.

Như một kẻ say rượu một người lên đồng nhập cốt, tôi bước, những bước vô định với hình ảnh những chiếc xe chập chờn qua lại. Năng ẩm tít trên cao. Tôi thềm được nằm dài ra, để lần lượt hàng trăm hàng ngàn bánh xe lớn nhỏ lăn qua, lăn qua mãi, cho đến lúc tôi không còn biết gì hơn. Tôi lúc ấy, chỉ còn như một khối thịt nhão nhẹt, mềm xèo. Một đồng thịt vô tri vô giác. Một đồng thịt không nợ, không vay, không giựt gì của đời sống này hết. Đời sống này là của kẻ khác, những kẻ khác chứ không phải tôi. Tôi chỉ là kẻ ở nhờ, chỉ là kẻ sống đậu. Không thể mãi sống đậu ở nhờ được.

Đến một ngày nào thôi chứ. Một giới mức cuối cùng nào đó, tôi phải ra đi, ra đi, nhưng không là một trở về, vì tôi chỉ có điểm đến mà không có đích khởi hành. Và bây giờ, đã đến lúc tôi phải ra đi. Thôi đi đi con, con luyện tiếc chi nữa. Tất cả đã hết. Hết rồi, dù chưa có gì để mà hết. Thôi đi đi con, đi đi. Thực ơi, hãy trở lại những gì mà mày mượn tạm bợ. Hãy bỏ, hãy quên, hãy ném trả tất cả. Tất cả, bởi tự căn bản, mày không có gì hết.

Không có gì, kể cả tình yêu. Tình yêu, cũng chỉ là một mù quáng, một ảo ảnh đánh lừa những kẻ cô đơn, những kẻ đã sống, đã sinh lầm đời. Thôi. Thục. Thục. Thục... Tiếng ai đó in là không phải giọng tôi hay chính là giọng tôi vang động hai hàng phố, chạy dọc theo con đường, vỗ vào từng thân cây, dội lại từ bờ hè, đập vào tai tôi, như một réo gọi thảm thiết cuối cùng của tuyệt vọng. Tôi thả mặc cho hai mí mắt xụp xuống.

CHƯƠNG 3

Tôi ghé qua tiệm cơm, trước khi trở về nhà. Bữa cơm bình dân cũng như bao bữa qua, dăm miếng thịt kho thái mỏng, mấy cọng giá xào với tóp mỡ, một tô canh lớn nhón vừa vụn cá vừa vụn xương và ít rau láo nháo. Cô chủ quán đón tôi bằng ánh mắt trù mẩn cố hữu, giọng đơn đã, đơn đưa như đã được sửa gọt từ cuống họng:

-Thiếu úy lại trễ quá vậy. Cơm nước nguội cả ăn mất ngon. Để em hâm lại đã nghe. Tôi nghe rõ rươi buông phịch thân hình xuống chiếc ghế gỗ nhỏ. Mắt tôi hoa quá quay cuồng những hình ảnh dữ dội, nhòe nhoẹt máu đỏ, cùng những con ngựa phủ vải đen có vạch sơn trắng chạy thành hàng rần rật qua mắt tôi với những chiếc ngù cấm ở bốn đầu xe. Ý nghĩ mình đã mất Thục từ phút này, mất hoàn toàn, mất vĩnh viễn làm tôi ghen ngào - Ghen ngào một nỗi uất hận chua cay không cùng. Tôi nghĩ rằng có lẽ đã đến lúc hoàn cảnh xô dồn tới chân tường, bức bách tôi phải thực hiện cái hành động dã man, khốn nạn, ngu xuẩn là giết Thục. Tôi vẫn nói với nàng như vậy, ngay cả những lúc chúng tôi đang tràn đầy hạnh phúc, ngay khi chúng tôi vừa rời môi hôn. Anh không thể làm gì khác hơn. Thục hãy hiểu cho anh như vậy. Không, em hãy ráng cố hiểu rằng anh không một bốc đồng, không một chút mù quáng khi nuôi giữ lấy cho mình ý nghĩ ghê gớm đó (dù mọi người, kể cả gia đình anh, gia đình em, sẽ nhìn anh trong hành vi ấy, như một tên điên, một thằng khùng), vì anh có suy tính, có suy tính, anh phải thú thật với em như vậy. Anh có suy tính kỹ càng rồi đấy. Sự chết, lúc này, như em thấy, bằng cách nào cũng không thể tự nó mặc khoác cho nó một giá trị, ngoài cái vô nghĩa, cái phi lý, cái ngô nghê của nó. Vậy tại sao mình không tự chọn, tự định trước cho mình một cái chết. Ít nhất, cũng mang một ý nghĩa nào đó, với

riêng mình, dù ý nghĩa ấy, ở đây, chỉ là ý nghĩa của một tuyệt vọng. Một bất lực được nhìn nhận và cam đành. Ít ra là như vậy, còn để khi không lời khơi, dùng cái lặn cổ ra chết một cách lẳng xết. Chết mà đến lúc nhắm mắt vẫn không hiểu cái chết của mình để làm gì và cho ai. Hơn nữa, anh không thể mãi hy vọng làm lại đời mình với những tan vỡ, những tuyệt vọng chất chồng. Bao nhiêu hy vọng còn sót lại, bao nhiêu nghị lực còn sót lại sau những lỗ dở, những cùng khốn đã qua, anh dồn tất cả, cho cuộc tình này, như một thu vén cuối cùng, một vơ vét nhặt nhanh để xả lảng trong canh bạc chót giữa định mệnh và nỗ lực kiếm tìm hạnh phúc.

Tôi xúc lấy cho mình đầy một bát cơm. Nhưng lạ, hễ cứ cầm bát lên, đưa gần miệng là tôi muốn ứa nước mắt. Loay hoay như vậy mãi, cho tới lúc, tôi và được vào miệng, những hạt cơm đầu tiên, những hạt cơm rời khô như một bụm cát đắng, chát. Tôi nhai trệu trạo rồi nuốt ực, đứng lên, trả tiền về trước mắt nhìn ngơ ngác, nghi hoặc của cô chủ quán. Trong ánh mắt cô ta ánh lên một chua xót thương hại.

- Thiếu úy muốn bình rồi hay sao đó. Tôi gượng cười, lắc đầu không đáp.

Con ngõ lầy lén với những vũng nước loang lổ ngẫu đục. Giấc trưa đã đến trong những tấm cửa sổ sơn màu chói. Bất giác tôi tự hỏi không biết mình còn đi lại con ngõ này, bao lần nữa. Bao lần sẽ hết đời mày. Bao lần nữa chưa thể đoán chắc được. Nhưng hiển nhiên là Thực sẽ chẳng còn một lần, thêm nữa, đặt chân tới đây. Sự kiện xảy ra quá đột ngột. Đột ngột, đến tưởng chừng như chưa xảy ra hay nếu có, chỉ là trong giấc mộng mà thôi. Tôi tắt máy xe, đẩy dạt tấm cửa sắt về một bên.

Những tàn lớn xòe rợp của cây si trồng trong hòn non bộ lặng thình lảnh đạm. Phòng khách vắng, trụi trơ như không có

một dấu tích nào của sự sống. Con hồ đá vẫn nằm án ngữ giữa hai chiếc ghế sa lông bọc vải đã ngả màu. Cái êm vắng, dưới mát của căn nhà cổ lần đầu tiên không đem đến cho tâm hồn tôi, một chút thanh thản dịu nhẹ nào mà trái lại, nó gọi cho tôi, liên tưởng, tới hình ảnh của một nắm mồ lớn, một nắm mồ hiu quạnh. Một nắm mồ lộ thiên, đã giết không biết bao nhiêu cuộc đời bởi cái không khí êm ả ma quái của nó. Từ cái chết bí mật và thảm thiết của hai vợ chồng người chủ nhà đầu tiên, xây dựng nên nó, một trong bể nước, một trong nhà cầu. Cho tới cái chết đột ngột của ông nội Doãn, người đầu thầu được căn nhà vô chủ. Và hiện tại là đời sống thầm thầm khô héo của Doãn, những ngày những đêm nằm mơ tưởng tới một tình yêu không thể có cùng những đêm trở nóc, trèo trên nóc nhà, chạy trốn các cuộc bố ráp bắt lính ban đêm. Căn nhà thật rộng với 4 phòng lớn, chưa kể bếp núc và hai cái nhà kho, đủ chứa tới hai gia đình neo người, và hai chiếc sân lớn với hai cánh cửa hông mở vào hông hai con hẻm khác, một dẫn vòng ra chợ, một đưa thẳng đến mặt tiền của trại giam phạm nhân chính trị. Doãn nhường cho tôi căn phòng trong cùng, ở góc phải, với những cánh cửa sổ trong căn phòng tôi có thể nhìn ra chiếc sân trong, nơi có bể nước mà chị vợ người chủ nhà đầu tiên đã dầm mình chết ngộp sau mười ba ngày khánh thành, xa thêm chút xíu nữa, cũng trên một con đường thẳng là chiếc nhà cầu, nơi người chồng căn lười sau khi đã tự cắt đứt gân máu ở cổ tay bằng chiếc dao cạo loại rẻ tiền nhất, có nhãn cái tàu thủy. Một cánh cửa khác, mở vào lòng con ngõ bên phải, con ngõ dẫn thẳng tới trại giam. Nơi mà nhiều khuya chợt tỉnh giấc rất nhiều lần tôi đã nghe rõ những tiếng thét rú ai oán, âm vọng tới như khởi đi từ một cõi nào xa xôi không có thực, và tiếng thét rú lạc giọng đến không nhận ra được là tiếng người hay vật. Duy chỉ có âm vang của nó là ngân dài và như có sức làm rung động cả một khối không khí lạnh buốt sương đêm. Minh Doãn chiếm cả ba phòng còn lại. Mỗi phòng đều có một chìa khóa riêng và điều

kiện mà Doãn giao trước với tôi là không được tò mò để ý đến ba phòng đó dù cửa khép hay mở, khi tôi ngỏ ý xin dọn tới ở nhờ. Hiếu kỳ không phải là tính của tôi, hơn nữa, tôn trọng lời giao ước với bạn, nên cũng chẳng bao giờ tôi quan tâm tới những căn buồng đó. Đôi lúc, không biết vô tình hay cố ý, Doãn để ngỏ hé một cánh cửa buồng, bất thần đi ngang, tôi cũng muốn ghé mắt thử xem, những gì chứa ẩn bên trong đó. Nhưng nghĩ lại, lỡ chẳng may có Doãn ở đấy, thường quay mặt đi ngay hoặc thấy một sự gì quái đản, biết đâu, mình chẳng dám ở và có thể Doãn cũng chưa dễ gì đã để cho mình ra khỏi nhà một cách êm thấm, nên tôi kịp kìm hãm được mình. Bù lại Doãn cũng rất sòng phẳng đàng hoàng, trong những việc bè bạn đến thăm tôi, kể cả bạn gái hay Thục. Không bao giờ Doãn đá động hoặc tỏ một dấu khó chịu nào hết. Luôn luôn Doãn có thể lẫn mặt để họ ra vào phòng tôi tự nhiên, như nhà riêng của họ. Những lúc tôi vắng, họ vẫn có thể đến và ngủ lại trong phòng tôi, nếu họ muốn. Lúc đầu, không khí âm u lặng lẽ của ngôi nhà làm cho dăm ba người nhất là Thục sợ sệt, lo ngại. Sau quen đi, cả hai phía đều lấy làm hài lòng vì sự biết tôn trọng lẫn nhau. Tôi dựng xe ngoài hiên xong trở ra khóa cổng, quàng đoạn dây xích bấm khóa lại cho yên trí rồi mới vào nhà. Tôi định bỏ cả buổi chiều nay cho câu chuyện vừa xảy ra và tự hứa sẽ có một thái độ dứt khoát, một lập trường rõ rệt khi câu chuyện diễn biến tới mức cuối cùng mà nó phải tiến đến.

Khi tới gần cửa phòng mình, tôi nghe nhiều tiếng động nhỏ từ trong vắng ra như có ai đang ở trong đó. Tôi kiểm soát thật nhanh trong đầu để dự đoán xem là ai?

Ai? Không lẽ Yến. Yến hoặc Hiệp. Yến chưa bao giờ đến bất thần như thế. Chúng tôi đã giao ước trước với nhau - tuần hai lần, chiều thứ năm và chiều thứ bảy. Chiều thứ năm Yến cúp cours và chiều thứ bảy Yến được nghỉ học. Đến với anh trong

những giờ khắc đó ở nhà không biết và không ai nghi ngờ gì hết. Yến nói thế.

Nhưng hôm nay mới là thứ hai. Chắc Hiệp. Ngoài hai người đó, không ai được phép vào phòng tôi, lúc tôi đi vắng. Mong là Hiệp. Mình cũng đang muốn gặp nó. Dù có kể chuyện vừa xảy ra với nó, nó cũng chẳng giải quyết được gì cho mình đâu. Nhưng có nó lúc này vẫn hơn. Sự có mặt cần thiết của một kẻ nào đó, trong cơn bi phẫn, tuyệt vọng chỉ là một cái cớ để mình có thể xả bớt phần nào u uất.

Tôi khom lưng lườn dưới chiếc võng của Doãn, mắc chắn ngang cửa vào phòng. Tiếng động trong phòng chợt tắt. Tôi xoay quả đấm xù, hé mở cánh cửa. Căn phòng tối đục. Quần áo, sách vở, báo chí bừa bãi lúc tôi đi đã được bàn tay nào dọn dẹp gọn ghẽ. Trên giường, một người nằm trùm chăn kín mít. Tôi hơi phân vân. Sao lạ thế này. Tôi cúi kính đóng xăm cánh cửa và nói như gắt: Hiệp. Dậy dậy. Hết trò rồi sao. Khối chăn xù xù trên giường hơi lay động nhưng vẫn nguyên vị thế cũ. Tôi bước lại, cúi xuống, núm một đầu chăn hất tung ra.

- Yến. Tôi buột miệng kêu lên.

Yến thao láo mắt nhìn, xong nhắm mắt lại ngay. Nụ cười vừa nở trên môi cũng vội vàng tắt theo: Khuôn mặt nàng ửng đỏ. Mấy sợi tóc rối vắt lò xo trên vầng trán gồ bướng bình một cách thông minh. Chắc Yến đọc thấy vẻ khác thường trong mắt tôi, trên khuôn mặt tôi. Tôi bị một khuyết điểm mà mãi không sao chữa được đó là sự lộ hết, bật hết, tất cả những khác thường, những đau đớn cũng như những hân hoan, trên gương mặt, trong giọng nói, trong mắt nhìn. Tôi chưa dấu được ai mỗi khi có chuyện buồn cũng như không che được nỗi hân hoan hạnh phúc sau mỗi lần thụ hưởng. Tôi ngó sững Yến. Sự có mặt ngoài dự đoán này làm tôi lúng túng và bối rối. Giây lát sau, như

không chịu được cái nhìn kỳ quái, sổ sàng, cứng khô đầy tra khảo lạnh lùng của tôi, Yến trở mình quay mặt vào trong. Tôi nhoài người đẩy một cánh cửa sổ lấy ánh sáng thêm cho căn phòng, ngồi xuống mép giường.

- Yến lại lâu chưa?

Tôi hỏi và đưa tay cời cời những lọn tóc ngắn, quấn úp, ôm lấy chiếc gáy trắng xanh với những sợi lông măng mượt óng của Yến. Trong một thoáng nhanh, tâm hồn tôi như một chiếc lác chao chao giữa một khoảng không gian thơm nức hương của son phấn, của nước hoa, của thịt da. Niềm kinh ngạc ở nơi tôi, không phải do sự thấy lòng mình mềm yếu, nhũn chín ham muốn mà chính ở nơi - sao tới giờ phút này mới thấy Yến đẹp, mới thấy Yến quyến rũ, mới thấy Yến như một trái cây đã chín muồi, như một mồi mọc đã đủ chiều cao của gời khêu tham lam, đủ sức đẩy mở cho điên mê thoáng chốc phức lửa dục tình tràn bờ phẳng phẳng cuốn tới. Yến lúc này, không còn là một Yến học trò với đôi môi ướm, một Yến nũng nịu và nhiều lời với con mắt dài, sâu, lúc nào cũng chỉ chực chờ bộc phá bởi những cơn sóng ngầm lãng mạn. Cái lãng mạn trong veo của một thứ tuổi tình cảm tuôn chảy khởi kiếp. Cái lãng mạn sáng tươi rực rỡ với những tiếng cười vỡ nát từ đôi hàm răng ngà bóng. Cái lãng mạn thủy tinh không một chút đục vẩn - tôi không dám nói là cái lãng mạn nên hoặc ao ước có nơi mỗi người con gái mới lớn. Nhưng là cái lãng mạn của vốn liếng làm giàu, cái lãng mạn hành lý cho một khởi hành mai sau vào đời hệ lụy. Tôi thích và quý trọng cái lãng mạn của lãng mạn đó, ở Yến. Nên chưa một lần tôi đan tâm để hạt pha lê đó rơi khỏi bàn tay nàng. Chưa một lần. Tôi quý trọng và cảm phục tâm hồn Yến khi Yến biết đủ mọi chuyện về tôi, quan trọng nhất là Yến biết tôi đang yêu Thục. Yêu Thục và công khai lộng hình Thục trên bàn viết. Tôi cũng không ngờ Yến có thể chấp nhận được

chuyện ấy, chấp nhận một cách nhẫn nhục. Không những chấp nhận người mình yêu tôn thờ một hình bóng khác mà còn thiết tha lo đến cả người mà lẽ ra mình phải coi như tình địch, một kẻ khó đội chung trời. YẾN bảo tôi, anh đừng nghĩ rằng em không có máu ghen. Có chứ. Sợ còn dữ dằn hơn ai khác nữa. Nhưng em là người đến sau. Sau nhiều người lắm, sau NIỆM hay THỰC, sau THỰC. Nhưng khổ một điều không hiểu tại sao em đã biết vậy mà vẫn yêu anh. Đôi khi em nghĩ, không biết anh có khinh em không. Anh sẽ cho rằng em chả còn chút danh dự, tự ái nào của một đứa con gái hết. Những lúc ấy, tôi thường chặn YẾN lại bằng một nụ hôn khép kín đôi môi nàng. Và tôi nghĩ, nếu YẾN đến sớm hơn một chút nữa. Một chút xíu thôi, có thể tôi đã yêu YẾN. Yêu YẾN sau đăm như đang yêu THỰC. Nhưng ngược lại, tôi nghĩ lắm lắm, biết đâu chả vì mình đã có THỰC nên mới có thêm YẾN. Không có THỰC chắc đâu đã có YẾN.

YẾN không trả lời. Tôi chống tay ngang ngực nàng. YẾN khóc. Đang khóc. Từ ngày YẾN tìm đến với tôi, đây là lần đầu tiên nàng khóc. Nhìn nghiêng, những giọt lệ như những hạt mưa nhỏ, lăn thành dòng và thấm xuống; ướt một khoảng áo gối.

- Sao YẾN khóc. Khổ quá. Anh có muốn vậy đâu. Làm sao hơn được. YẾN vẫn bất động. Tôi chắc YẾN không hiểu ý tôi và chính tôi, tôi cũng không hiểu mình đã vừa nói gì nữa.

Bây giờ cơn mệt mỏi mới bắt đầu dấy lên trên khắp thân thể tôi. Chân tay rời rã. Hai mí mắt trùng xuống, chỉ chực nhắm. Bằng sức mạnh, tôi xoay đôi vai YẾN, bắt nàng nằm thẳng người lại. YẾN không chống cự nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền. Dưới lớp mi cong, tôi thấy rõ hai con ngươi di động đùa nước mắt về hai khóe. Tôi mệt mỏi úp mặt mình xuống ngực YẾN và chỉ trong thoáng chốc, hình ảnh THỰC mọc lên, mọc lên mãi, như

những cánh tay của con bạch tuộc từ dưới lớp biển lặn vươn lên, tua tủa thành hàng.

Thục - Anh đã mất em rồi, phải thế không em. Phải thế không Thục. Suốt đời mình, dù anh có thể sống thêm trăm năm nữa, dù anh có bắt đầu lại một đời sống khác, dù anh có được sống trèo lên mấy kiếp thì chúng mình cũng không thể còn có với nhau, những buổi hẹn hò, những sáng nắng, những trưa mưa. Những chiều gió đầy, ngồi với nhau. Ngồi hàng giờ để không nói một lời, để chỉ nhìn. Nhìn, và khi không cười. Hạnh phúc của đời anh, lẽ sống của đời mình giản dị quá, mộc mạc quá. Em thấy không mà sao mình cũng không được quyền có. Mình không được quyền gì hết sao em? Ngay cả quyền chọn lấy cho anh một khoảnh khắc nhỏ nhoi, trong thời gian vô tận để sống riêng mình, riêng cho một cuộc tình, riêng cho một cuộc đời. Anh biết anh sẽ không còn gì. Không thể còn gì hơn khi đã mất em, hình như có lần anh đã nói với em: Không có một làm lại nào không khởi xây từ một đổ nát, vừa vụn, nhưng cũng không có một làm lại nào có thể mãi khởi dựng trên những đổ nát chất chồng. Em có thể khởi công từ đầu, từ đầu như chưa hề yêu ai, chưa hề yêu anh. Rồi em sẽ có một người yêu khác. Một người nào đó khác hơn anh. Một người hoàn toàn vừa ý ba mẹ em với những điều kiện căn bản, hợp lý. Em sẽ lập lại thêm một lần nữa trong đời em, những gì em đã nói với anh em sẽ diễn lại một lần nữa, những hành động âu yếm em đã dành cho anh. Em sẽ thản nhiên phải hết sức thản nhiên, mỗi khi nghe ai nhắc đến tên anh. Kể cả chồng em nữa. Rồi em sẽ có hạnh phúc. Hạnh phúc mà người chồng sau này sẽ đem đến cho em, có thể đầy, có thể tròn, có thể trăm ngàn lần hơn, những gì anh đã cho em, những gì anh mưu cầu đem đến cho em. Và anh tin, em sẽ quên anh mau lắm. Em còn quá trẻ, để không thể mãi nhớ một dĩ vãng thảm thiết. Em còn đủ, quá đủ thời gian để sơn phết lại tâm hồn, sửa sang lại khuôn nếp, tẩy uế tì vết, làm một cuộc

khởi hành mới. Ở cuộc khởi công kiểm tìm này, anh nghĩ, em sẽ chín chắc, em sẽ vững chãi, bản lĩnh, bằng vào kinh nghiệm có từ cuộc tình lót đường, cuộc tình đầy khốn khổ, ốm o này và em sẽ thành công. Thành công theo đúng ý nguyện của em. Của gia đình em. Anh không một oán trách nào đâu. Thực. Em tin vậy không? Phải tin chứ. Anh nào có quyền gì để dành lấy cho mình cái trách cứ vô duyên ấy. Những gì em đã cho anh, dù trong một khoảng thời gian ngắn ngủi những gì em còn để lại nơi anh, dù chỉ vốn vẹn dăm tờ thư, mấy tấm ảnh cũ, vài ba mẫu giấy định lại giờ hẹn... Còn nữa chứ. Còn những con đường chúng mình đã qua. Những bóng tối chúng mình đã bước tới. Những sáng vất cao chúng mình đã thở. Những hàng cây chúng mình đã nương theo bóng lá, những ngọn me - những ngọn me thật cao, cao trên mỗi rì rào bao đời đã qua đi trên lớp vỏ mốc nứt...

- Anh... Yến lay vai tôi. Chắc Yến tưởng tôi ngủ. Mà có lẽ tôi đã ngủ thật. Tôi đã chớp mắt và trong phút giây bất chợt đó, tôi đã sống, đến ngày cuối cùng của đời tôi. Cái ngày cuối cùng của đời tôi. Cái ngày cuối cùng của một đời, thân chưa cỗi già, tóc chưa hoa râm, răng chưa mồm rụng, ngực còn ưỡn căng, chân còn bước những bước chiu nặng rung đất đá, mà đã thấy cạn cùng, mà đã thấy những cánh cửa mở vào đời mình bỗng khép. Những lối dẫn về cuộc sống đã cụt nghẽn. Thôi những cánh cửa sổ đời tôi đã vĩnh viễn không còn một lần đẩy mở vì những ngọn đình ác độc, những ngọn đình thành kiến, những ngọn đình bất cập đóng chết. Tôi đã thở những hơi thở cuối cùng của một vương lượng không khí nhỏ nhoi. Dù sên dè cách mấy, tôi cũng không thể kéo dài hơn cái tận cùng của một lần phải bước chân sa hụt vào hồng không, vào hư vô, vào mất tăm của vô tri vô giác.

Bàn tay Yến lạnh mát, luồn dưới cổ tôi. Những ngón tay Yến chạm tới đâu, tôi thấy rõ thịt da mình hừng nóng ở đấy. Cảm

giác được vuốt ve mơn trớn của Yến làm tôi động lòng, nghĩ tới Thục và muốn khóc. Không được. Mày không thể khóc. Hèn lắm mày là đàn ông mà. Phải can đảm lên chứ, con.

Tôi nghiêm mặt, rúc đầu vào cổ Yến.

- Gì thế Yến.

Yến im lặng một lát. Làm như Yến phải cố gắng giữ ghìm cảm xúc của mình. Nàng thở dài:

- Em đến đây có làm phiền anh không?

- Đây có phải là lần đầu đầu mà sao Yến hỏi anh kỳ vậy. Yến không...

Yến cướp lời tôi:

- Khoan đã anh. Anh cho Yến nói đã, đến hôm nay, em đã đến với anh trên ba tháng, cứ tính trung bình mỗi tuần 2 lần, anh thử nhân lên, bao nhiêu? Bao nhiêu em thiết nghĩ cũng không cần thiết, không quan trọng bằng những gì em đã chứng tỏ với anh. Khi đến với anh, khi yêu anh. Em chịu đựng hết tất cả. Mọi thiệt thòi, mọi cố gắng mà em phải cam chịu. Nếu anh xét kỹ anh sẽ thấy nó vượt ngoài sức tưởng tượng của một người bình thường. Đến cả tự ái của em, em cũng dẹp bỏ. Em cũng không biết tại sao em lại chịu đựng được. Nhưng đây có lẽ là lần đầu, lần đầu tiên em thấy anh khó chịu khi thấy mặt em ở trong căn nhà này. Về mặt và dáng điệu của anh, đã làm em tủi thân. Tủi thân một cách lạ lùng, lạ lùng, lãnh xẹt. Em cũng nghĩ mình vô duyên, thật vô duyên. Nhưng sao không thể cầm được nước mắt. Anh biết không em lại anh từ lúc 12 giờ hơn. Hôm nay ba má em đi ăn cơm khách, em lấy lý do chiều đi học sớm nên ở nhà. Em tưởng tượng tới nét mặt anh reo vui biết chừng nào, khi thấy em bất ngờ xuất hiện. Em nghĩ, anh sẽ

thương em ghê lắm. Em không dám đòi hỏi nơi anh tình yêu, tình yêu, ấy em biết chả bao giờ đến với em hết. Em là người bạc phước. Em đâu có được may mắn như Niệm, như Thục. Nhưng em vẫn cam chịu. Em sẽ cam chịu mãi mãi, nếu anh đừng ra mặt hắt hủi hoặc khinh khi em. Lại đây không có anh, em nghĩ anh mãi việc ở trại nên về muộn. Em chạy ra phố mua sẵn bánh mì và mấy quả cam, em định trưa nay, chúng mình sẽ ăn trưa với nhau. Ăn xong em đi học. Em cũng đâu có muốn làm phiền anh nhiều. Dọn dẹp phòng xong, em giặt luôn cả mấy chiếc khăn tay bẩn của anh nữa. Vừa phơi lên dây thì nghe tiếng xe anh. Em quỳnh quáng chạy vào phòng trùm chăn định dành cho anh một bất ngờ thích thú. Nhưng... YẾN ngập ngừng, giọng nghẹn như muốn khóc lại.

Tôi ôm xiết lấy Yến, và nghe lòng mình mềm lả nổi xót xa, trắc ẩn. Có lẽ chưa bao giờ tôi cảm thấy thương và yêu Yến như lúc này. Tôi nhắm mắt hôn vùi lên mặt nàng. Những nụ hôn chứa chan một tình cảm nồng nàn pha lẫn một ham muốn nóng bỏng.

- Yến. Yến. Yến. Tôi gọi Yến. Tiếng tôi vọng lại, chính tai mình nghe lạ lùng lạc lõng như một tiếng kêu thảm thiết lạc giọng. Yến vẫn khóc. Đôi vai nàng rung lên. Tôi quờ quạng trên khuôn mặt nàng.

Nhưng ngay khi đó, tôi có cảm tưởng như làn da, sống mũi, những đường nét nhòe nhoẹt nước mắt mà tay tôi đang chạm lướt kia, không phải là Yến. Không chút nào là Yến không chút nào là Yến. Không. Thục đấy. Chính Thục đấy. Em. Hiểu gì không?

Tôi trở dậy khi cơn mưa còn đều hạt ngoài hiên. Gió lạnh đầy hơi nước đã khép cánh cửa sổ lại từ bao giờ. Tôi không rõ

mình chớp mắt trong bao nhiêu phút. Nhưng chắc là không lâu lắm.

Yến ngoan như một con thỏ trắng toát, đập ngang người tấm chăn mỏng, đôi cánh tay trần, để ngoài, như hai gióng tre non mát. Yến hơi nhướn mắt nhìn, rồi có lẽ vì ngượng ngùng, dấu mặt, rút đầu vào ngực tôi. Hơi thở nàng phập phều không đều:

- Anh nghĩ gì về Yến? Anh có khinh Yến không?

Tôi vươn vai, nghiêng mình, ôm lấy Yến:

- Em nói gì kỳ lạ vậy. Những gì anh dành cho em như vậy chưa đủ sao? Chưa đủ rõ lòng anh đối với Yến nồng nàn, thiết tha? Anh không muốn lần sau em hỏi những câu tương tự như vậy. Vì em hỏi vậy chính là em khinh anh. Anh chỉ có một điều ân hận trong trường hợp này là không thể hứa hẹn với em. Mặc dù anh biết người con gái nào cũng mong mỗi được nghe những lời hứa hẹn như một bảo chứng cho tương lai, dù tương lai ấy, chính họ, đôi khi, cũng nghi rằng không bao giờ có. Ngôn ngữ, phải chăng chỉ có giá trị trong một đối lượng, tự cả hai phía. Anh không thích thế. Vì không muốn lừa dối chính mình.

- Em không muốn anh thương hại. Em không chịu được sự thương hại. Em cần tình yêu thương và lòng chân thực. Tuổi thơ em thiếu hẳn hai điều đó. Yến nói, tay nàng vò rối những sợi tóc trên trán tôi.

- Ở kia, lạ quá. Anh có bao giờ nói với em rằng anh thương hại em đâu. Vì em muốn thấy anh chân thật với em, nên anh không thể nói với em, những gì không đúng với lòng anh thể thôi. Thực ra, đã biết ai đáng thương hại hay tội nghiệp hơn ai.

Đôi khi anh nghĩ, đã làm người, kẻ nào cũng đáng thương hại hết. Thương hại kẻ khác chính là thương xót cho mình đấy.

- Vừa rồi tại sao anh đòi em. Tại sao? Trong khi bao nhiêu lần trước đây anh không... không... vậy? Em có cảm tưởng như anh vừa trải qua một thất vọng nào đó nên muốn lãng quên, nên trút đau khổ lên em. Và ngay em, em cũng không hiểu tại sao em lại chiều theo ý anh một cách dễ dàng, thụ động vậy. Em vẫn tự hứa với em rằng không bao giờ... Không bao giờ, dù em yêu anh, yêu anh điên dại, yêu đến quên cả mình, quên cả hình ảnh Thực. Cái hình ảnh mà em biết lúc nào cũng ở trong anh, ngay cả lúc anh ôm em. Nhưng giờ thì... thôi đã xong. Đã hết. Em biết rồi đây em sẽ không còn chút gì trong anh nữa. Cũng không một hy vọng nghĩ lại nào ở nơi anh. Bởi sự thực là anh không yêu em. Anh không yêu em. Em biết vậy lắm chứ. Ngay phút này anh có thể bỏ em, hắt hủi em, dễ dàng lắm. Yếu róm nước mắt. Tôi vội nâng cao mặt nằng lên, sát vào môi mình.

- Bậy nào em. Em cứ nghĩ ngợi vợ vẫn hoài. Dù anh yêu Thực, nhưng không phải là đôi lúc anh không cảm thấy yêu em. Nhưng anh không muốn để em thấy rõ điều đó vì em có biết cũng không lợi ích gì. Không thể giải quyết được gì hết, nếu anh nói với em rằng anh yêu em. Anh không muốn để em có một hy vọng hão huyền về anh. Với đời sống của anh hiện tại, em phải nghĩ rằng sớm hay muộn, một ngày nào đó, anh sẽ rời khỏi nơi đây để đến một nơi khác hay để vĩnh viễn ngụ lại trong một vùng đất xa lạ. Chừng ấy, em sẽ khổ hơn. Chi bằng em không hy vọng, em sẽ dễ dàng trong quyết định lấy chồng. Em sẽ có một người chồng yêu em chân thật và nhất là người ấy, sẽ chiều chuộng quý trọng em. Anh nghĩ vậy.

Yếu ngắt lời tôi:

- Anh an ủi em đấy hả? Anh căn cứ vào cái gì để nói như vậy mới được chứ?

Tôi cười, bẹo má nàng:

- Thì anh... Có cảm tưởng như vậy. Nhất là cái vẻ hiền hậu nơi dáng vẻ của em và tính chịu thương chịu khó, chăm lo của nhà. Như anh, không phải là... Mà em còn chăm sóc thể này, hưởng hờ với chồng con. Anh tin người nào lấy được em, người đó có phước lắm. Anh, chính anh mới là người vô phước. Tôi cười, với câu nói của mình. Yến lắc đầu:

- Chắc rồi Yến cũng phải lấy chồng. Nhưng... Có điều là nếu em không quên anh được, đời sống em sẽ không chút hạnh phúc. Mà làm con gái, em nghĩ, nên có một dĩ vãng, làm vốn liếng riêng cho quãng đời mình. Để ít nhất còn có cái mà nhớ đời. Mà nghĩ tới. Bởi vì... Yến ngập ngừng.

- Bởi vì sao, Yến nói tiếp đi, anh không hiểu.

Yến đưa tay dụi mắt:

- Bởi vì em nghĩ, con gái, đâu có phải ai cũng được như Thục.

- Như Thục? Tôi hỏi lại.

- Như Thục. Anh không hiểu thực sao. (Yến nghi ngờ, tròn mắt nhìn). Như chị Thục nghĩa là yêu lần đầu tiên và... Và... Được quyền hưởng cái tương lai mà tình yêu đem đến. Em thì ngược lại, Yến thở dài, chép miệng, không được gì và cũng chả có quyền ao ước nữa.

Câu nói của Yến làm tôi bùi ngùi. Bùi ngùi cho Yến và cũng là cho mình, Yến đâu có ngờ những gì Yến biết về cuộc tình giữa

tôi và Thục, mới chỉ là một khía cạnh nhỏ là cái bề mặt. Còn bao nhiêu khía cạnh nữa. Còn cái bề trái của nó. Cái bề trái đau đớn, tủi nhục. Cái bề trái, mà tôi không bao giờ hé răng dù với bất cứ ai. Tôi muốn và bằng mọi cách bắt buộc mỗi người phải nghĩ về Thục, về chuyện tình của hai đứa, như một hoàn tất vi diệu, một cái gì tuyệt vời, một cái gì mà ai ai cũng phải thêm khát, cũng phải ước ao. Thậm chí đến Thục, tôi cũng muốn họ có những cảm nghĩ gần giống như tôi. Nghĩa là Thục không chỉ như một đỉnh cao trong tôi mà luôn cả trong ý nghĩ mọi người nữa. Tôi không muốn ai có một ý nghĩ khác về Thục. Không ai có thể căn cứ vào đâu để phê phán Thục, dù đứng trên phương diện nào. Hình ảnh trong mẹ tôi, trong anh chị Quý bao giờ cũng là một Thục chói chang nét na, gương mẫu, một Thục mà những người thân của tôi, ai cũng ao ước sẽ là hình ảnh suốt đời tôi. Tôi cũng không nghĩ rằng tôi đã phóng lớn ảnh Thục, quá tầm kích thích thực của nàng. Tôi cũng không nghĩ rằng tôi đã phần nào chủ quan, thái quá. Tôi hoàn toàn trung thực với ý nghĩ mình, với những gì thoát bay từ nơi Thục. Chỉ duy những khó khăn từ phía gia đình Thục là không bao giờ tôi thổ lộ. Tôi thấy có bày tỏ với mọi người, điều đó cũng vô ích vì không ai giải quyết được gì cho chúng tôi và Thục. Vả lại, đúng hơn, là ở Thục. Nhưng Thục không đủ can đảm làm một điều gì trái ý gia đình. Hầu như chưa lần nào. Chưa bao giờ?

Phải anh biết, em không thể cãi ý cha mẹ. Em không thể... Và bây giờ em lại càng không thể hơn nữa... Hình ảnh ba Thục, vẻ thiếu nã, nhợt nhạt của Thục, lúc gặp ông cụ, lại hiện ra, vẫn như một nhắc nhở, một đe dọa cầm tù tâm hồn tôi. Mà phải quên, cố mà quên. Phải quên, nếu mà không muốn phát điên, phát rồ, trước khi tình thế có thể xoay trở. Hãy bình tĩnh, trong trường hợp nào thì mà cũng có thể tự dành lấy cho mà một lối thoát, một giải quyết như đã dự tính.

Tôi rùng mình nghĩ tới lúc ngọn dao trong tay tôi ngập sâu nơi cổ, hay ngực, hay mặt, hay... một chỗ nào, trên thân thể Thục. Làm sao để dừng đến hai nhát. Chắc Thục đau đớn lắm. Đau đớn lắm. Thục sẽ oằn oại, máu tươi sẽ chan hòa, tươi đầm bộ quần áo Thục mặc (không biết lúc đó, Thục sẽ mặc áo màu gì?) Ồ, mà sao mình vẫn còn thắc mắc đến chuyện Thục đau đớn, Thục mặc áo màu gì, chắc mình không thể làm được hành động đó đâu. Không. Anh không muốn chút nào, Thục ơi, không lẽ chính anh lại là cái người cầm dao kết liễu đời em? Chính bàn tay anh lại là bàn tay xẻ nát thân thể em? Không, không thể oan nghiệt như vậy được. Anh có thể tự giết anh, anh có thể tự xé thịt anh như bây giờ anh đang hành hạ anh, vì yêu em. Vì muốn trả thù cho tình yêu của anh. Nhưng anh không thể... Bất giác, tôi ôm ghì lấy Yến, và hôn vùi lên thân thể nàng. Chiếc khăn mỏng rơi tung. Tôi vùi mình trong giục giã gấp vội của bản năng. Yến rên rỉ. Tôi chìm thiếp trong hình ảnh Thục. Thục. Thục. Một đời Thục của anh.

Buổi chiều đến với cơn mưa bắt đầu ngớt hột rồi tạnh hẳn. Yến bơ phờ cái dáng vẻ bơ phờ mệt mỏi của một đầy đủ, lạ lắm, thoáng chút ngơ ngác, thoáng chút tội lỗi mặc cảm. Trông Yến trong tấm áo nhàu, mái tóc xổ tung, nàng có một vẻ đẹp mới. Cái đẹp gợi nhớ lại, gợi tham lam, vùi đắm.

Tôi xuống sân sau rửa mặt. Yến chải lại tóc rồi đem bánh xuống nhà bếp, bày trên chiếc bàn nhỏ. Doãn ngồi hút thuốc ngoài phòng khách. Vẻ lạnh lùng của Doãn làm không khí buổi chiều đã nặng lại nặng thêm. Yến bảo tôi rủ Doãn xuống ăn bánh mì luôn cho vui. Tôi đứng ở ngưỡng cửa gọi vọng ra nhà ngoài, Doãn chậm chạp đứng dậy. Trông dáng điệu và gương mặt nó, người ta không thể tưởng tượng được rằng Doãn chưa đầy ba mươi tuổi. Đời sống âm thầm, lẫn khuất đã vẽ lên mặt Doãn những nếp nhăn kỳ dị. Trên khuôn mặt Doãn tất cả như đã yên

ngủ, từ bao năm. Ngay đến đôi mắt hoắm sâu, như cũng không còn đủ sức chuyển động hay không còn muốn chuyển dịch hai đồng tử. Chỉ lúc nào giận dữ, hai con mắt ấy mới sáng lên, sáng lên như một vùng dậy đầy phần chí của một con sư tử thấy mình sớm bị mất quyền uy chúa tể. Yển thì cho rằng sách vở đã hút hết sinh khí của Doãn. Hay nói một cách khác thì đời sống của Doãn đã gửi hết vào những trang sách chi chít chữ, trong không biết bao nhiêu đêm thâu, đã qua. Tôi bảo sự thực không phải thế. Có nhìn thấy Doãn cười, mới thấy ẩn trong nụ cười tươi ánh ấy, một niềm tin tưởng, còn sót lại, một ước mơ vẫn cháy bùng mãnh liệt ở đáy cùng tâm hồn. Niềm mơ ước hay chút tin tưởng cuối cùng còn sót đó nếu có thực, nếu thực còn, thì, như đã nói, đó là một tình yêu còn trong tìm kiếm. Một tình yêu. Tao chỉ mong có được một lần trong đời có tình yêu, có một tình yêu rồi chết. Mà nghĩ coi, tao biết đàn bà sớm lắm, có lẽ từ năm tao mười lăm, mười sáu gì đó. Nhưng cho đến nay bao nhiêu năm rồi, tao vẫn chưa có được một tình yêu để biết thế nào là đời sống. Người ta sẽ không nhìn thấy đời sống không hưởng đời mình, nếu không có tình yêu. Tình yêu chính là chiếc chìa khóa duy nhất, mở dùm chúng ta cánh cửa hạnh phúc trần gian.

Tao nghĩ vậy nên tao không muốn chết khi chưa được hưởng cái mà phạm làm người ai cũng có quyền được hưởng. Do đó tao từ chối mọi nghĩa vụ. Từ chối để đợi chờ, nhưng đợi chờ của tao là một đợi chờ trong tuyệt vọng. Và tao chọn tuyệt vọng. Doãn bảo tôi như vậy, trong một đêm bỗng dưng nó nhắc tới ông cụ kệt ngoài Bắc, và thời gian chung chạ với một người đàn bà nà giòong ở xóm Củi, khi nó vừa chẵn hai mươi.

Doãn cầm cuốn sách lừ đừ đi xuống. Tôi cố tránh không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt sắc sảo, của Doãn. Mặc cảm phạm tội làm tôi e dè, lẩn tránh mọi mắt nhìn. Ngay cả Yển. Tôi cũng

không dám nhìn nàng. Yến trái lại chỉ lúng túng phút đầu, khi Doãn ngồi xuống chiếc ghế mây dành sẵn; nàng lấy lại được hồn nhiên và tự tin hơn bao giờ hết.

- Hôm nay không vào trại sao? Doãn hỏi và cầm miếng bánh mì Yến vừa cắt, đưa lên miệng.

Tôi lắc đầu:

- Chắc nghỉ luôn cả ngày. Không thiết gì cả. Muốn tới đâu thì tới. Chán nản quá rồi.

- Sao vậy?

Tôi không trả lời Doãn, đứng dậy, lại bàn nước, pha cà phê.

- Mai Yến vào trại xin phép cho anh nghỉ nghe. Hoặc em tìm Hiệp, bảo Hiệp là anh bệnh và xin phép nghỉ cho anh.

Yến nói giọng reo vui, trẻ thơ:

- Em cũng nghỉ nữa nha. Em không đi học. Em ở nhà với anh. Chịu không?

Yến liếc nhìn Doãn, Doãn lạnh lùng mở cuốn sách cúi xuống tiếp tục đọc.

- Uống cà phê nghe Doãn. Tôi nói.

Doãn đáp ừ, không ngước lên.

- Đọc cuốn gì đó?

- Một cuốn viết về Nietzsche.

Tôi trở lại bàn. Yến bóc cam và nói chuyện về gia đình. Tôi không nghe thấy gì hết, nhưng thỉnh thoảng vẫn âm ừ, và khó chịu mỗi khi bị Yến bắt bày tỏ thái độ. Vì đầu óc tôi còn đang rối bung với những phỏng đoán về một số điều có thể Thực đã gặp, đã phải chịu đựng bắt đầu từ lúc bước chân vào nhà. Ý nghĩ mình không xứng đáng với tình yêu của Thực lại dày vò, day dứt khiến tôi. Tôi tưởng như thấy Thực đang nghiêm khắc nhìn tôi, miệng vẫn cười, cái nụ cười thật buồn và cũng thật mỉa mai chua chát. Tình yêu mà anh dành cho em như vậy đó phải không Tự? Tôi khoát tay xua đuổi hình ảnh và ý nghĩ mình đã phản bội Thực. Tôi không chịu nổi con mắt lạnh lùng ấy... Thôi, Thực, đừng đối xử với anh như vậy chứ. Anh nào có muốn. Không, anh không một chút phản bội em. Ngay cả lúc anh gần gũi với Yến. Em hiểu cho anh là anh hoàn toàn nghĩ đến em. Đó là sự thực. Sự thực như khi anh buông Yến ra, anh mới biết rằng anh vừa ôm Yến.

Doãn đứng dậy bỏ lên nhà trên. Có lẽ Doãn không chịu được câu chuyện của Yến. Yến ngừng nói nhìn theo, quay sang tôi, nói nhỏ:

- Anh Doãn có vẻ sao sao ấy anh?

Tôi thở ra:

- Không đâu. Tính anh ấy như vậy. Không thích nói nhiều và nhất là không nghe những chuyện lắm cảm. Yến xụ mặt. Tôi cũng không biết nói gì. Một lát chợt Yến hỏi:

- Người ta nói, ngày xưa anh Doãn là một tay chơi khét tiếng phải không anh?

- Sao em biết? Tôi hỏi lại. Yến bảo nghe người ta đồn.

- Đúng vậy đó, Doãn ngày xưa và bây giờ là hai thái cực. Nếu em để ý kỹ sẽ thấy khuôn mặt anh ấy, đôi lúc còn thoáng nét hào hoa, nho nhã. Ngày xưa anh ấy đẹp trai nhất đám bạn bè của anh. Nhưng anh ấy chưa hề yêu ai hết.

- Vậy sao bây giờ trông anh ấy, khắc khổ quá vậy? Yến hỏi.

- Có lẽ tại vì ngày xưa anh ấy phung phí, nên bây giờ muốn làm lại. Người ta thường chỉ nghĩ đến mình một phút nào đó khi thấy cô độc và trống rỗng.

- Em thấy anh ấy viết hoài, bộ anh ấy viết nhật ký hả anh? Mà anh ấy viết say sưa lắm, nhiều lúc em vào anh ấy không hay nữa.

- Viết truyện đó. Anh ấy đang viết một truyện dài với nhân vật chính là anh ấy. Nhưng anh e chuyện của anh ấy không in được.

- Sao không anh?

- Vì nó trình bày tất cả sự thực về đời sống hiện tại của đất nước mình và tâm trạng của lớp thanh niên ngày nay. Có muốn in chắc cũng phải năm mười năm nữa.

- Anh ấy có cho anh đọc không?

- Không. Không bao giờ. Nhưng truyện của anh ấy chắc là hay. Vì anh chỉ nghe lỏm bẻm về đời của anh ấy thôi, đã thấy ly kỳ hơn tiểu thuyết rồi. Tiếc là anh không viết được. Nếu anh biết viết, chỉ cần khai thác ở anh ấy là đủ để có cả một truyện trường thiên.

Yến thu dọn bàn, chép miệng:

- Gì thì gì chứ, em vẫn thấy khó ưa.

Tôi cười:

- Tại em có mặc cảm. Hơn nữa anh ấy là nhà văn nên có đôi chút khác thường (tôi ngập ngừng) cũng có thể tại anh ấy khó tính trong vấn đề nhìn ngắm đàn bà con gái.

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Em không ra cái gì phải không? Yến giận dỗi vùng vằng, mặt nàng bưng bưng. Tôi vội đứng dậy, lại sau lưng để tay lên vai nàng và cúi hôn nơi cổ.

- Em hay nghĩ lời thôi quá. Anh nói không một ẩn ý mà em lại cứ hiểu cong queo. Hơi thở của tôi làm Yến nhột nhạt. Nàng cười rầy ra.

Bóng tối đã bắt đầu làm mờ mọi vật trong tầm mắt thấy. Tiếng trẻ nô đùa, tiếng la hét của người chủ đi làm về, khiến không khí con ngõ xao động hẳn lên. Tôi dục Yến về, không má sinh nghi. Còn lại một mình trong phòng với ngọn đèn điện treo lơ lửng trên cao hắt xuống một thứ ánh sáng vàng ệch, tôi rời rã thần trí, ngồi thông chân trên giường, nhìn quanh quất không biết phải làm gì, làm gì bây giờ? Hình như tôi thấy rõ ràng là mình không còn chút liên hệ nào nữa với đời sống này, dù là một liên hệ nhỏ nhất. Tất cả đã cắt vụn mọi ràng buộc gần, xa, mới, cũ, giữa tôi và chung quanh. Tôi như một kẻ tử tội chờ nghe phán quyết.

CHƯƠNG 4

Thì là có phần nhiều người lắm, vây quanh tôi. Họ nói với nhau, những gì tôi không nghe rõ. Mà tại sao họ lại xuất hiện lúc này. Lãng xẹt. Vô duyên thấy mờ. Tôi đang đi chơi với Thục mà. Chúng tôi đứng lại và ngồi xuống một băng ghế đá. Dưới tàn cây khuynh diệp. Ở xa, nắng vàng trải từng thảm mỏng trên lớp cỏ non. Sương còn như những hạt lựu nhỏ, dính trên bụng lá lật ngửa. Người phu quét rác công viên gom gom, những cọng lá lớn, thành từng đồng nhỏ, trên lối đi sỏi trắng. Chốc chốc, ông lại chống cây chổi, hất chiếc nón cối lên cao, lim dim đôi mắt, mơ màng qua làn khói đục của điều thuốc rê ngó chúng tôi, trong ánh khoan dung của một người ngó lại quá khứ mình trong đời sống kẻ khác. Thục nép bên tôi, màu xanh của tấm áo làm bật nổi nước da nhợt nhạt kết quả của những đêm mất ngủ, lo nghĩ. Nổi chua xót cay cực chia tan trong từng hơi thở. Không một lời nào nói được với nhau lúc đó. Còn nói gì nữa, khi mắt chột gặp mắt, tay mới vừa chạm tay mà lệ đã doanh tròn, rằng đã nghiêng, môi đã mím chặt để đừng thốt lên, đừng nức nở? Tình cảm hai đứa chúng tôi lúc đó, chắc không thể thấm hơn. Những đôi mắt lạc thần, những mái tóc xác xơ, những tia nhìn đắm ướt.

Họ đến làm gì trong lúc này. Sao họ lại vây quanh tôi. Họ muốn hành hạ chúng tôi đến đâu nữa? Bao nhiêu nữa? Bao nhiêu nữa, mới đủ, mới vừa? Muốn đến đâu nữa? Này xác, này thân, này trái tim, này khối óc, này linh hồn, tất cả đã tả tơi, tất cả đã rời rã. Tôi chỉ còn là một đồng thịt nhão, một sinh vật sống hòa trong nỗi chết. Toàn thân tôi, tuyệt vọng đã đắp đầy thành xương, thành thịt, phần uất đã kết tụ tan chảy thành máu. Tôi chỉ còn trông chờ một phép lạ. Một phép lạ đến trong chính sự không hy vọng của mình. Tôi ngồi đó. Thục ngồi đó. Thục đó,

đôi mắt đó, vuông trán đó, làn tóc đó, chiếc miệng đó... Mà, chúng tôi xa nhau thật sao? Mà chúng tôi mất nhau thật sao? Đôi chân đó, cánh tay đó, làn môi đó... Mà chúng tôi vĩnh viễn xa nhau thật sao? Không. Đừng giết tôi,, không ai có quyền giết chúng tôi. Nhân danh gì? Cái gì.

- Gọi y tá. Gọi y tá.

- Không. Lay nó dậy đã... Nóng quá. Kiểm nước đá đắp lên trán. Xem tim còn thở không? Ai về báo cho mẹ nó biết! Có tiếng khóc của phụ nữ. Tiếng quát tháo. Tiếng chân chạy. Lời chửi thề. Rầm rập. Rầm rập. Tôi không hiểu chuyện gì hết. Tôi cố nhòm dậy, cố ngóc đầu, nhưng sao đầu tôi nặng quá. Mắt tôi như đã có một vuông lụa bịt kín. Sao không ai mở mắt cho tôi. Ờ, mà Thục sao lại bỏ tôi trong lúc này? Tại sao? Tôi chưa mù mà! Tôi đâu đã què cụt!

- Chưa đến nỗi nào. Một giọng chững chạc, điềm tĩnh.

- Tôi phải làm gì? Sao tôi khổ thế này. Một giọng nước mắt.

- Y tá tới, dẹp ra. Ra ngoài hết. Một giọng gắt gỏng.

- Ông ấy làm sao? Tội nghiệp. Mới về xóm này ở đâu dăm tháng chứ mấy. (Giọng lè nhè đục ồm ồm, có lẽ là một người đã đứng tuổi). Tôi thấy ông ta hoà. Đi đi, về về làm lui, như chiếc bóng lủi thủi, như con cò.

Tiếng ồn ào dạt xa được một lát rồi lại tấp gần tôi, chộp chòn, chộp chòn. Cho tới lúc tôi thấy như có người gỡ cho mình tấm băng đen che mắt, tháo cho mình tảng đá nặng quẩn cổ.

Tôi ngơ ngác, mở mắt, định thần, thấy mình đang nằm trên giường và chung quanh Hiệp, Doãn, Yến. Nhất là Yến mắt đỏ

hoe chăm chú nhìn. Yến mỉm cười. Nụ cười mừng rỡ làm méo lệch cả khuôn mặt nàng còn thoáng kinh hãi.

Hiệp đặt tay lên trán tôi:

- Mày làm mọi người hết hồn. Sáng nay Yến vào trại bảo xin phép cho mày nghỉ. Không biết chuyện gì tao chở Yến về đây, thì gặp lúc mày đang lên cơn mê sảng. Doãn bảo đêm hôm mày nằm ngủ quên không đóng cửa sổ nên bị nhiễm lạnh.

Mùi dầu nóng hừng hực khắp người làm tôi tỉnh lại.

- Vừa kêu y tá chích cho mày đó. Doãn nói. Để xem nếu không được chiều nay mày nên đi bác sĩ coi. Tao lo quá. Tôi hiểu Doãn sợ nếu tôi chết ở đây, trong nhà Doãn, sẽ gây phiền phức không ít cho nó. Nhất là tình trạng bất phục tùng của nó, hiện tại. Tôi lắc đầu ứa nước mắt, nhưng không thể trách Doãn được.

Tôi trở mình quay mặt vào trong vách. Không muốn nhìn ai.

- Không nên nói gì hơn với nó. Hiệp bảo. Thôi ra ngoài đi. Cô Yến có thể ở lại xem nó có cần gì không.

- Nó hiểu lầm ý tao. Doãn nói giọng gay gắt.

- Nhưng thôi, để lúc khác anh. Anh ấy giờ đã như người mất trí rồi. Đâu còn biết phải trái gì nữa.

Tôi lắng nghe tiếng cửa khép sau những bước chân nặng của Hiệp và Doãn. Yến rón rén ngồi xuống. Nàng đặt tay lên người tôi, rồi từ từ tìm tới bàn tay. Hơi lạnh mát từ bàn tay Yến làm tôi rùng mình, đồng thời nhận ra tay mình nóng quá.

- Rót cho anh ly nước. Mở cửa sổ ra. Khó thở quá.

Yến đứng lên:

- Không được anh. Trời nắng. Lại gió nữa, anh.

- Tôi nói mở ra. Đã dễ gì chết ngay mà lo. Chết được lúc này là còn có phước đó. Yến sững sờ trước lời nói nặng. Gương mặt nàng xịu xuống. Hai cánh tay run lên. Tôi trừng mắt nhìn. Khi không tôi cảm thấy ghê tởm Yến, khinh ghét và căm thù phụ nữ. Tôi chỉ muốn bầm vằm, muốn níu giữ lấy Yến, muốn những ngón tay gầy guộc này bấm sâu vào chiếc cổ kia, vọc sâu vào đôi mắt kia. Tất cả những gì, ở Yến, cho tôi nhận ra Yến là đàn bà, Yến là phụ nữ. Yến là người khác phái với tôi. Là kẻ thù, tử thù. Tử thù hay đồng loại với kẻ tử thù của tôi. Tôi trợn mắt nhìn Yến, Yến vẫn đứng sững, mắt mở lớn nhìn thẳng, không chớp. Tôi nắm tay, nghiêng răng, chồm dậy. Nhưng tôi yếu quá. Cái đầu tôi chỉ có thể lúc lắc chứ không thể nhấc lên được. Tôi kiệt lực rồi. Tôi cũng không còn điều khiển nổi tôi nữa. Tứ chi tôi đã vượt ngoài quyền hạn tôi.

Thực tế phũ phàng đã trục xuất tôi khỏi tôi. Tôi duỗi thẳng tay chân, thở dốc, chống mắt nhìn lên đỉnh màn. Đúng lúc đó, Yến òa khóc. Nàng chạy lại ngã soài trên giường và ôm xiết lấy tôi. Tôi nhắm mắt thả mình trôi trên cơn cảm xúc của Yến. Ngặt một điều, nước mắt của Yến không gây chút trắc ẩn nào trong tôi, mặc dù, ý nghĩ thù hận đã tan đi.

Tôi dướn người với tay, định đẩy một cánh cửa sổ, nhưng Yến đã nhanh hơn ghìm giữ tay tôi lại.

- Em van anh. Nếu anh không thương em, không yêu em. Nếu anh không nghĩ đến ngay cả anh nữa. Thì anh cũng phải nghĩ đến Thực. Chị ấy không biết gì chuyện này hết. Hãy nghĩ đến tình yêu mà chị ấy đã dành cho anh, và ngược lại. Anh liều lĩnh, có ích gì đâu. Em không hiểu rõ nguyên nhân nào đã đẩy

anh tới chỗ này. Nhưng em tin, chị Thục sẽ đau đớn, sẽ khổ sở vô cùng, nếu biết tin anh.

Tôi cười thầm. Thục. Thục. Chị Thục. Phải đúng con người đó, kẻ mang tên gọi đó, là đầu mối là khởi thủy của cảnh huống bi thảm tôi. Phải con người ấy. Kẻ mang tên gọi kẻ ấy. Chính người đó. Tim tôi thắt lại. Mắt tôi lại muốn ứa lệ. Thục. Không lẽ em giết anh. Không lẽ em phút chốc trở thành một thứ tử thần, mang lưỡi hái vào đời anh, cứ hái đi.

Cứ tiếp tục, cứ thản nhiên hái nốt những giọt mầm hy vọng vừa nảy chồi trên nhánh cây ải mục. Em cứ hái, cứ tiếp tục hái đi, cọng lá xanh duy nhất còn sót lại! Cọng lá đó chính là khối tình anh, là vốn liếng cuối cùng của trái tim anh, là gom góp trọn vẹn, và thu vén sạch sẽ, lần đầu và cũng là lần cuối cùng, cho em. Em cứ hái đi. Mọi người cứ hái đi. Ai cũng có quyền hết. Trừ tôi. Tôi đã mất quyền đó. Trừ tôi, tôi không thể làm được. Vì tôi đã không còn là tôi. Tôi tùy thuộc. Tôi nô lệ... Yến choàng dậy. Có tiếng gõ cửa dồn dập.

- Cứ vào.

Tôi vừa nói vừa nhào người gắng đẩy hé cánh cửa sổ lấy chút sáng. Yến đặt tay ngập ngừng trên nắm đấm. Cảm giác nặng nề đè xuống, tôi linh cảm mơ hồ có một chuyện gì sắp xảy đến hoặc cho tôi hoặc Yến. Ngay Yến, có lẽ nàng cũng thấy thế. Vì tiếng gõ cửa rất lạ. Tiếng đập thật nhẹ nhàng mà âm vang dội tới vẫn mang theo trong nó một vẻ gì gấp gáp, bàng hoàng.

- Mở cửa đi Yến. Tôi sốt ruột nói. Yến quay nhìn tôi rất nhanh rồi xoay nắm đấm, mở tung...

Nơi khung cửa, tôi không dám tin nhãn lực mình. Tôi cũng không dám quả quyết rằng tôi đang mơ hay tỉnh. Cảnh tượng

trong tầm mắt tôi là một cảnh tượng vừa đau lòng vừa cảm động đến chết cứng giác quan, dựng ngược thần trí. Thục. Thục. Thục. Thục nhợt nhạt trong tấm áo lụa tím. Chiếc áo mà Thục đã mặc trong buổi sáng của một chính thức sau nhiều ấp ủ thầm kín, cái buổi sáng của một nụ hôn bỏng lửa thần kỳ, cái buổi sáng của định mệnh dành sẵn, của tương lai mở ra giữa một đám đuối ngợp mặt. Thục cũng mặc tấm áo đó. Thục cũng nhìn bằng con mắt kinh hoàng đó. Cùng một toàn thân rung động cùng một nhợt nhạt lấm lẫn, như bao nhiêu sinh khí trong châu thân đã bị rút đi, đã bay bổng, đã vút cao, đã... Chỉ còn lại một con người nguyên vẹn là một sinh vật biết xúc cảm, một sinh vật dấu kín trong nó, một nguồn nước mắt, một dòng ẩn chôn trăm nghìn nỗi khốn khó cũng như ngàn vạn khắc giây thẳng hoa đời sống. Dòng lệ ấy, cửa ngõ ấy, tôi đã nghĩ, nó như một cách biệt cao cả, một biệt biệt thiêng liêng giữa người và vật, và giữa người với chính người. Nó là một cuốn đi đến tận cùng của mọi tình cảnh làm người trong mọi trường hợp.

Tôi không nhìn thấy nét mặt Yến, nhưng rõ ràng đôi vai Yến đang run lên. Mái tóc ngắn lay động theo nhịp ngúc ngoắc của cái đầu. Có lẽ Yến đang nói một lời gì. Một phân trần, một giải thích. Ừ, cũng phải lên tiếng chứ một câu gì, dù vô nghĩa, và vô ích. Miễn là có. Nhưng. Mà thôi, tốt nhất là đừng giải thích gì hết. Không ai muốn một phân trần về cái đột ngột như thế. Không ai cần một giải thích cho cái đã vượt ngoài trí tưởng. Không thể giải thích phân trần cho một ẩn tượng đã thành hình, một định kiến đã gặp cơ hội bén rễ, đứng lên.

Mỗi sự kiện hoặc có hoặc không, mang theo nó một ý nghĩa nào đó, do đấy mọi biện hộ, phủ chính đều không cần thiết và thừa thãi.

Thục vẫn lặng lẽ, nàng như không nhìn vào đâu. Yến sượng sần hết quay nhìn tôi, lại cúi xuống. Đứng chôn chân trước Thục. Tôi cũng không muốn lên tiếng lúc này. Con tức tử đang lấn tới làm tinh thần tôi căng thẳng. Những sợi gân kéo banh mắt tôi mở ra trắng trủng. Một lát, Thục điềm tỉnh tiến lên Yến nghiêng người tránh lối. Khoảng cách giữa tôi và Thục chỉ còn khoảng hai ba bước ngắn. Thục dừng lại, ngoái nhìn Yến. Yến vẫn đứng xõng người, quay lưng lại. Tôi nhắm nghiền mắt. Cố gắng xua đuổi mọi ý tưởng chột đến.

Tiếng chân đi rồi tiếng cửa khép. Tôi mở mắt lúc Thục đã ngồi xuống mép giường đang khóc, tự bao giờ. Miệng nàng cắn chặt một đầu chiếc khăn tay nhỏ. Bất giác, như bị sai khiến bởi phản ứng tự nhiên, tôi giơ tay định làm một cử chỉ ôm đỡ lấy Thục, nhưng cánh tay giơ mới được nửa chừng đã thông xuống. Thục ôm chầm lấy tôi, nức nở. Tôi lần tay vuốt vuốt những lọn tóc lòa xòa trên lưng Thục, và cũng để mặc cho tâm hồn mình bình bồng trôi xuôi.

Đã bao nhiêu năm rồi, không biết nữa, tôi mới lại có một lần khóc vui. Khóc như một đứa trẻ con. Khóc như chưa từng được khóc. Khóc như muốn dồn tuôn đến giọt lệ cuối cùng để rồi chẳng bao giờ còn nước mắt cho một lần khóc khác. Thục quều quào lùa những ngón tay run rẩy trên mặt tôi nhòe nhoẹt. Khóc một chập, xong hai đứa lại giương mắt đỏ hoe nhìn nhau rồi lại khóc nữa. Cho tới lúc Hiệp ở đâu, mở cửa bước vào Hiệp giật mình định quay lui, nhưng Thục đã nhìn thấy. Hiệp cười gượng gật đầu chào, nói:

- Thục lại lâu chưa. Làm sao biết Tự nó đau mà đến thăm.

Thục đưa khăn thấm nước mắt, lắc đầu không đáp.

Tôi đưa mắt nhìn Hiệp ra dấu hỏi Yến đâu. Hiệp cài cửa đáp:

- Không thấy. Tao với thằng Doãn vừa ra ngoài kia uống cà phê.

- Đã có ai mua thuốc cho Tự chữa anh, Thục cắt ngang lời Hiệp.

- Có. Y tá vừa chích cho nó rồi đấy. Lát chiều hấn sang nữa. Ở ngay bên cạnh mà. Hiệp đáp.

Thục đứng lên, đi lại phía chiếc bàn nhỏ ở một góc phòng cuối chân giường, tự rót cho mình một ly nước. Uống nửa chừng Thục đưa ly nước về phía tôi. Tôi gật đầu. Hiệp nói, theo ý Thục thì trưa nay cho thằng này ăn uống ra làm sao.

- Cháo hay sữa anh à. Cháo có lẽ tốt hơn. Thục đáp và luồn tay nâng cao đầu tôi lên, nghiêng ly nước cho tôi uống. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Thục. Đôi mắt lớn, thật lớn, lúc nào cũng mở ra như một thách thức ngạo mạn trước mọi gian dối. Mọi mưu toan thâm lén.

Phải thú thực rằng tôi không ngờ, không thể ngờ rằng Thục đã giữ được cho mình thái độ thật bình tĩnh, kể cả. Cái thái độ của một kẻ thừa đủ tự tin để làm chủ mình trong những trường hợp bất ngờ, trước những xảy ra quá quắt. Ở người con gái khác, cùng lứa tuổi như Thục tôi tin họ không thể có được cái bình tĩnh đến lạnh lùng thản nhiên đến bất nhần thế.

Giọng nói bình thường và vẻ mặt điềm đạm của Thục khi đối đáp với Hiệp làm tôi đâm hoang mang, áy náy. Phải chăng Thục đã định trước cho nàng một thái độ. Phải chăng, những diễn biến trong gia đình Thục đã đẩy xô Thục tới một quyết định dứt khoát nào đó, dành cho tôi cho cuộc tình này, dành cho Thục và đối tượng chung quanh nàng. Tôi muốn Thục nói ngay, nói hết những diễn biến đã xảy đến trong ngôi nhà đó, từ

lúc, Thục đặt chân lên ngưỡng cửa, từ lúc, cánh cửa gỗ màu xanh đã nhật khép lại sau lưng nàng, lúc tấm lưới sắt đã hạ xuống lúc căn lầu, đêm qua nơi ban công, nàng đã ngồi, đã nghe, đã thấy, đã nghĩ, đã phản ứng, đã quyết định. Nhưng sao tôi không can đảm ngỏ ý ấy với Thục. Tôi lúc này như con thú bị thương lẫn tranh ngay chính vết thương trên thân thể mình. Tôi sợ hãi trước mọi xảy ra. Tôi muốn nhắm mắt, nhắm nghiền hai con mắt mệt mỏi để đừng nhìn thấy gì nữa, để đừng nhớ lại, bất cứ điều gì trong quá khứ ở hôm qua, ở hôm kia, ở cả những khoảng thời gian mà hạnh phúc của tình yêu đã thấp sáng từng phút trong tâm hồn tôi, đã le lói từng giây trong hơi thở tôi, đã ngào nghen bao nhiêu lần trong trái tim tôi điên dại, quay cuồng. Tôi muốn quên hết, muốn tẩy xóa thật sạch, thật hoàn toàn mọi tỳ vết, dù là một vết tích rất nhỏ nhoi như một sợi tóc Thục có trong cuốn sách, như những cuốn vé ciné còn giữ mãi còn ướp nguyên hơi hướm đầu tiên của nhau. Tôi muốn trở lại từ đầu. Muốn quay về nhìn lại những bước chân khởi đi và cũng sẽ từ đây bắt đầu. Bắt đầu với một sửa soạn kỹ lưỡng, một trang bị đầy đủ hơn. Chẳng hạn một ý chí cương quyết và coi rẻ tất cả. Chẳng hạn, theo tính liều lĩnh phiêu lưu trong một đối gạt có kế hoạch, qui mô, để hoặc mất hết, hoặc thu gọn. Tôi muốn làm lại. Làm lại từ đầu. Nhưng vẫn với một người tên Thục. Vẫn trong vòng lặn đạn hãm giam cầm tù của đôi mắt ấy. Vẫn vùng vẫy tuyệt vọng, trong giọng nói vỡ vụn trẻ thơ của chiếc miệng ấy của những sợi tóc dài liên quần xiết quanh trái tim tôi một ngày một chậm đuổi nhịp đập.

Bắt đầu. Ôi một bắt đầu, mấy tiếng ấy mới quynh rữ làm sao, mấy tiếng ấy, ngăn ngủi. Gọn gàng quá, ở nó, có cả một ma lực dị kỳ hất tung tôi lên cao giữa một vầng ánh sáng, giữa một khoảng ngút bông lửa cháy. Tôi muốn được một lần trong vai tên làm xiếc, đi lại một lần nữa, trên sợi dây định mệnh giăng ngang. Tôi muốn mọi người hãy nhìn tôi, tinh hảo, như chưa

một lần nhìn thấy trong bất cứ một cuộc vui nào, với trò biểu diễn đi trên dây. Trước khi chết, hay cho tôi nghĩ về mình như một thứ anh hùng của tuyệt vọng. Hãy giúp tôi lừa dối, hãy giúp tôi gạt gẫm chính tôi, bằng ánh mắt xảo quyệt của các người, thán phục nhưng đừng trắc ẩn, chạnh lòng - cảm thông nhưng đừng tội nghiệp thương thay. Dù tôi, đích thực, sau ánh mắt đó, chỉ là một thằng khùng, một gã điên, một tên mất trí.

Tôi không cần cũng như không trông mong ai đó hiểu tôi. Bởi tôi thấy rất sáng suốt, chính các người còn chưa hiểu được các người. Hãy nhìn thấu mình trước khi dối tìm kẻ khác.

Thục cắt chiếc ly về chỗ cũ, hỏi:

- Còn cô gì đó ở ngoài nhà không anh Hiệp?

- Không. A, cô đó hả. Cô Yến. Đi đâu rồi ấy. Về nhà chắc (Hiệp ngáp ngừng, nhún vai) ơ... Cũng được. Cô ta thuộc loại người có lòng. Tội lắm. Lo cho thằng này còn hơn bọn này nữa.

Tôi liếc nhanh, Thục mỉm cười. Nụ cười phẳng lặng như cười để mà cười chứ không kèm theo một ý nghĩa ngay cả khinh khi, miệt thị. Tôi thấy nhức nhối ở ngực, và càng tin hơn nữa. Thục đã có một thái độ, dứt khoát.

Hiệp nhắc tới Nhự và lập lại mong mỏi được gặp mặt. Thục cười buồn: Anh cho Thục một thời gian nữa. Lúc này rối rắm quá. Không tính toán gì được. Thục nhìn Hiệp tiếp: Mà anh yên tâm lúc nào thì Nhự cũng còn còn đó, như một bông hoa chờ giờ mãn khai, như một cánh chim còn đợi phút bay bổng. Duy một điều, Thục lo lắm, lo cho Nhự, cái giờ phút của một chân đi, của một tay nắm, của một hồn mở đó, biết có là một trôi kín dài một kiếp không. Hay rồi cũng chỉ là một chặng đường, một thoát qua một hạnh phúc được nhìn trước một kỷ niệm bất

máu, một dĩ vãng vàng son tươi tắn. Thục không muốn Như giống Thục dù ở khía cạnh nào. Đừng, đừng ai giống Thục, khổ lắm...

- Em trách móc anh đấy hả Thục? Còn cách nào êm ái hơn không? Tôi ngược mặt nhìn trần nhà. Hiệp kéo ghế nơi bàn viết. Thục trở lại, ngồi tựa lưng vào cuối thành giường, kéo vạt áo sau, phủ chồng lên vạt áo trước chỉ hở ra đôi bàn chân với những ngón chân gầy lốm đốm những chấm máu hồng, thở dài:

- Nào Thục có ý gì đâu. Em chỉ nói em không muốn không mong ai giống em, giống em như thế nào thì cũng khổ hết. Khổ mình và khổ cho cả người yêu của mình nữa (Thục chớp mau đôi mắt đỏ hoe) như anh đó. Em nghĩ em đã làm khổ anh nhiều quá. Em ân hận mà không biết phải làm cách nào khác hơn.

Tham vọng lớn nhất của mỗi chúng ta là tìm cho được cái mặt bên kia của nỗi tuyệt vọng và sự bất lực vì đó là mặt thực của hạnh phúc và chỉ ở đó, người ta mới tìm thấy ý nghĩa. Nhưng (Thục ngập ngừng) cái mặt bên kia, đó, thường lại không có Thục.

- Chiều này chắc trời mưa lớn. Nếu không thì cũng có bão rớt ở đâu đây. Hiệp nói, cười run khuôn mặt trơn bóng, chiếc cằm bạnh và vuông trán dô cao, héch lên, rắn chắc như một tảng đá tổ ong. Tuy nhiên, (Hiệp nghiêm giọng) do đó người ta càng cần phải sống.

Hãy sống trước khi ra khỏi đời sống. Vì mọi tra hỏi đều không truy nguyên hay khai quật được điều gì ngoài cái dáng vẻ lầm lì cố hữu của vạn vật. Tôi cho rằng thanh niên đại đa số thường mắc phải cái bệnh đeo mặt giả cho bộ mặt thực của mình. Rồi chính họ bị lừa bởi cái, mặt đó. Và họ lừa trước hơn ai hết. Họ tự mặc khoác cho mình nhiều thứ áo không đúng với tầm kích của họ. Họ tự hoặc theo nhau, đội lên đầu, những thứ

mũ không phải của họ. Cái nhãn, hiệu đi mượn này đã đưa chúng ta tới chỗ không còn nói được chính tiếng nói của mình không còn thở được đúng hơi thở của mình và cuối cùng, chỉ còn nước mắt chỉ còn những hạt lệ vô tri kia mới là của chính chúng ta. Và, những hạt lệ đó, lại như những chiếc lông ngỗng của My Châu đánh dấu trên những quãng đường dẫn quanh đến tuyệt vọng. Có khác chăng là ở chỗ, chúng ta không có một Trọng Thủy. Và Trọng Thủy nếu có, chính là ký ức, là bản năng quy hồi của mỗi kẻ.

- Thôi Hiệp. Mày thương tao một chút. Tao đang muốn phát điên, mày chưa thấy sao.

Hiệp chụp mũ lên đầu, đứng thẳng ngó tôi ái ngại:

- Ấy là góp chuyện với Thục cho vui vậy. Chả mấy khi. Hiệp đi ra, tiếp: - Tao trả tự do cho hai ông bà. Chiều tao lại. Thục chịu khó ở đây trông nom nó một chút nghe. Khó lắm. Sống không trôi đã khó rồi. Đừng tạo thêm những khó khăn khác nữa để dìm mình dìm người, dìm lẫn nhau.

- Anh ngồi chơi đã. Thục giữ Hiệp. Hiệp mở cửa không quay lại:

- Còn phải về qua trại xem có chuyện gì không đã, dù tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với Thục. Lúc này không tiện. Nhưng Thục hãy nghe tôi, đừng dựa trên căn bản nào khuynh hướng tự nhiên của tâm hồn mình, đời sống mình, mà làm ngược lại nó. Bởi mọi sự nhân danh ngoài mình đều hàm hồ, nông nổi. Kết quả của nó là một ân hận, một tai họa không thể chữa, là đầu mối của tự hủy, tự diệt... Ừ, mà nhớ cho gửi lời hỏi thăm Nhựt đó nha, Thục. Hiệp cười lớn. Tiếng cười bị cắt ngang bởi cánh cửa khép vội. Nhưng vang âm như còn nhẩy múa, lung

linh trong căn phòng. Tôi lại trở về với định kiến đầu tiên “như Hiệp thế mà sướng”.

Tiếng chân Hiệp lết đi nặng nề rồi mất hẳn. Chúng tôi bị ném vào cái trống rỗng, hẫng hụt của một khoảng không ngượng nghịu ngớ ngàng. Sự xuất hiện bất thần xong bỏ đi vội vã của Hiệp, như một cơn lốc nhỏ, một cơn gió lớn, cuốn theo và xóa nhòa tất cả. Cái thiếu vắng mà nó bỏ lại cho chúng tôi là cái thiếu vắng của một chiếc gạch nối, là sự cắt đứt của một nối liền mong manh, là một lật ngược, đảo đầu của một cảnh trí dàn xếp chưa hoàn tất. Mỗi đứa, còn lại, theo đuổi một ý nghĩ riêng. Tôi muốn trở lại, muốn bắt kịp diễn tiến tư tưởng của mình, bỏ dỡ lúc này. Nhưng không tài nào nhớ lại được tôi đã nói gì với Thục, tôi đã hỏi gì, đã muốn gì... Và cũng không biết nữa, Thục đã nói những gì với tôi. Tôi lục dưới tấm chăn mỏng, tìm thuốc hút. Tiếng xèo thơm khét của que diêm cho tôi cảm giác ngây ngất nhẹ nhàng, như đang bắt đầu tự điều chỉnh bước chân mình trên đoạn đường nhớ tiếc. Những hồi tưởng bỗng tình cờ khắp khiễng tìm về. Hình như tôi nghe thấy nhiều tiếng lóc cóc của ngựa chạy trong óc của nhịp gõ bánh xe thổ mộ. Hình ảnh trở về với tôi trong phút này, lại là những hình ảnh đã cũ, đã nhạt, đã mờ, những hình ảnh không một chút liên hệ tới Thục. Nó là một tiếng lóc cóc của niềng sắt xe thổ mộ cần xuống mặt đường đầy sương, những sớm nào đã xa khi tôi còn vất vưởng ở phố Hiến con phố dài ngoằng và cũng èo uột như đời sống người dân ở đây. Nó là con phố duy nhất của thị trấn chạy ngang qua tới hai nghĩa địa và cũng là con lộ dẫn ra ngoại ô. Tôi cũng không hiểu sao những hình ảnh đến với tôi trong lúc này, lại không một chút, liên hệ gì tới Thục. Nó đã cũ đã nhạt, đã mờ đã tưởng vĩnh viễn ngủ yên trong một góc âm thầm của ký ức. Đã tưởng nó không còn một dịp thuận tiện nào sống dậy vươn lên đi lại trong tâm trí tôi bằng những bước thật quen bằng những dấu hiệu thật sắc thật nhọn. Đó là sự trở về của Miện. Hình như

Miền thường là hình ảnh thứ hai sau mẹ tôi, phút chốc đã sáng lên sáng lói như một ngọn lửa trên chiếc bấc sắp cạn dầu đời sống. Tôi nghiệm thấy như vậy nhiều lần. Lúc đầu tôi cho đó chỉ là một ngẫu nhiên một đoạn nhỏ trong một quay ngược toàn thể trước khi thần chết chính thức đón tôi đi. Nhưng sau tôi mới nhận ra nó xảy đến không theo trình tự trước sau y cứ nơi thời gian. Nó luôn đến kèm theo sau hình ảnh cùng những nghĩ ngợi về mẹ tôi. Miện luôn đứng ở vị trí rực rỡ thứ hai trong giữa cơn cùng quẫn. Miện luôn trở về với chiếc bóng mờ nhạt với màu xanh của tấm áo cánh lụa cổ xẻ trái tim với khuôn mặt chỉ còn là những nét tượng hiền hậu của một phảng phất dung nhan Maria. Miện luôn trở về với nụ cười không bao giờ còn hé mở, với đôi mắt luôn chết cứng mặc dù những giọt lệ vẫn tiếp tục lăn đi, ngoài tầm ý thức Miện luôn trở về với khuôn mặt được phủ kín hai má bởi mái tóc dài dày và đen nhánh, một khuôn mặt đã đóng chặt, đã khóa trái, đã nhốt giam tất cả mọi cảm xúc, mọi thường tình của bản năng khi những nụ hôn đã tắt, những vòng ôm đã vĩnh viễn đứt ngang, khi ngày tháng chỉ còn một nghĩa duy nhất đợi chết, cùng mối kiêu ngạo chất ngất đời mình.

Miền đã quên mình là dòng dõi của một giòng họ cách mạng và văn học có tiếng. Miện đã chọn cái nhỏ nhoi cái tầm thường nhất, nhưng cũng không thể người hơn là làm phụ nữ. Và nàng đã cắn bập máu môi mình bước những bước chân đá tảng trên những rũ bỏ, đổ nát. Miện đã dành quyền chọn lấy cho mình cả một hoang phế sau lưng và nhục nhằn trước mặt. Trong cuộc thách đố với định mệnh, nàng đã nhận lời, đã thề đã nguyện với sự chứng giám của riêng trái tim nàng, của chính tâm hồn nàng. Và Miện đã ngửa mặt bước tới, và Miện đã cúi đầu bấm chân bước đi.

Tôi chưa một lần tự vấn lương tâm và hổ thẹn với chính mình rằng đã bội phản Thục, dù chỉ trong tư tưởng. Ngay đến những giấc mơ chập chờn, ngắn ngủi, bao giờ, Thục cũng là hình ảnh của hàng đầu, của duy nhất của độc tôn của vô cùng, và tôi cũng không nghĩ rằng tôi đã phản bội Thục, trong những ngẫu nhiên trở về của một dĩ vãng thăm thẳm? Vì bao giờ thì Thục cũng vẫn là hình ảnh cuối cùng và kết thúc cùng lúc với sự nhắm mắt buông xuôi của tôi trong phút giây gần kề hay tiếp cận nỗi chết. Tôi nghĩ tôi không trách nhiệm về bất cứ một tìm về nào của những phần đời sống đã thất lạc. Và tôi cũng cho rằng Thục chẳng đến nỗi hẹp hòi với tôi, với một con chiên lầm lẫn giữa lòng tin và óc mù quáng, với một người, đã chọn nàng làm đích đến cuối cùng, làm nơi thắp sáng lên ý nghĩa đời sống của mình, làm nơi chứng minh thiên đường luôn có thật, nhưng chỉ có hạ giới và chỉ có duy ở một người. Chỉ có ở một người.

Mỗi người là thiên đường hay địa ngục đối với một kẻ khác.

Với anh, tình yêu là đất hứa, với anh, em chính là thiên đường. Là thiên đường của riêng anh, đó Thục.

Thục chậm rãi giữ im lặng nhìn trên khuôn mặt tôi khép hờ đôi mắt mệt mỏi còn hoen những hạt lệ vừa ứa. Tôi cảm thấy bàn tay Thục lần nhẹ, kéo thẳng tắp chắn ngang ngực tôi. Tôi mở mắt ra, lúc bàn tay hai đứa đan vào nhau, tự bao giờ và không biết đứa nào đã đưa tay nắm trước. Tôi miết dần bàn tay Thục về phía môi hôn. Sức phản kháng nhẹ nhàng và yếu đuối của Thục làm tăng thêm nỗi thèm muốn được gắn chặt môi mình trên những ngón tay run thon, đang rung động như những cọng lá rừng mình trong cơn gió lạnh. Thục ngả nhào hẳn người trên ngực tôi. Cái sức nặng đầm mùi hương quen thuộc cho tôi cái cảm tưởng như có thể kết đúc thành khối. Một

khối thủy tinh, một khối ngọc thạch có thể nâng đặt trong một vị trí cao trên tầm mắt, để đôi chân thành khăn quỳ xuống. Tôi nhín nhin từng hơi thở để nhịp đập dừng lay động nỗi hòa tan êm ái sức nặng đè kia. Để mùi hương còn mãi mãi thấm lọt vào từng tế bào của cảm giác, từng chân tóc của nỗi mê man đứng thẳng. Khi những ngón tay Thục vừa chạm dính vào làn môi tôi, cũng là lúc, những giọt lệ lại bắt đầu chạy quanh. Tôi nói qua những kẽ tay Thục ngát thơm mùi con gái. Bé có giận anh không? Bé còn yêu anh không? Còn thương anh không?... Tôi hỏi, hình như, là những câu hỏi đã tích lũy trong suốt thời gian kinh hoàng qua. Những câu hỏi vút đi, vượt ngoài sự kiểm soát của trí não. Nó bốc bay từ tiềm thức, tự nổi dậy và dẫn vật của một thoáng mất nhau, xa nhau, vĩnh viễn. Thục không đáp, nhưng đôi vai Thục rung. Những ngón tay Thục bấu chết lấy hai bả vai tôi nhô xương Thục nói trong cảm xúc, một câu hỏi gì đó, tôi không nghe rõ chỉ nhận được chữ YẾN, YẾN. Hình như Thục hỏi tôi về sự liên hệ giữa tôi và Yến. Yến là thế nào của anh? À, có lẽ, có lẽ Thục muốn hỏi thế. Tôi không đáp thẳng vào câu hỏi. Thì anh đã có dịp nói về Yến cho Bé nghe rồi mà. Thục đã quên sao? Quên, nào Thục quên được, dù rất ao ước.

Một trong những mối bất lực lớn nhất của con người là không thể nào quên được, những điều mình muốn quên. Vì càng muốn quên bao nhiêu, người ta lại càng nghĩ, nhớ tới bấy nhiêu. (Thục ngáp ngừng). Em ngại quá, mỗi khi đến anh, đừng bắt em phải đối phó trong bất cứ trường hợp nào, với ai, có lẽ mai kia em sẽ không đến ngôi nhà này nữa, em sợ tất cả mọi đưng độ. Anh đừng bắt em phải bình tĩnh để xét lại vị trí hiện tại của em trong đời sống anh, cũng như em không muốn phải thắc mắc về một sự có mặt nào đó, khác hơn em, trong anh. Người ta có thể không nhìn hiện tại, qua dĩ vãng, như là một cái gì đã có, không thay đổi. Em đã chấp nhận quá khứ của anh, quá khứ hình thành bởi những lầm lỡ, những hoang phí,

những lỗi lằng quá trớn. Nên, em xin anh đừng bắt em phải chấp nhận thêm, một chua xót nào nữa.

Tôi muốn Thục quên hẳn chuyện Yến, mặc dù, Yến lúc này, trong thần trí Thục mới là vấn đề, mới quan trọng, mới đáng nói. Làm sao Bé tới đây với anh được? Ở nhà không cấm sao? Tôi cố tình hỏi quanh co để kéo dài phút chạm mặt với sự thực phũ phàng. Cái sự thực của một quyết định cay nghiệt; quyết định của gia đình Thục, cấm hẳn mọi sự liên hệ giữa hai đứa. Em đi khám bệnh, thừa cơ hội ghé qua đây cho anh biết. Em, em, muốn nói với anh từ đây sắp tới có lẽ chúng mình sẽ khó khăn hơn, trong việc tìm đến với nhau. Thục nhòm người sống sờ sờ mở lớn đôi mắt lạc thần, nhìn tôi rồi từ từ khép lại, tiếp, em không biết phải tính sao bây giờ. Bà và mẹ cùng đồng ý với quyết định sẽ bác bỏ đến cùng cuộc tình của chúng mình. Với những lý do như mình vẫn thường dự đoán trước. Mẹ bảo, mấy đứa kia sao cũng được. Riêng Thục phải theo ý của mẹ. Tôi ngắt lời Thục em thấy không anh đã nói với em rồi mà, cái khó khăn ghê gớm cho anh, không phải chỉ do nơi một số thành kiến của Ba, Mẹ, mà phần chính vì em là người mà ba mẹ đặt nhiều hy vọng một ngày kia không những em mà người chồng của em nữa, sẽ đem đến cho gia đình em, ít nhiều hãnh diện. Không bậc cha mẹ nào lại nở nhìn con cái như một phương tiện hay một nguồn lợi tức, một động sản tới ngày triển thu huê lợi. Thục đưa tay ra dấu bảo tôi đừng nói nữa. Anh có thương em không, nếu thương em, xin anh đừng nói gì thêm. Em hiểu ý anh, muốn nói gì. Em cũng hiểu, Ba Mẹ, mong muốn, những gì ở nơi em. Nhưng anh đừng quên em, chính em mới là quyết định cuối cùng.

Một quyết định, bao giờ cũng là một khép kín, chôn chặt cùng lúc với một nở ra bát ngát thênh thang. Em thương Mẹ lắm. Thương như thế nào, anh rõ. Em nghĩ em khó có thể bỏ mẹ

được. Em muốn đời em phải làm được một cái gì đó, vừa ý mẹ. Em đã tự nguyện không bao giờ em đi vào vết xe mà các anh các chị em đã đi. Nhưng cay đắng cho em, là em không thể dứt bỏ tình yêu em anh một cách dễ dàng. Em không muốn đóng vai một thiếu nữ vì hiếu quên tình. Em sống không phải với những ảo ảnh hảo huyền ấy. Nhưng em cũng không thể nhắm mắt đập đổ tất cả, để chọn anh. Vì em nghĩ: Mẹ đã già. Mẹ già lắm rồi, anh biết, em e Mẹ cũng chả còn sống được bao năm. Thực xòe tay bưng mặt. Em đã nói rằng em không ngờ đời mẹ lại có thể khổ đến thế này, em nói em khổ hơn anh nhiều mà anh đâu có tin.

Chúng ta sống như không để sống mà để xót xa cho đời sống không ra đời sống.

Tôi nhủ thầm đúng như mình đã nghĩ, gia đình Thực sẽ quyết liệt. Liệu Thực có đủ nghị lực, đủ tinh tường cho một nín đợi âm thầm trải qua suốt một thời gian không hạn định, Thực, em có đủ kiên nhẫn, đủ sức chịu đựng và nhất là ý chí cương quyết để chờ đến một ngày nào, ba mẹ sẽ thay đổi ý kiến, hay một ngày nào, mũi tên hòn đạn vô tình sẽ đem anh đi?

- Hay em sẽ mỗi ngày mỗi thấy, mỗi ngày mỗi thêm hài lòng với nhân danh hiếu để, vui đắm tình yêu của anh, bôi đen cuộc tình chung này, để có một người nào đó tất nhiên, không phải là anh rồi, cũng như H, như L, em sẽ dấm dúi gói ghém chằng cột kỹ lưỡng những kỷ niệm của hai đứa trao cho một người bạn, với một lời giải thích, mà vạn nhất có nghe được, anh cũng sẽ cảm động vô cùng. “Tao yêu H, như mày đã biết. Nhưng tao không thể lấy H, được. Vì ông cụ bà cụ tao không bằng lòng mà tao không muốn làm phiền lòng bố mẹ tao, tao không còn cách nào khác hơn. Thôi thì mày vì tao, giữ lấy cho tao kỷ niệm này, mai mốt, có lấy chồng mày cũng nhớ đừng vứt bỏ, tội nghiệp

tao và túi cho tình H.” Phải thế không Thực, nếu anh nhớ không lầm, đó là những lời cuối cùng của L, nói với em, trước khi L, đi lấy chồng. Và em, em cũng nói vậy, hay một câu nào khác hơn. Ví dụ...

- Anh có thể dùng những lời đó với Thực sao? Thực nghiêm mặt giận.

- Không, không phải thế. Đây chỉ là một giả thiết, biết đâu chẳng có thể đúng trong tương lai. Nói thế cũng không hẳn là anh có ý nghi ngờ tình yêu của Thực, anh có thể nghi ngờ chính tâm hồn anh, con người anh, nhưng tuyệt nhiên, chưa một lần vẩn lên trong óc anh, một thoáng nghi hoặc nào về em. Anh có thể nói thẳng với em, dù điều sẽ nói là điều mà anh vẫn tự nhủ, không nên nói cho em biết. Bởi nó là một thứ dao hai lưỡi. Nó có thể đưa em tới chỗ kiêu sa, chỗ muốn đặt lại vấn đề tình yêu mà em đã dành cho anh, nhưng giờ phút này bỗng nhiên anh cảm thấy mình muốn nói. Nói cho hết, nói một lần để rồi không bao giờ nhắc nhở tới nữa. Đó là điều anh không ngờ, thực không ngờ, đời anh lại được gặp em. Em như một niềm mơ ước huyền hoặc mà từ ngày có ý nghĩ thực đó, có tham vọng, không lần nào, anh nghĩ rằng, có thể đạt tới. Ngay giờ phút này, đôi khi anh cũng tự hỏi, có thực không, người con gái tên Thực trong tay anh. Có thực không niềm mơ ước bao năm đã thành hình. Có thực không tầm cửa lớn của đời anh đã mở? Có thực không, tình yêu đã chấp cho anh đôi cánh lớn thần kỳ.

Nhiều lúc, ôm em trong tay mà anh không biết giây phút đó có phải là của anh, hay khác đi, anh có đúng là anh giây phút ấy? Chính vì sự xuất hiện của em là một xuất hiện vượt ngoài tham vọng, nên anh biết trước, một ngày nào đó nếu anh mất em, thì sự mất ấy có nghĩa ngang như sự buột trôi mất nhãn. Do đó, trong trường hợp này bằng giá nào thì anh cũng phải dành

lấy lẽ sống của đời mình. Đó là một lời nguyện. Một lời nguyện anh muốn nhấn mạnh với em.

Thục hôn lên mặt tôi. Không cho tiếp.

Tôi lùa hai bàn tay vào mái tóc Thục bù rối và nước mắt sống lại lặng lẽ chảy. Tôi lập lại với Thục giải pháp giải quyết chuyện bế tắc của hai đứa. Nhưng Thục vẫn tỏ dấu lo sợ, ngần ngại. Tôi bảo, tình yêu tự nó đã đòi hỏi một chọn lựa, không có cách nào khác hơn được. Thục lắc đầu, nhưng Thục đã nói với anh mình phải bình tĩnh từ tốn vì cuối cùng thế nào mình cũng có thể tìm được một giải pháp thỏa đáng cơ mà. Anh muốn tỏ thiện chí với ba, mẹ, với gia đình Thục, để mọi người hiểu rằng chúng mình yêu nhau thành thực và hơn nữa sự cần thiết phải có mặt nhau trong cuộc sống riêng của mỗi đứa, anh sẽ tỏ thiện chí đến mức cuối cùng có thể có được. Nhưng nếu sự bày tỏ cũng như sức chịu đựng của anh, mãi mãi không đem đến cho cuộc tình mình một tia hy vọng nào thì chừng đó, buộc lòng anh phải tự định đoạt lấy cho anh một thái độ, một cách giải quyết dù cho cách giải quyết đó không được sự đồng ý, chấp thuận của Thục. Mà Thục nhớ không đã nhiều lần anh nói với em trong trường hợp nào thì anh cũng không thể để mất em. Anh chỉ cam đành bất lực, khi anh vĩnh viễn xuôi tay. Hạnh phúc em đem đến cho anh, như lát dao giải phẫu đôi mắt mù lòa anh. Anh đã thấy ánh sáng, anh đã thấy trời cao, anh đã thấy tất cả mọi sự vật xung quanh, anh đã thấy lẽ sống thấy cuộc đời, em không có cách nào để bắt đôi mắt anh phải nhắm lại như cũ. Quyết định về số phận ấy, bây giờ hoàn toàn tùy thuộc nơi anh. Và anh đã cương quyết mở mắt nhìn ánh sáng, nhìn trời cao. Anh đã quyết, chân anh phải bước tới, đầu anh phải ngẩng cao dù môi anh có phải mím chặt để ngậm nuốt nhục nhã, dù thân xác anh có phải bầm tím trước những vùi dập bất nhẫn, anh sẵn sàng và vui vẻ nhận đón mọi bề bàng bêu

riếu. Dù anh chỉ là người, một con người đúng nghĩa trong mắt em, và là một cái gì ngược lại với tất cả ý xấu xa dơ bẩn nhất trong mắt nhìn của những kẻ còn lại. Anh chỉ nhắm mắt, khi em không còn, không còn có nghĩa là em đã chết hay phải chết. Thục vỗ về những ngón tay gầy dài trên khuôn mặt tôi nhẩn nhúm. Nàng luôn miệng, thôi, anh đừng nói nữa. Đừng nói nữa. Em đã hứa, em là của anh, em đã hứa em vĩnh viễn thuộc về anh, thuộc về tình yêu này em sẽ giữ mãi mãi điều nguyện đó. Nhưng lúc này anh đừng bắt Thục phải làm điều gì mà em chưa muốn: Thục, không muốn làm gì hơn lúc này. Hãy nghĩ một điều thôi, điều duy nhất, chúng mình đang ở bên nhau chúng mình đang ở cạnh bên nhau, đang ở trong vòng tay của nhau. Tôi dụi mặt mình vào cổ Thục. Tóc của Thục phủ lấp lên ngào ngạt, dịu dịu. Cảm xúc ném tôi lên chóp đỉnh chót của choáng váng, của nhiều tan, của bàng hoàng, nghi hoặc giữa ranh giới, thiếp mê và thức tỉnh. Bất chợt tôi rùng mình nổi gai ốc, cùng lúc với hai cánh tay tôi xiết lại. Tôi điên dại kê răng cắn vào ngực Thục. Thục oằn người kêu sẽ: Đau. Đau Thục. Đau Thục.

Nếu Doãn không đem ly sữa vào phòng có lẽ chúng tôi cũng quên khuấy rằng, trời đã đứng trưa. Doãn mời Thục ở lại ăn cơm. Thục lắc đầu từ chối, cảm ơn anh, tôi phải về nhà, trễ quá rồi. Thục đứng lên vuốt thẳng nếp áo xong ngồi xuống cuối giường, nghiêng đầu chải tóc. Những ngón tay cong lên, nắm hờ chiếc lược nhỏ, gỡ gỡ, từng lọn tóc rối, trên dòng tóc chảy dài. Tôi liên tưởng đến mẹ tôi, những ngày tôi thơ ấu.

Thường vào buổi trưa hè hay vào những chiều có gió, cũng trong dáng điệu đó, mẹ tôi nghiêng đầu chậm rãi gỡ từng cụm tóc rối, người làm với tất cả vẻ chăm chú, quan tâm, nhưng thực, tôi vẫn thường bắt gặp, mắt người lơ đãng dõi theo một cái gì đó, hoặc vệt nắng trưa đang lay động ngoài hè, hoặc những cánh dơi chập choạng bay đi, mà cũng có thể người

chẳng chút quan tâm tới những sự vật chung quanh đâu, có thể là mẹ tôi đang nghĩ tới một hình ảnh nào đã qua, một mơ ước nào không thành hay một kỷ niệm đầm ấm nào đã vĩnh viễn mất tận cùng với sự nằm xuống của thầy tôi. Chẳng biết có mối tương quan nào không giữa mái tóc óng mượt của mẹ tôi ngày xưa, trong dáng ngồi nghiêng nghiêng nửa mặt, với mái tóc Thục dài ngát hương cỏ non, vẻ thanh thoát hiền hậu đến ngây thơ thần thánh.

Với tôi, được nhìn Thục chải tóc là một hạnh phúc, một sung sướng lâng lâng, thầm lén. Tôi muốn quỳ dưới chân Thục, như lúc này.

Thục biết tôi nhìn chăm chú, quay lại mỉm cười, chắc Thục muốn trách yêu: Cứ nhìn em hoài...

- Thôi giờ anh cho Thục về. Về không có ở nhà mẹ trông.

Tôi lắc đầu:

- Không. Thục cho anh trọn một ngày hôm nay đi. Chưa bao giờ mình được ở bên nhau trọn ngày hết.

- Thì chị ở lại với nó một chút nữa. Lát chị về. Nó đang ốm mà. Doãn chêm thêm. Tôi biết Thục nể lời Doãn lắm, vì Doãn họa hoằn mới dự vào chuyện riêng của hai đứa tôi. Thục nhăn nhó, khó nghĩ:

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết. Nếu Thục về, anh sẽ không uống ly sữa này, anh cũng không uống thuốc nữa.

- Bậy nào anh, Thục nói nhanh.

- Không có bậy gì hết. Anh cương quyết như vậy. Thục muốn tính sao thì tính. Từ ngày yêu nhau, Thục cứ tính thử lại xem, có lần nào mình được ở với nhau trọn lấy một buổi chưa. Trong khi những người khác họ yêu nhau... Tôi nói giọng hờn dỗi (hình như với Thục, tôi đã tự cho phép mình được quyền hờn mát, được quyền nũng nịu, nhõng nhẽo, như với mẹ tôi ngày nào).

- Thôi Tự nó đã nói vậy, tôi nghĩ chị nên ở lại. Ở lại rồi lát tính sau (Doãn tiếp lời tôi xong, mở cửa đi ra). Tôi sẽ đợi chị cùng dùng cơm với chúng tôi ở nhà ngoài.

- Anh ăn hiếp Thục hoài mà kêu thương với yêu Thục gì đâu, không biết nữa.

- Ừa, thôi thì anh không có thương có yêu Thục tý nào hết. Anh ghét Thục lắm. Ghét thấy mồ.

Tôi gượng dậy uống hết ly sữa lúc Thục đem bộ quần áo ngủ của tôi ra nhà sau thay và rửa mặt. Thục trở lại trong bộ quần áo rộng thùng thình. Tôi không nhịn được cười. Thục sun sun mũi:

- Anh cười nữa Thục đi trốn cho mà coi trả quần áo anh đây nè không thềm mặc đâu.

- Ờ, hay chưa kìa, thôi thì anh không cười nữa.

Thục tiến lại gần phía đầu giường. Trông Thục thơm ngát như một quả táo nhỏ vừa được hái từ cây buổi sớm, còn ướt sương đêm. Tôi bảo, anh muốn cắn em. Thục cúi thấp người, đưa hai tay bưng lấy mặt tôi. Những ngón tay dịu mát cho tôi cái cảm tưởng yên ổn, tin yêu sự sống đời mình. Tôi lặng lẽ khép hờ đôi mắt mỗi.

Thục cất tiếng dỗ dành giấc ngủ tôi. Lúc đầu tiếng hát còn nhỏ chậm, loãng mờ như những hạt mưa tình cờ bay ngang sau, tiếng hát lên cao dần, cao dần, cao vút, xoáy buốt như chúng không còn là một giọng hát nữa, cũng không còn là những lời trung gian cho một chuyển đạt, một gọi khêu, một gọi dậy, một đánh thức tự đáy cùng tâm thức, nỗi đau thương tuyệt vọng chất ngất nào, mà tôi có cảm tưởng đó chính là nỗi đau đớn bi đát của kiếp người, của đời sống, của chính tôi, của cả hai đứa. Nó là tất cả những gì đã xảy ra có thể sờ nắm được... chiều nay hát cho xanh câu yêu đời, cho người thôi oán trách nhau, cho niềm thương đến bên tôi... chiều nay lỡ ghé môi trên mi sầu, ru người qua chốn thương đau, cho làn nước mắt chìm sâu... Một ngày đời lờ dờ rồi, người về sau khuất chân trời, chỉ còn thương nhớ mà thôi... Bóng tối buồn không màu...”

Tôi không biết đó có phải là bài Dạ Khúc của Schubert không, tôi nghe loáng thoáng được mấy câu. Và tiếp theo, Thục đã hát cho tôi bao nhiêu bài khác, nhưng tôi không biết vì tôi đã chớp mắt ngay khi những nốt adlib (1) cuối cùng của bản nhạc đầu tiên, được Thục vượt cao, ngân dài đã như những mảnh thủy tinh cắt đứt lần những đường dây thần kinh trong thân thể tôi. Tôi không biết gì hơn nữa, cho đến lúc bừng mở mắt.

(1) Có nghĩa là tự do hoặc ngân dài hoặc không.

Căn phòng tối nhờ. Gió xẻ qua khe cửa sổ, gai lạnh. Tôi quờ quờ tay hai bên. Thục đã biến mất. Tôi rùng mình khi nhận ra mình đã thiếp đi trong căn phòng trống rỗng này.

Sự có mặt trong vài giờ của Thục đã giúp tôi thư thái trở lại. Nỗi buồn như cũng nhẹ vơi đi phần nào, có còn chăng là vấn đề thái độ của gia đình Thục cần phải giải quyết, nhưng nó không phải là chuyện của một ngày một giờ. Nó đòi hỏi cả tôi lẫn Thục phải kiên nhẫn (nếu không muốn nói là nhẫn nhục với riêng

tôi) tế nhị và uyển chuyển. Không có gì đáng phải lo lắng thái quá hết, trường hợp nào thì cũng ăn thua ở Thục. Đúng là chiếc chìa để mở cánh cửa cuối cùng của hạnh phúc hay mối oan kiên trong cuộc tình này là Thục. Là Thục. Doãn vẫn thường nhắc nhở tôi như vậy. Có lần, Doãn hỏi tôi: Mà có hoàn toàn tin tưởng nơi Thục không? Tôi khẳng định tất nhiên, không tin Thục thì tin ai bây giờ. Nếu có một nghi ngờ nào đó là cái nghi ngờ ở nơi tao, tuyệt nhiên không bao giờ ở Thục hết. Phải chăng sự mù quáng mà người ta thường nói đến trong tình yêu, là sự cả tin nơi người mình yêu dấu. Tin như tin một giáo điều, một mặc khải. Tôi cho sự mù quáng ấy là một cần thiết, một yếu tố tất có và đủ của tình yêu. Còn ý nghĩa nào cao cả hơn sự tự nguyện mù lòa trong tình yêu để nương theo tay dắt. Nếu có thể, nói bằng một cách khác hơn thì sự mù quáng ấy là mồi lửa thắp sáng lên hạnh phúc.

Tôi yên lặng lắng nghe nhịp đập điều hòa của trái tim mình và những chuyển động chung quanh. Tôi không muốn nghĩ rằng Thục đã rời khỏi nơi đây. Thục đã trở về. Tôi tự dỗi dành tôi bằng tin tưởng ngây thơ. Thục đang ở nhà ngoài, Thục đang ở sân trong. Nàng đang giúp Doãn làm một công việc gì đó. Ủ, biết đâu chừng. Và buổi chiều cứ mỗi phút giây thâm đặc, một quánh quện bóng tối trong phòng tôi. Mùi hương Thục như vẫn còn phảng phất ngát đầy căn phòng. Cổ họng tôi rất khô, miệng đắng chát, nhưng tôi không muốn ngồi dậy, ngay cả việc giản dị hơn là vớ tay lên đầu giường bật đèn tôi cũng ngại nữa. Tôi nuông chiều lại tính lười biếng của mình để tận hưởng những phút giây đã hái được nơi Thục. Những phút êm đềm, sung sướng đối với tôi thật hiếm hoi, nên tôi thường có thói quen nhai lại thêm một lần nữa những gì mới có. Tôi quay lại thật chậm khúc phim vừa qua, từ lúc Thục xuất hiện, cho đến khi tiếng hát của nàng dỗ dành giấc ngủ tôi ngoan ngoãn. Tôi thường ngừng tay quay ở những đoạn ghi một hình ảnh (ở đây

có thể là một câu nói) mà là ý nhị, có ý nghĩa, và bao giờ tôi cũng cười một mình, mãn nguyện trước khi tiếp tục tay quay. Vì thế cho nên, có lẽ, thời gian tôi dành cho sự ngẫm nghĩ cùng hài lòng thú vị có phần nhiều hơn thời gian mà chúng tôi ở bên nhau.

Giữa những tiếng động xô bồ của một buổi nhá nhem trong lòng hẻm, cùng mùi thơm của những món đồ ăn được đặt lên bếp, tôi nhận ra tiếng chân bước nặng nề của Doãn. Tiếng cánh cửa phòng bên mở khép, chốc chốc. Rồi ánh sáng của ngọn đèn điện trong bếp, qua sân, lọt vào phòng tôi do nơi những khe hở của hai cánh cửa sổ khép kín, tôi nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của một người đàn bà không, chắc con gái hoặc còn trẻ lắm. Giọng nói thật quen q uen vô cùng mà không phải của Thục. Rồi tiếng cười của Hiệp cất lên cùng tiếng máy xe phụt tắtm chạy dọc theo ngôi nhà, khua động đến bức tường cuối cùng của nhà bếp. Tôi cũng nhận ra tiếng chân bước chậm, như ngập ngừng rồi dừng lại ngay trước cửa phòng tôi, tôi giương mắt chờ đợi nhưng bước chân yên lặng một lát xong lại đi thẳng ra nhà ngoài. Biết chắc không phải là của Doãn, nhưng tôi không đoán được là ai.

Hiệp vào. Cánh cửa mở lớn, gió lạnh thốc ùa vào căn phòng, tôi rùng mình nhả mặt,

lạnh tao đóng cửa lại Hiệp. Sao không bật đèn lớn lên. Hiệp nói, lần tay bật ngọn đèn trên trần cười: - Vừa gặp Yến phải không? Tôi ngạc nhiên đâu có. Hiệp khép cửa Thục đâu, về rồi hả, tôi vừa gặp Yến đi ra. Hiệp lại gần, đặt tay lên trán tôi, bốt nóng rồi, tốt. Tôi cười héo hắt, trong trại có gì lạ không? Sắp hành quân nữa. Hiệp vươn vai, ngáp, chán thấy mẹ, lợi hoài, tao nói mày đau rồi, kỳ này đi không có mày cũng mất vui. Tôi hỏi lâu không. Hiệp đáp độ một tuần. Doãn đem cho tôi ly sữa thứ

hai, thay bữa cơm chiều. YẾN nó vừa ghé qua, tao tưởng mày đã gặp, lát nữa YẾN sẽ trở lại, sữa đây uống đi.

Doãn đem đặt ly sữa xuống bàn gỡ điều thuốc trên đôi môi gầy tàn xuống đất, thấy đỡ chưa. Khá hơn hồi sáng nhiều. Lát nữa YẾN nó có lại thì liệu đó, cứ bữa đi, là đi luôn đấy, tao bảo trước, mày là... Doãn bỏ lửng câu nói, Hiệp cười phá lên. Tôi ngượng ngùng, mày cứ nói thế. Doãn nhìn nghiêm khắc, ừ, mày thì cái gì cũng láo cả, không bảo trước là dám lắm, tao biết tính mày quá mà. Doãn trở ra, tôi mỉm cười, nhìn theo và nghĩ tới YẾN, lát nữa...

Hiệp hỏi còn nhớ Thuận không? Tôi ngơ ngác tỏ dấu không hiểu. Hiệp cười gằn. Thuận trong ngôi chòi lá đêm đi kích đó. Tôi gật đầu, à, à. Sao? Hiệp nhồi thuốc vào ống vố đưa lên miệng bập bập xuống, lắc đầu, buông thông:

- Chết rồi.

Tôi giật mình, gượng ngồi dậy:

- Ở đâu? Thật không?

- Chứ bộ đùa hả. Chết hôm qua. Ban đêm. Hiệp bật diêm châm lửa, mắt vẫn không rời tôi.

- Bằng cách nào. Bị giết?

- Không. Tự tử. Treo cổ trên cây cao bụng.

Tôi rùng mình nhớ lại khung cảnh của một đêm nằm kích trong căn nhà lá, trời mưa lớn, gió bập bùng bốn phía. Con sông chảy vắt ngang với những trái châu sáng lững lơ giữa một khoảng không chết chìm trong đe dọa nghẹt thở. Thuận. Chuyện gì đã xảy ra. Chuyện gì đã khiến Thuận phải chết một

cách oan nghiệt như vậy? Ngôi miếu thờ. Hình ảnh người thợ săn, đôi rắn thần và lời nguyện bí mật. Tất cả nhện nhạo trong óc tôi. Tất cả bùng bùng như một mớ chỉ len lẩn lộn... Miếu thờ thiêng lắm, ai cầu xin điều gì cũng được. Nhất là những chuyện thuộc về tình duyên... Thuận đã nói thế. Tôi nhớ loáng thoáng, loáng thoáng, câu nói đêm nào, giữa tiếng mưa đã nhỏ hạt, giữa đôi mắt ngầu đỏ, bấn sắc của một cơn điên dại sắp nổ tung trong ông Ba, Thuận, em đã cầu xin điều gì. Điều gì để đến nỗi thảm thiết như vậy. Không còn một cách nào chết êm ái hơn nữa sao em? Thuận, chúng ta có một liên hệ nào với nhau, khác hơn sự tình cờ của đêm hôm ấy. Có thể là một liên hệ nào không, giữa một con người đã khuất, một xác chết, một tử thi, và những người còn thoi thóp thở. Anh muốn nói với Thuận, một điều gì, nhưng nay đã muộn. Đã quá muộn rồi phải không em. Điều anh muốn nói với em, dù chưa một lần, anh giao ước, là cuộc tình giữa anh và Thục. Là những gì anh và Thục vun vén, xây dựng, vun quén những chiếc lá, giữa những trận cuồng phong không ngớt nổi lên, không ngớt thổi tung, tơi tả. Điều anh muốn nói với Thuận, có lẽ không hẳn như thế đâu. Có lẽ anh định nói với Thuận về một người con gái, một nàng tiên nhỏ và tuyệt vời của riêng anh. Một cô bé mới lớn lên, một bước chân chưa vững, mắt nhìn còn luống cuống thơ ngây, một tay đưa còn chín mềm cảm xúc, một môi son còn đẫm ngát lệ đầu đời. Anh muốn nói với Thuận về nàng. Phải chính nàng. Nói về nàng, chính là anh đã nói đến lẽ sống của đời anh, bằng một cách nào khác hơn mà thôi. Nói về nàng, chính là anh muốn nói về một tâm hồn, được nhìn như một báu vật hiếm hoi, một kiếm thấy tình cờ giữa một nửa đời hoài công, tuyệt vọng. Anh muốn nói với Thuận. Muốn nói với Thuận điều đó. Không. Những gì Thuận vừa nghe, mới chỉ như khúc nhạc dạo, lời vào đầu của một khúc mắc đau đớn, của một bất công, một nghiệt ngã lầm lẩn mà anh, cũng như nàng, cũng như chính tình yêu của hai đứa, phải đối đầu, phải gượng, phải gắng, phải cắn răng

nói mình chịu đựng, nhắm mắt mà chịu đựng, ngậm hơi mà chịu đựng. Em đoán được phần nào chẳng, những điều ở sau phần dạo đầu đó. Em đoán được gì chẳng? Phần nào, những quá khứ mà nàng phải đưa vai gánh chịu? Phải ngửa mặt, phải chìa tay, phải quỳ gối, ngậm tằm khứng chịu. Thuận cứ hình dung ra nàng, qua những nét mà anh vừa nói. Thuận cứ vẽ đi, vẽ lớn ra, trong trí tưởng mình, hình ảnh nàng. Hình ảnh của một nàng tiên bé bỏng, hình ảnh của một cô bé quàng khăn đỏ, hay nếu Thuận thích, Thuận có thể vẽ trong óc mình và nhìn nàng qua hình ảnh của một con sóc, một con chim vành khuyên, có đôi cánh xanh, chiếc mỏ vàng, một dùm lông trắng làm duyên ở đầu đó, dưới bụng, nhưng nhất là, nhất là đừng quên, tiếng hát líu lo của nó. Tiếng hót ngọt và trong như một dòng suối, như một chiếc kẹo (mà Thuận có thể ngậm được). Tiếng hót gần, xa, cao bổng trong đám lá, vỡ ra như một tiếng reo trong suốt của thủy tinh trên đá, lúc xuống thấp, thật thấp như những hạt mưa vu vơ reo trên thềm nhà. Những hạt mưa trong. Trở về mái nhà xưa thôi nhé đừng hoài âm xưa... (ờ mà Thuận có biết bản trở về mái nhà xưa không mới được chứ. Anh thật đoảng phải không em? Chẳng hỏi gì em trước mà cứ nói bừa phứa, như là em đã biết hết không bằng í. Dẫu sau thì em cũng nên tìm biết bản nhạc đó. Trở về... Trở về... đó là niềm ao ước cuối kiếp của mỗi đời). Ủ, anh nói gì Thuận nhỉ. À, anh đang bảo Thuận tưởng tượng vẽ nàng như thế đó. Như thế hay khác hơn thế, và sau đấy em lồng nàng vào một bối cảnh, một sân khấu với những éo le, thảm thiết mà một nhân vật dù có bản lĩnh, dù từng trải, dù có nghị lực và sức phấn đấu đến mấy, cũng phải ngã quỵ xuống trước những văm bằm, những xô xát, những dằng kéo âm thầm tan nát giữa ý thức muốn làm hài lòng bậc sinh thành và thuận theo dòng cuốn xiết của đám đông, của chung quanh, của những gì không có hình dạng nhưng có tên gọi, có những tên gọi thật cao cả, thật đẹp đẽ như chữ hiếu, như đạo đức, như luân lý và một bên là cá nhân, là đời sống, đúng với ý nghĩa của

nó, của riêng nàng. Anh nói vậy còn phần nào mơ hồ quá không Thuận? Đúng. Anh cũng nhận ra điều đó nữa, nhưng anh không thể nói rõ hơn. Không thể nói rõ hơn được. Trong trường hợp nào thì người ta cũng phải giữ lấy cho riêng mình một cái gì chứ, phải không em. Nhất là một khi, anh chỉ nhìn em, như một người bạn, một cô em gái một người mà anh chọn trong những người, để tâm sự. Anh không thể nói rõ hơn. Thuận hiểu cho anh nhé. Hơn nữa, lẽ nàng biết nàng sẽ giận (Nàng ưa giận anh lắm. Chút chút là nàng có thể giận anh đến cả tuần cả tháng. Chút chút là nàng đã có thể khóc, khóc ngon lành, khóc tự nhiên, khóc như mơ, khóc như những giọt lệ lia đầy quá phải tràn. Gớm người đâu mà mau nước mắt thế không biết!) Đó Thuận thấy không. Hoàn cảnh của anh. Hoàn cảnh của nàng, của cuộc tình này. Vậy mà kỳ diệu thay, em biết không, nàng đã chịu được. Kỳ diệu ghê đó chứ phải không em? Chẳng biết phép lạ nào đã giúp nàng được như vậy. Và anh còn thoi thóp đến phút này cũng như trông thấy sự linh diệu hiển hiện ở nơi nàng. Em có nghĩ không tình yêu ghê gớm lắm. Tình yêu nhắc tới hai chữ đó, là anh nghĩ đến nàng. Nghĩ đến nàng anh thấy gai lạnh khắp người. Nghĩ đến nàng là anh muốn quỳ xuống. Anh muốn hôn lên bàn chân nàng. Hôn lên, bàn chân, một tượng trưng sắt đá của lòng kiên trì và sức chịu đựng vượt mức của bất cứ ai trong chúng ta.

Nhưng. Kìa, mà em đâu còn nữa. Em đã chết. Em đã treo cổ. Đã tự tử. Trời, điều ấy ghê gớm quá anh vẫn hằng nghĩ tới. Không. Chả bao giờ anh tin, em đã chết. Chết trong sự xiết cứng của những sợi gai đan vô nghĩa. Chết. Chết. Không. Anh muốn nghĩ đến một chuyện gì khác hơn thế đã xảy ra cho em. Xin đừng xảy ra cho ai trừ tôi, sự thật xiết hòng ấy.

- Người ta thường nghĩ đến hạnh phúc cho nhau hay ít ra gần với ý nghĩa đó, khi đã cam đành quần chí. Tôi bảo Hiệp.

Hiệp lắc đầu, thở ra chán nản:

- Họ nói Thuận chết vì bị ép lấy một người nào đó quen với gia đình nàng.

- Chắc không?

- Nghe nói vậy?

- Thế thì có gì đến đổi phải tự tử. Tao chắc có một uẩn khúc nào khác chứ...

Hiệp nheo mắt nhìn tôi:

- Tao cũng muốn nói với mày về điểm ấy.

- ...

- Mày có nghĩ mày cũng là một trong những lý do có thể dẫn đến cái chết đó không?

Tôi cười:

- Mày lãng mạn quá.

- Tại sao?

- Tao không tin Thuận có thể là người có tâm hồn hay có một quan niệm về đời sống cao đến vậy.

- Với phụ nữ có chuyện gì là không thể không xảy ra.

- Tao... câu nói của tôi bị cắt đứt ngay lập tức vì tiếng đập cửa. Tôi nằm xuống. Hiệp gõ gõ tẩu thuốc vào thành giường, đứng lên uể oải.

Hiệp mở cửa, quay lại, nói với tôi:

- Yến. Tụi này vừa nhắc tới Yến xong. Yến thiêng thật.

Yến cười tươi, tóc bới cao, chiếc jupe tím nhạt có chấm hạt dẻ màu vàng. Áo chemise trắng, cổ bẻ lá sen, vai bông. Yến rực rỡ, cái rực rỡ của một cô gái mới lớn, một làm dáng kín đáo, cái kín đáo vừa đủ làm cho người ta nhận ra. Thấy tôi nhìn chăm chăm, Yến then thùng:

- Anh nhìn làm Yến sợ. Yến kéo ghế ngồi sát giường, nắm lấy tay tôi tiếp, anh khá chưa? Tôi gật đầu, đỡ nhiều rồi. Hiệp ngồi lên bàn:

- Chưa bao giờ tôi thấy Yến đẹp bằng hôm nay.

Yến nhăn nhó:

- Khổ lắm, anh không biết, tối nay Yến đến đây được vì nhờ có vụ đám cưới người chị họ. Má Yến không đi bảo Yến đi một mình. Để bà cụ khỏi nghi, Yến phải theo lời bà cụ đi làm tóc.

- Đám cưới chị Yến mà Yến bỏ, mai mốt chị ta nói lại với má Yến thì sao? Hiệp hỏi.

- Có. Yến đã nghĩ đến điều đó. Trước khi lại đây, Yến đã ghé qua chị ấy. Yến nói thật với chị ấy rằng anh Tự đau, Yến sốt ruột quá, cho Yến lại đây chút xíu, xong nếu kịp Yến trở lại, còn không thì mai mốt Yến sẽ dành trọn một ngày cho chị ấy sai bảo bất cứ một điều gì.

- Yến làm tóc ở đâu vậy? Tôi hỏi.

- Tiệm MD trong cư xá đó anh. Cái tiệm mà anh bảo chủ là chị ruột của anh Đông, bạn anh đó. Tôi gật đầu.

- Anh thấy được không? Yến đưa tay vuốt tóc.

- Được. Đẹp đấy chứ.

Yến cười:

- Anh có nịnh em không? Em thấy nó kỳ kỳ sao ấy.

- Đâu có kỳ. Yến làm tóc trông được lắm đấy chứ!

- Lại thêm anh nữa.

Những lời khen tặng làm Yến sung sướng. Hai má Yến ửng đỏ. Những ngón tay Yến, lúng túng trên tấm chăn đắp ngang ngực tôi. Hiệp xem đồng hồ.

- Thôi tao đi đây, đêm nay cần ngủ sớm.

- Ủ, về đi. Xong nhớ hỏi kỹ chuyện Thuận dùm tao nhé.

- Tất nhiên. Trễ lắm là bốn ngày nữa, tao gặp lại mày.

- Anh Hiệp đi đâu vậy anh? Yến hỏi.

- Công tác, tôi đáp.

Hiệp cầm mũ đi ra. Tôi bảo Yến đứng lên, tắt chiếc đèn lớn, bật đèn bàn. Ánh sáng trong căn phòng dịu lại. Tôi bảo Yến ngồi xuống giường. Tôi nắm lấy tay Yến. Hồi trưa Yến buồn không? Tôi muốn nhắc đến chuyện Yến bất ngờ gặp Thục, Yến thở dài. Chính em đang muốn hỏi anh, một câu tương tự. Tôi cười, nghĩa là sao. Yến cúi mặt, Yến biết phận Yến, Yến nói thật. Anh chọn chị Thục để dâng hết tình yêu thương là đúng. Thục xứng đáng hơn em nhiều, em nói thực, thực đó, anh đừng nghĩ ngợi. Tôi nắm chặt tay Yến. Yến nói tiếp, giọng trầm hơn, chuyện xảy ra hồi trưa là chuyện mà em biết rằng trước sau gì nó cũng phải đến. Em vẫn sợ điều ấy, sợ nhưng không thể biết nó xảy ra lúc nào để tránh. Lẽ ra, em không nên đến đây, làm phiền anh nữa.

Vai trò của em, chiếc bóng em, bên cạnh đời anh đã không còn lý do gì để tồn tại. Em biết thế. Nhưng lúc này, lúc này, anh đang đau, chị Thục lại không thể thăm anh thường, em muốn em tạm thời thay chị ấy trong một thời gian, sau đó, em sẽ không bao giờ đến nữa Yến nói, nghẹn ngào muốn khóc.

Yến làm vậy, anh buồn. Lúc nào anh cũng coi Yến như một người em gái của anh, Thục cũng biết điều đó. Em cảm ơn anh, nhưng riêng em, em không thể chỉ thấy em, trong vị trí của một người em gái; anh hiểu cho em và đôi khi em nghĩ chính anh cũng không thể nhìn em như vậy. Tôi ngượng với câu nói của mình. Tôi ngượng với chính tôi, nhiều hơn với Yến. Tôi ngượng trước lời gian dối. Sự thực thì Thục không hề hay biết một chút gì về những liên hệ giữa tôi và Yến, Thục chỉ biết một cách sơ lược, qua những gì tôi kể. Đằng sau những lời nói đó còn có một cái gì khác hơn thế. Sự thật, đau đớn hơn. Sự thực tàn tệ. Tàn tệ hơn thế nhiều. Ý nghĩa dùng Yến như một phương tiện giải quyết nhu cầu lại đến với tôi.

Tôi sợ hãi, tôi luôn lẩn tránh ý nghĩ này. Nó là một mặc cảm ghê gớm, của tôi trong cuộc tình, với Thục. Tôi không đủ can đảm nói thực với Thục. Tôi cũng không đủ nghị lực gạt Yến ra khỏi vòng tay tôi. Một mặt tôi lại áy náy lo âu không ít sau mỗi lần gặp Yến, nghĩ tới một ngày kia, nếu Thục, vì lý do gì, hay biết mọi chuyện; có thể Thục sẽ hết yêu tôi, hay vì tình yêu mà Thục đang dành cho tôi, vì thế giảm sút, vì thế sút mẻ. Trong trường hợp đó, tôi không hy vọng gì, hòng mong ở Thục một bao dung, rộng lượng. Tôi không có quyền đó. Tôi đã đòi hỏi Thục quá nhiều. Những đòi hỏi của tôi, là những đòi hỏi mà một người con gái bình thường khó có thể thực hiện nổi. Hơn nữa, tình trạng chúng tôi lúc này, rất mong manh, dễ vỡ. Lúc này, tôi nghĩ, hơn bao giờ hết, cần gầy dựng vun bồi thêm niềm tin nơi Thục.

Chỉ có một niềm tin tưởng tuyệt đối nơi nhau, nơi tình yêu của mình, mới đủ mãnh lực giúp chúng tôi vượt qua cơn khốn quẫn. Muốn hay không thì chuyện của tôi và Thực, cả gia đình nàng đã rõ. Muốn hay không thì hầu như cả gia đình Thực đã tỏ ý phản đối bất mãn. Và đau đớn thay, muốn hay không, chúng tôi cũng không thể xa nhau. Tôi nhớ tới một đoạn thơ của ai đó, có mấy câu: “đời tôi là đời nàng - đời nàng là đời tôi - đời chúng tôi là một”. Là một. Là một, không còn cách nào khác hơn thế. Tôi có thể chết, Thực có thể chết nhưng tình yêu của chúng tôi không thể chết. Nó có đời sống riêng của nó. Nó có một trái tim để thở những hơi thở riêng. Nó có một đôi mắt nhìn, những cảnh sắc riêng nó có một khối óc, để nghĩ riêng cho nó một đời sống đó... Tất cả mọi mưu toan hủy diệt hay xâm phạm vào thế giới này, là một tham vọng hảo huyền, một mưu toan không tưởng. Tôi cay đắng nhớ tới những lời dè bủ, những bêu riếu, nhieếc móc mà Thực đã và còn phải chịu. Nàng sẽ còn phải chịu. Nhiều hơn thế nữa, từ nhiều phía trong cuộc tình này. Và cũng không thể có một giải pháp nào khác hơn sự nhẫn nhục, chịu đựng. Chúng ta chỉ còn trông chờ nơi thời gian. Thời gian sẽ giúp ba, má nhìn thấy đâu là đời sống đích thực của em. Thời gian sẽ chứng minh cho mọi người thấy, chúng ta không thể xa nhau, chúng ta không thể mất nhau và hạnh phúc chỉ có thể có khi bên em là anh và ngược lại. Tôi nhớ Thực nói vậy.

Chúng ta sống không chỉ cho hôm nay, cho ngày mai, mà cho suốt cuộc đời mình và xa hơn, cho thế hệ kế tiếp mà chúng ta sẽ tạo nên. Do đó, nếu phải hy sinh bao nhiêu năm trong hàm oan trong nhục nhã đớn đau thảm thiết, chúng ta cũng hãy sẵn sàng nghị lực và sức phấn đấu. Thực. Thực ơi, cơn bão lớn đã bắt đầu mở vào đời sống anh và em. Gió đã nổi, đã hất tung cát bụi, đã đập nát mặt anh, đã xé ngọt da thịt anh. Mưa đã xối xả trút xuống. Ngày tháng đã chỉ còn là một chuỗi dài của những cực hình, của thấp thỏm, của hoảng hốt, của nước mắt thầm

vụng và cửa đêm dài khôn nguôi. Dầu sao thì anh cũng chỉ xin em một điều. Một điều thôi, một điều đã cũ, cũ nhưng là một chân lý, và đó là tất cả chìa khóa để chúng ta mở lấy cánh cửa đời mình, mở lấy hạnh phúc, mở lấy sự sống cho chính mình. Anh muốn nói. Hãy đi để sẽ đến. Không thể có một điểm đến, nếu chân ta chưa bước - không thể có, một ngày mai rực rỡ, nếu trước đây không là đêm tăm tối.

Nhục nhã là những thang dây để chúng ta leo đến vinh quang. Tuyệt vọng là đỉnh núi cao mà chúng ta phải trèo dẫm lên trên, để thấy được hạnh phúc bát ngát. Anh đã sẵn sàng, đã dọn mình cho làm một cuộc hành hương về tới đất Hứa. Hành lý mà anh đem theo trong chuyến đi dưới bóng tử thần này, không có gì khác hơn tình yêu em đã cho anh, không có gì khác hơn những lời hứa tự đôi môi em thơm ngát, tự trái tim em thánh thiện, tự tâm hồn em thanh khiết cao cả.

Nếu thánh Moise chỉ phạm một trong mười điều giới răn của Chúa, là tỏ ý không tuyệt đối tin tưởng nơi quyền phép tối thượng của Chúa, thì anh trong ánh sáng tình em cũng chỉ phạm một lỗi lầm duy nhất, anh không thể bình tĩnh yên lòng khi xa em. Anh luôn luôn điên cuồng, luôn luôn rồ dại. Sự ngăn cách, sự vắng xa bần bật cho chúng ta nhìn thấy rõ nỗi khổ thiết phải có nhau trong đời sống, và tình yêu, nơi sự thực chỉ ngời sáng tuyệt vời trong niềm hốt hoảng mất tâm đó, nhưng nó cũng lại là những mũi kim rút lần máu huyết trong thân thể ra. Anh đang tự hỏi vóc dạng anh sẽ ra sao, sau cơn cùng quẫn này? Thực ời.

Yến mệt mỏi ghé nằm bên tôi. Mùi nước hoa quen thuộc gợi thức mỗi cảm dỗ lẫn quất. Tại sao Yến không là Thực? tại sao? Thực. Thực.

Thêm một lần nữa, anh đã phản bội em. Thêm một lần nữa anh đã tự gạt gẫm anh bằng một người không phải là em trong tay anh.

Những ẩn ức bị áp chế lúc nào cũng như chờ đợi cơ hội để bộc vỡ, tràn ra chan chứa.

Yến khóc khi ngồi dậy, mặc quần áo, bật đèn. Tôi úp mặt xuống gối. Đã có phút nào mình sống được cho nhau chưa em? Phải chăng đời mình không bao giờ có thực? Chúng ta cùng chờ đợi hoài công một vô vọng trong một ngày mai bất tận, hay một ngày mai của sự chết rũ tan. Âm ảnh giết Thục rồi tự tử lại khuấy đục thần trí tôi.

Không dễ gì giết một người nhưng cũng không khó gì, khi nhân danh sự sống bị tước đoạt và tình yêu tuyệt vọng.

Yến về lúc trời bắt đầu đổ mưa. Tôi bảo Yến tắt đèn, xong ngồi dậy. Chúng tôi hôn nhau, cùng không thấy mặt.

Tôi ngồi tựa lưng vào thành giường, trong bóng tối, cho tới khi thấy lạnh ở hai má. Tôi cắn môi đưa tay quệt ngang mắt, nằm xuống.

Những người thân yêu đang giết lần mòn chúng ta. Và ngay chúng ta cũng đang tự tay giết mình. Phải không em.

Mưa mỗi lúc một đều hạt, tiếng ai hát từ xa vọng lại. Bóng tối mềm nhũn và mát dưới.

CHƯƠNG 5

Tôi không muốn báo tin cho chàng biết là tôi đã có giấy gọi đi làm. Điều này là một đau đớn không riêng cho chàng mà với gia đình và cả chính tôi nữa. Lúc đầu tôi nghĩ, việc tôi xin đi làm sẽ giúp ích khá nhiều cho gia đình, nhất là cho người anh lớn của tôi và tin tôi sẽ sung sướng lắm, khi nhận được giấy gọi. Đi làm, hai chữ đó reo vào óc tôi, như một xác nhận tôi đã lớn, tôi đã trưởng thành. Tôi vẽ ra trong óc tôi, không biết bao nhiêu là chương trình, dự tính. Những chương trình, dự tính của người lớn. Tôi nôn nao, mong đợi ngày mà mọi người công nhận tôi, như một người lớn. Tôi nghĩ rằng nếu là người lớn, tôi sẽ có rất nhiều tự do. Anh chị tôi chắc sẽ phải nhìn tôi bằng con mắt khác, ít ra thì cũng không thể muốn la nạt tôi lúc nào thì la nạt, muốn mắng mỏ, muốn quát tháo, sai bảo điều gì cũng được. Nhưng sao hôm nhận được giấy báo, cầm nó trong tay, tôi bỗng rưng rưng bụi ngùi. Cái xúc động thật lạ kỳ. Cái xúc động của một kẻ vừa chợt nhận thấy mình đã đánh mất một báu vật. Tôi đọc kỹ tấm giấy, tôi đọc nhiều lần tên mình với đầy đủ ngày sinh tháng đẻ, nhất là phần “chiếu theo đơn xin đề ngày... của cô”. Tôi muốn khóc ngay lúc đó. Nhưng không. Mắt tôi vẫn ráo hoảnh, dù tay chân tôi run rẩy. Tai tôi ù, trí óc tôi như chỉ còn là một tấm màn căng dẫn đến độ muốn toạc rách. Tôi đứng lặng người trước nỗi kinh ngạc, khó hiểu của ông tổng thư văn. Tôi không nhớ, mình có kịp cảm ơn ông ta một tiếng, trước khi chiếc xe đạp của ông lao đi?

Tôi vào nhà, lên gác, không muốn nhìn ai, nói với ai. Suốt ngày đó, tôi không ăn cơm, người bần thần như muốn bệnh. Mẹ tôi ái ngại, dỗ dành tôi, hỏi chuyện gì. Chắc bà cụ đoán tôi buồn chuyện gia đình cản ngăn cuộc tình giữa tôi và Tự. Không những không cải chính, tôi còn lơ luôn chuyện đã nhận được

giấy gọi. Tôi nói trống không: hình như con bị cảm. Mẹ tôi âu yếm đặt tay lên trán tôi, hồi này con mẹ yếu lắm, phải làm sao chú, cứ để mãi vậy nguy hiểm cho sức khỏe của con. Tôi dấu mặt trong ngực mẹ tôi, như ngày nào còn bé, hôm nay mẹ cho con nghỉ học nghe. Mẹ tôi xoa tóc tôi, giọng bà cụ thấp xuống, trầm hơn, buồn và nhẩn nhệ, ừ thì con nghỉ, nhưng cần nhất, là có chuyện gì, con phải nói thực hết cho mẹ nghe, mẹ không muốn con dấu mẹ một điều gì cả (mẹ tôi hơi ngập ngừng trước khi tiếp) lâu nay con có gặp thằng Tự không? Tôi lắc đầu, không, không một lần nào sau khi Mẹ và Ba ra lệnh không cho con gặp Tự nữa. Con có oán Ba oán Mẹ không? Sao Mẹ lại nói vậy. Mẹ không muốn chúng con gặp nhau thì con đã làm theo lời Mẹ. Con có nói gì đâu mà sao Mẹ lại hỏi vậy. Mẹ tôi cười, vuốt má tôi, ừ Mẹ hỏi cho biết chừng ấy mà, Mẹ biết con Mẹ ngoan lắm, nếu Ba hoặc Mẹ có cấm cản con thì cũng là vì lo cho hạnh phúc của chính con, chứ nào Ba Mẹ khó khăn gì với con đâu, con thấy không, ba nhận xét đúng lắm... Tôi ngắt ngang lời Mẹ tôi, vâng con cũng nghĩ vậy, nhưng tôi Mẹ đừng đề cập tới chuyện đó nữa con mệt quá, con muốn đi nằm đây. Mẹ tôi dìu tôi lại giường, kê gối cho tôi. Trong một phút, tôi thấy mình bé bỏng và ngu ngơ lạ thường.

Hình như dù có thể nào chẳng nữa, thì tôi vẫn chỉ là một con bé mới lớn. Một con bé sống luôn với những đại dột của tuổi thơ mình, và sự canh chừng, săn sóc của những người thân chung quanh. Tôi không thể tưởng tượng được tôi mai mốt trong tư cách của công chức, trong một cơ quan của nhà nước, với tất cả, những gì tạo nên vẻ riêng của một cơ quan nhà nước như bàn giấy, quạt máy, những tấm bìa xanh đỏ, đựng hồ sơ. Những cây kim gút những mẫu bút chì, những giỏ rác, đặt ở một góc phòng. Chiếc quạt trần cũ lích kích chạy trên đầu. Những khuôn mặt đã đóng băng, những nét nhăn lạng lờ không còn cảm xúc. Tôi rùng mình với một viễn tượng cứng chết đơ.

Tôi không biết rồi tôi sẽ phải làm gì và bằng cách nào cho qua hết những giờ rảnh việc. Tôi không thể lường tượng ra mình trong những phút tùm năm tùm ba với vài nữ đồng nghiệp, xì xầm bàn tán về một kẻ vắng mặt, về ông xếp, về thứ hàng áo mới sang, về thuốc sơn tay, về một giày mới có. Tôi nghĩ, không thể để đời mình chưa có đã thui chột.

Mấy hôm sau, mọi người trong gia đình tôi đều hay tin tôi sắp đi làm. Mỗi người một ý kiến, nhưng tựu trung ai cũng tỏ dấu không muốn thấy tôi bỏ học. Thật kỳ quặc. Tôi không hiểu những người này muốn gì. Khi ý nghĩ cần phải đi làm, cần phải kiếm ra tiền, ám ảnh tôi do chính lời mai mỉa cay nghiệt, ty tiện của các anh các chị tôi, chính họ là những người đã nuôi dưỡng ý niệm không thể sống nổi, không thể muối mặt nuốt những hạt cơm chua xót, từ sau vụ buôn bán thất bại liên tiếp của ba tôi. Sự sa sút đã hiện rõ trên khuôn mặt mẹ tôi, với những nét nhăn mỗi lúc một nhiều, với những đêm trằn trọc, những tiếng thở dài nặng nề, tôi bắt gặp trong những lần tỉnh giấc. Chính anh chị tôi, chính họ đã lần lần, bắt tôi phải cảm thấy nhục nhã mỗi khi cầm bát cơm đưa lên miệng, dù sự thực, tình cảnh gia đình tôi, chưa đến nỗi thảm thiết thế. Nghĩa là tôi chưa phải sống bằng những đồng tiền do anh chị tôi kiếm được. Nhưng chính những người này đã cho tôi cái ý niệm tiền là tất cả. Tiền chi phối không những đời sống mà nó còn quyết định đến cả tình ruột thịt.

Lúc tôi kịp nhận ra tuổi trẻ của mình cũng là lúc tôi thấy nó đã bị đầu độc, bị bôi đen, bị chàm nám. Tôi không học được ở các anh các chị tôi một điều gì khác hơn những bài học ty tiện, những đua chen nhỏ nhen, những thù hằn cấu xé lẫn nhau, những quan niệm về một đời sống được xây dựng trên căn bản thuần túy vật chất. Phải giàu có, dù bằng cách nào, nếu cần phải tàn nhẫn, nếu cần phải để lương tâm tới chỗ tán tạn. Tôi không

nhớ, ai đã nói với tôi điều đó. Nhưng đây là đại khái, là một phần nhỏ, nhỏ thôi, những bài học do những người thân yêu đem đến cho tôi, và từ lúc nào không biết, chúng đã làm hoen ố tâm hồn tôi. Nói vậy không có nghĩa là tôi muốn trách cứ bất luận ai trong gia đình tôi. Mặc dù, nếu truy nguyên đầu mối của thảm cảnh này, lỗi do nơi cha tôi. Cha tôi với bản chất nghệ sĩ, cái mà mẹ tôi gọi gọn bằng một chữ “gàn”. Nếu ba tôi không “gàn”; nếu ba tôi thực tế và nghĩ xa hơn, đến tôi, các em tôi, ba tôi tiếp tục đi làm, chắc gia đình tôi cũng không đến nỗi xáo xáo thế này. Tôi cũng không một chút oán trách thái độ hằn học của anh chị tôi (cái hằn học tôi nghĩ, không thể có được ở anh chị tôi, những người có học). Không phải ra đời kiếm ăn, bị thực tế phũ phàng quất vụt, về đến nhà, quay lại hành hạ, dày vò các em. Tôi có tật ít cãi lại và luôn im lặng trước mọi lời nhiếc móc xỉ nhục. Nhưng cái im lặng của tôi là im lặng của cương quyết lì lợm. Tôi khẳng khẳng với ý định đầu tiên của mình. Sở dĩ, tôi phải để cho ba má tôi biết chuyện tôi sắp đi làm, vì tôi định sẽ đi chơi mấy ngày ở một thành phố biển, nơi tôi có một người chú đang buôn bán tại đó. Tôi viện lý do sức khỏe và mai mốt đi làm rồi, sẽ không dễ gì có những ngày rảnh rỗi nữa. Ba tôi bằng lòng ngay. Mẹ tôi có vẻ ngần ngại, trù trừ. Bà cụ bảo, để con đi một mình, mẹ không yên tâm chút nào hết, mà mẹ cũng không thể đi cùng con. Tôi nói, con lớn rồi, đâu còn nhỏ dại gì, hơn thế, con đi cùng với bạn con, con Như đó mẹ, ra ngoài ấy, con sẽ đến nhà chú Thượng. Mẹ nhớ chú Thượng không? Mẹ tôi gật đầu. Tôi nói tiếp, nhiều lần chú Thượng đến chơi nhà mình, vẫn bảo có dịp nào con ra ngoài đó dăm bữa với chú thím đó, mẹ.

Trong số mấy chị em chúng tôi, có lẽ tôi là người được chú thím yêu nhất. Chú Thượng bảo tôi giống hệt một người cô, em ruột của ba tôi và chú Thượng, ngày xưa. Cô tôi qua đời đã lâu, hình như vào năm cô mười bốn tuổi, bị trúng bom, trong một vụ oanh tạc lầm. Mẹ tôi vẫn còn tỏ dấu phân vân, ngập ngừng,

những cái phân vân có ngầm chứa một phần đồng ý. Tôi ra công nì nèo, năn nỉ. Ba tôi cũng nói thêm vào. Ông cụ bảo. Ba sẽ viết cho chú Thượng một lá thư tay, dặn chú thím trông nom con cẩn thận. Tôi gật đầu, vâng, với lại không ở nhà chú Thượng thì con cũng đâu có biết ở đâu. Cuối cùng, mẹ tôi miễn cưỡng bằng lòng cho tôi đi nhưng rút thời gian một tuần xuống còn bốn ngày, là tối đa. Tôi mừng rỡ nghĩ tới việc báo cho chàng biết chương trình dự trù của hai đứa, tiến triển tốt đẹp.

Tôi đến nhà Tự khoảng năm giờ chiều. Doãn bảo chàng vào trại từ sáng, trưa không thấy về. Tôi viết tấm giấy nhờ Doãn đưa lại. Dắt xe ra, tôi nhớ đến Nhự và lại thẳng nhà nó.

Nhự cũng đi vắng. Mấy đứa em Nhự chạy ra reo lên kéo tôi xềnh xệch vào nhà. Má Nhự đang dở tay lật bó rau cải dưới bếp. Bà cụ gọi tôi xuống. Tôi ngồi lật giúp bà cụ ít cọng cải và nghe bà cụ nói chuyện về Nhự gần đây có vẻ khang khác. Bác nghi con nhỏ nó có bồ bịch gì đó cháu ơi, cháu có nghe nó nói gì không? Tôi bấm bụng, nhin cười, làm bộ ngỡ ngác, vậy hả bác, sao con không nghe Nhự nói gì hết, con nhỏ này thế này thì không được, dẫu ai chứ không lẽ nói lại dẫu cháu. Má Nhự ngừng tay, nhìn sâu vào mắt tôi, cười có giả đò không đó Thực? Tôi cũng cười, cháu nói thiệt đó mà, bác không tin sao? Má Nhự buông thông tay trên đầu gối, ừ, có lẽ cháu chưa nghe nó nói đâu, mới đây thôi, chừng non hơn tháng hà. Tôi hỏi dồn:

- Vậy chứ, ai nói bác nghe?

- Nào, có ai nói đâu.

- Ủa, sao bác biết tài vậy?

Bà cụ đứng lên bắc dùi siêu nước xuống, đặt nồi khác lên:

- Thì bác mới cảm thấy vậy vậy đó mà.

Tôi đùa:

- Vầy vầy là sao bác nói cháu nghe đi.

- Ủ, ừ... thì bác thấy hồi này nó cứ xin phép bác đi chơi hoài à. Mà nó cũng sinh chứng làm dáng, làm điệu, ngó đầu ngó óc trong gương luôn đó. Trước đây nó đâu có vậy. Nó ngoan lắm cơ. Đi học về đến nhà quăng sách quăng vở là vào bếp ngay. Suốt ngày có bao giờ nó bước ra khỏi cửa. Chỉ trừ những lần nó đến cháu hoặc đi chơi với cháu.

- Có vậy mà bác cũng sinh nghi sao?

- Ờ, thì thấy nó khác khác, bác đoán non đoán già vậy đó.

Như chợt nghĩ ra, điều gì, má Nhự đứng sững một lát, xong lại gần tôi, nói nhỏ:

- Mà cháu đừng nói cho nó nghe rằng bác nghi nó có bồ có bịch nha. Cháu là bạn thân của nó, cháu thử dò la xem sao trước đã. Có gì cháu nói cho bác hay.

Tôi gật đầu:

- Vâng, vụ này bác cứ để cháu. Nhưng nếu Nhự nó có bồ thiệt thì bác tính sao?

Má Nhự ngập ngừng:

- Thì bác đâu có cấm. Con gái con lứa mà, nó cũng lớn rồi, nếu bác thấy đàn hoàng bác sẽ để cho nó tự nhiên còn bằng không bác sẽ... Bà cụ bỏ lửng câu nói ở đây.

Tôi định hỏi tiếp, chợt nghe tiếng trẻ la ngoài cửa: Chị Nhự về... Chị Nhự về... Có chị Thục lại đó chị...

Má Nhự dục tôi rửa tay lên nhà.

Tôi bước ra nhà ngoài, lúc Nhự đang loay hoay dựng xe, chiếc nón quàng ở ghi đông đập vào xe kêu lạch cạch.

Nhự tròn mắt khi nhìn thấy tôi, reo lên và ôm chầm lấy, làm tôi nhột nhột, ngượng ngịu trước mắt nhìn của đám em Nhự. Tôi gỡ tay Nhự ra:

- Đừng giỡn à nghe bồ.

Nhự cười lớn, đẩy dũi tôi ngồi xuống chiếc ghế salon chạy ừa vào trong nhà.

- Thục chờ Nhự chút xíu nha. Vào trình diện bà bồ đã.

Tôi nhìn theo Ngự và cảm thấy lây chung niềm hân hoan, hạnh phúc của Nhự.

Tình yêu đã cải biến Nhự thành một đứa con gái khác. Nhự không còn là một con Nhự co ro, ủ rũ ngày nào. Tình yêu đã thổi vào tâm hồn Nhự, đời sống Nhự, một nguồn sống dạt dào, đầm ướt ý nghĩa. Nhự không còn bước bằng những bước chân nặng nề, dúi về phía trước. Nhự đã có những phút giây ngửa mặt nhìn trời. Nhự đã có những bước chân trong hia bảy dặm. Nhự đã thấy thấp thoáng, ở đâu đó, ở chung quanh những cảnh tượng rục rờ về một tương lai trong tầm Nhự đã thấy ít nhất đời sống cũng đã mở ra, cho Nhự, một cánh cửa riêng, riêng cho Nhự, Nhự và người tình, Nhự và Hiệp, Nhự và tất cả những mơ ước khát khao. Nhự và ý nghĩa đời sống thực sự, đầu tiên hiển hiện. Không hiểu sao, tôi vẫn hằng đinh ninh rằng, nếu Nhự yêu, Nhự sẽ sung sướng, sẽ hưởng được hạnh phúc nhiều hơn tôi. Có lẽ tại hoàn cảnh và tâm tình của hai đứa, trái ngược nhau. Nếu tôi nhút nhát, e dè và sợ sệt bao nhiêu thì Nhự lại liều lĩnh táo bạo hơn tôi bấy nhiêu. Chính Nhự, ngày nào đã nói

với tôi: khi yêu ai, Nhựt sẽ không cần gì hết. Nhựt bất chấp tất cả, ngay cả gia đình nếu cần. Nó cũng sẵn sàng chết, chết để bảo toàn tình yêu của nó. Là con đầu đàn, nhưng Nhựt được cha mẹ rất mực chiều chuộng. Đôi lần cả bà cụ lẫn ông cụ cũng bày tỏ thái độ sẽ để mặc Nhựt chọn lấy người bạn đường của mình: Tất nhiên, gia đình cũng có ý kiến, nhưng ý kiến đó, không có nghĩa là một bắt buộc cưỡng ép Nhựt phải chiều theo ý mọi người. Ông cụ bảo “thời buổi này thanh niên trai gái chúng nó ghê lắm. Đến một tuổi nào đó, mình phải thấy vai trò của mình chỉ là vai trò của một người hướng dẫn thôi. Vì đó là lúc, chúng đã đến giai đoạn tự định đoạt lấy đời sống của chúng. Nhất là chuyện chồng vợ, trăm năm. Quan niệm xưa, chỉ xô đẩy chúng đến chỗ liều mạng. Chừng ấy, không những mình ân hận về việc làm của mình mà còn vô tình giết hại đời nó, hoặc gây cho nó một mối oán hận cha mẹ không sao gạt bỏ được. Tùy ý à, con Nhựt nhà này, mai mốt mà nó lỡ có thương ai, nếu tui có không bằng lòng mà sau nhiều lần khuyên giải không được, tui sẽ cho chúng nó lấy nhau. Vậy để sau này, có sao, chúng cũng không thể oán trách gì tui được. Thà như vậy còn coi được hơn là ngăn cản chúng. Ngăn cản cuối cùng, cũng không xong mà rồi lại chả làm sao hết”. Tôi nghĩ Ba Nhựt đã có lý. Cái lầm lẫn ghê gớm nhất của những bậc làm cha mẹ là cái lầm lẫn về một ảo tưởng có thể làm đầy, có thể làm thỏa mãn được tất cả mọi nhu cầu đời sống của con cái, cũng như luôn luôn nghĩ mình dùng hay có lý trong tất cả mọi trường hợp. Trong khi sự thực với một số nhu cầu nào đó, cha mẹ dù có lòng thương con tràn trề đến mấy cũng không thể thay thế, cũng không thể khóa lấp những trống vắng, những lẻ loi, những hiu quạnh, những réo gọi âm thầm, mơ hồ, trong đời sống tinh thần của con cái. Đó là giai đoạn của một cần thiết tình yêu đôi lứa. Điều này, nó tự nhiên như khí trời, vu vơ như gió nổi và cũng đăm đăm mãnh liệt như những đầu sóng bạc, như những mạch nước ngầm dưới đáy sâu! Không biết sau này về già, tôi có đối xử với con cái giống như đa số những bậc

cha mẹ hiện nay không? Nhưng, quả là tôi không hiểu được các cụ, khi các cụ, thời xưa, còn trẻ, cũng đã từng trải qua những cơ cực, những đau thương với những cuộc tình chất ngất. Lẽ ra, các cụ phải dễ dàng, phải cởi mở, phải cảm thông với con cái của các cụ sau này mới phải chứ. Sao lại ngược thế? Thay vì ngày xưa các cụ không được phép chọn lựa lấy đời mình, nên bây giờ các cụ cũng quay lại đúng những vòng quay của chiếc bánh xe cãm hận từ tiềm thức đó?

Nhự trở lên trong tấm áo cánh xanh mỏng, viền ren trắng. Giải lụa, lụa nâu thắt thành cái nơ, hai đầu thông xuống, rung rinh theo nhịp bước như đôi cánh lớn của một con bướm lạ trên nền cỏ non. Nhự cười:

- Nhìn chi dữ vậy. Bộ lạ lắm sao?

Tôi nắm tay Nhự:

- Vừa gặp Hiệp phải không?

Nhự đưa tay lên môi ra dấu bảo nói nhỏ và liếc mắt nhìn mấy đứa em ngoài hàng hiên:

- Ừ. Gặp Tự chưa? Hiệp nói Tự cần gặp Thục lắm đó.

Tôi lắc đầu:

- Có lại mà không gặp. Doãn bảo đi từ sáng, trưa không về.

Nhự đưa tay nghịch hai búi tóc ngắn cột bằng hai sợi thung. Những cọng tóc vênh vênh như hai cái tai thỏ. Tôi bảo Nhự hồi này trông đẹp hẳn ra. Có... có khác. Nhự cười khanh khách, đập vai tôi:

- Lại nói nhảm rồi. Hồng chịu đâu.

- Chịu quá đi chứ không chịu. Giả bộ hoài.

- Ấy. Nhự hất mặt ngúng nguẩy.

- Đến đâu rồi?

- Ly kỳ lắm. Nhự ghé sát tai tôi. Nhưng không thể kể lúc này được để bữa nào đi chơi, có giờ rảnh mình sẽ kể cho Thục nghe.

- Ủ.

- Còn chuyện của bồ sao?

Tôi bắt đầu chán ngán:

- Nản lắm. Tưởng thời gian sẽ làm dịu lần, không ngờ mỗi ngày mỗi thêm rối ren, khốn đốn.

Chợt Nhự hỏi tôi:

- Mà còn nhớ Sương không?

Tôi ngơ ngác:

- Sương nào?

- Sương ngày xưa học cùng lớp mà mình vẫn gọi đùa nó là Sương tồ đó.

Tôi reo lên:

- À, nhớ rồi. Giờ nó làm gì. Còn đi học không?

- Không. Nó nghỉ rồi. Đi làm sở Mỹ, sở Mèo chi đó.

- Sao mà lại nhắc đến nó.

- Tại tao gặp nó hôm qua trên phố, nó hỏi về mày. Tao nói sơ nó nghe. Nó bảo đứa ao ước thì không được. Đứa có thì lại chả ra làm sao. Tao mà là con Thục thì...

- Thì sao?

- Nó bảo, thì nó khác mày.

Tôi cười buồn bã:

- Mỗi đứa một đời riêng. Làm sao suy diễn như vậy được.

Nhự cũng thở dài, mắt xa xăm không khí im lặng như chụp dè xuống hai đứa một lát, im lặng qua, tôi kể cho Nhự nghe một vài nét chính của những diễn biến quan trọng, từ sau khi chuyện chúng tôi yêu nhau bị phát giác. Nhự hỏi:

- Tự có biết những điều đó không?

Tôi gật đầu:

- Có chứ. Thục có kể lại cho Tự nghe, tất nhiên cũng có những điều Thục dấu. Dấu vì không muốn Tự buồn, cũng như để Tự khỏi có thêm ác cảm hay lòng khinh khi đối với những người thân của Thục. Điều mình nghĩ tới là làm sao để sau này còn nhìn mặt nhau chứ nếu dẹp bỏ tất cả, thì vấn đề dễ giải quyết quá.

- Thế ý kiến của Tự ra sao?

- Tự tránh có ý kiến. Thường Tự chỉ im lặng, hay cười, cái nụ cười nửa miệng của Tự thì Nhự đã biết, không thể hiểu được rằng sau nụ cười ấy là những ý nghĩ, những cảm tưởng gì. (Tôi thở ra). Làm như Tự cố tình tránh có ý kiến, để mình sáng suốt,

nhìn thấu trọn vẹn, cả hai phía. Thái độ này của Tự đôi khi cũng làm mình buồn bực khó xử.

- Bây giờ Thực tính sao?

- Còn biết tính sao? Chả tính gì hết. Có điều sức chịu đựng dù nhiều đến đâu, cũng có giới hạn của nó. Chừng không kham nổi nữa, mình sẽ mặc, cho nó tung tóe, muốn ra sao thì ra.

Hễ cứ nhắc đến chuyện của hai đứa là tôi lại muốn khóc. Có bao giờ tôi tưởng tượng tới lúc, đời tôi phải chịu đựng đau đớn khổ sở đến thế này đâu. Dẫu từ xưa tôi vẫn linh cảm thấy, rồi đời tôi sẽ khổ, số tôi lận đận long đong. Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, chứ tôi không hề mừng tưởng tới ngày nay. Tới cái ngày mà tôi phải chịu đựng thường xuyên từng giờ, từng phút những cái bĩu môi nhún vai, những lời bóng gió xa xôi, đôi khi đê tiện của những người thân yêu về cuộc tình tôi và sự im lặng trong mắt nhìn đắm đắm cùng nụ cười nửa miệng của chàng, thấp thoáng cái dáng vẻ khinh bạc ngạo mạn. Nỗi xót xa khôn cùng của tôi, cũng ở chỗ đó. Ở chỗ vì yêu tôi, vì quá yêu tôi, chàng phải chịu đựng biết bao ê chề, nhục nhã. “Đời anh, có lẽ đây là lần thứ nhất nhục nhã như thế này. Cái nhục nhã khiến anh không còn đủ can đảm ngược mặt lên nhìn ai, cũng như không dám nhìn vào chính mình nữa. Thực anh cũng không thể hiểu vì đâu, anh lại yêu em đến độ có thể chịu đựng được đến như vậy.” Chàng nói thế, với tôi khi ngồi hàng ghế đầu của một rạp hát tối tăm, nhộp nhúa, trong lần đi Ciné gần nhất. Tôi bảo “em khóc đây, anh đừng nói nữa đừng nói nữa.” Chàng im bặt. Nhưng nước mắt tôi, lúc đó, không dừng cũng đã ứa quanh tròn. Tự kéo đầu tôi ngã vào ngực chàng. Tôi nhắm mắt muốn tan hết đi, những buồn thảm trong đầu cùng với dòng lệ tủi. Tự kê cằm lên tóc tôi, tay chàng xoa nhẹ trên mẫu xương vai tôi nhô cao. Chàng bảo, em gầy quá, anh không biết phải làm sao bây giờ. Anh thế nào

cũng chịu đựng được hết, nhưng thấy em tiều tụy anh cảm lòng không được, cứ nội nghĩ tới chuyện em khổ sở suốt tuần qua, anh đã muốn điên lên. Anh muốn phá tung, muốn đập vỡ hết, không cần giữ gìn gì nữa. Tôi lần tay trên mặt Tự. Chàng nâng cằm tôi lên, ghé sát mặt hỏi: Yêu anh không? Mấy hôm nay Bé có nhớ anh chút nào không? Tôi lắc đầu cười dấu mặt trong ngực chàng. Tự mím môi, nghiêng răng ghì xiết lấy tôi.

Liệu có thể có một trường hợp thứ hai, đau đớn, cay cực hơn trong trường hợp hai đứa tôi yêu nhau không? Tôi tự hỏi.

Nhự ghé ngồi trên vai ghế tay đặt nhẹ trên đầu tôi, cời cọt mái tóc:

- Tóc Thục dài ngang vai rồi đó. Nuôi từ bao giờ mà mau ghê há.

Tôi kéo tay Nhự xuống, áp giữa hai bàn tay của mình.

- Gần được một năm rồi đó, Nhự.

- Nhự thêm có mái tóc giống Thục ghê.

Tôi cười:

- Hiệp thích tóc dài hay sao?

- Không. Hiệp bảo Nhự để tóc như thế này trông trẻ thơ dễ thương, nhưng Nhự vẫn thích tóc mình dài hơn.

- Thì Nhự chịu khó nuôi một thời gian đi.

- Cũng muốn vậy mà tóc Nhự ít quá. Thừa thấy mồ, nuôi gì nổi.

- Vừa rồi hai người đi đâu?

Nhự ngập ngừng:

- Đi ciné, Thục.
- Phim hay không?

Nhự ngắt vai tôi:

- Chọc người ta hoài.

Tôi bật cười:

- Ờ kìa, người ta hỏi phim hay không chứ nói gì sao mà ngắt người ta.

Nhự bịt miệng tôi:

- Nho nhỏ chứ. Bà cụ ở nhà sau nghe thấy là chết cả bọn đó. Không chơi đâu.

Tôi vẫn cười:

- Lạy người ta đi, người ta tha cho, không có người ta hét ầm lên bây giờ.

Nhự van vỉ:

- Dạ, thôi thì em lạy cô. Cô tha cho em. Cô không tha cho em thì...

- Thì sao?

- Thì em lại ngắt cô nữa cho mà xem.

Hai đứa đang ôm nhau cười ngặt nghẽo. Má Nhự đi lên. Bà cụ nhìn con gái, âu yếm, quay sang tôi nói:

- Ở lại ăn cơm với bác nghe con.

Tôi đẩy nẩy:

- Dạ thôi. Dạ thôi. Xin bác. Con phải về bây giờ. Không nói trước ở nhà. Mẹ con lo. Con không thể ở lại được đâu bác.

Nhự chêm vào:

- Má mời làm gì, cô ấy chê cơm nhà mình không có thức ăn đó má.

- Bậy nào. Tôi phát vào chân Nhự.

Má Nhự cười:

- Cái con nhỏ này. Thôi không ăn thì thôi, bữa khác nhưng cứ ở đây chơi đã. Còn sớm lắm mà, về chi vội. Bác hỏi trước vậy để nếu có bác còn liệu.

- Vâng, thôi bác cho con bữa khác đi bác.

Má Nhự quay vào nhà. Tôi chờ tiếng dép của bà cụ tắt hẳn, mới bảo Nhự:

- Thôi, Thục đi đây Nhự ơi.

- Đi đâu?

- Ghé nhà Tự một lần nữa xem sao?

- Ừ, đến Tự thì mình chả dám giữ. Giữ trể việc của bồ rồi ông bà lại oán tui mất công lắm.

Tôi ra khỏi nhà đem theo cái vui của Nhự.

Trời chiều bưng bưng xe cộ. Bụi mù với những vạt nắng còn rơi rớt trên các khu xóm thấp. Gió nhẹ chạy dọc theo con lộ hẹp. Bóng tôi hắt xuống mặt hè mờ nhạt và gầy gáp thành từng cạnh. Chẳng biết Tự có nhà không? Đi đâu mà đi hoài thế này không biết nữa.

Ông tướng lại dám viện cớ buồn bã để đi chơi cho đã. Ừ, cứ đi chơi bữa đi, em lại nhà ba lần liền mà không có, em sẽ không bao giờ lại nữa. Em cũng thèm nói gì đâu. Cạy răng cũng chẳng thèm nói. Chẳng đó đừng có năn nỉ.

Tôi mỉm cười một mình, nghĩ lát nữa, sẽ nói với chàng như vậy.

Vừa đẩy cửa vào sân, chưa kịp hỏi Doãn xem Tự có nhà không, chàng đã chạy ra, mừng rỡ:

- Lúc này em lại anh phải không?

Tôi gật đầu:

- Anh đi đâu mà ghê quá vậy. Trưa cũng không về.

- Đâu có. Anh ở trong trại, trưa định về thì có bạn rủ đi chơi. Chàng nói, mắt nhìn đi nơi khác. Anh lại nói dối em rồi. Tôi nghĩ nhưng không nói ra.

Buổi chiều đã đầy trong hàng hiên. Gió lay động đám lá trên cao. Những cây hoa quỳnh uốn xuống. Chàng ra khép cửa, xong, chúng tôi vào phòng. Chưa kịp nói năng gì, Tự đã ôm lấy tôi, hôn vùi, những nụ hôn làm tôi tối tăm cả mặt mũi. Mấy hôm nay, Yển có lại anh không? Tôi hỏi, chàng lắc đầu, không, không thấy. Tôi lại bàn, cúi xuống, cầm khuôn ảnh lộng hình tôi. Có lẽ chưa lần nào nhìn chính mặt mình mà tôi lại thấy buồn bã như vậy. Tôi không thể nghĩ được rằng đứa con gái đang cười trong

tấm ảnh này lại chính là tôi. Không. Không phải mày đâu, Thực à. Đó là một người khác. Một kẻ đã chết. Một dĩ vãng đã xa, đã khuất. Ít nhất thì đứa con gái kia, cũng đã chết trong mày. Có còn chăng, chỉ là một đứt quãng hoàn toàn, giữa những ngày đã qua và thời gian đang tới. Tôi đã mất, đã mất không còn lấy một mảy may vô tư, từ ngày yêu chàng. Tôi đã mất, mất hết, đến nhẫn tay, những ngây thơ còn vương vất trên gương mặt tôi, mới ngày nào tưởng chừng như có thể bùng ra sữa. Tôi không còn là một con bé bất cứ, lúc nào, thế nào, cũng có thể nhoẻn miệng cười, một cách dễ dàng nữa. Sự thực tình yêu không thấm thiết thế, tự nó. Nhưng những gì bên ngoài nó, những gì ở chung quanh, ở dưới chân nó, đã hủy hoại, đã phá vỡ, đã nhỏ đi tận gốc rễ những mầm nhánh tươi mát của tâm hồn tôi, của đời sống tôi. Tôi muốn tin, muốn bằng vào lời chàng, để tự an ủi, để tự dỗ dành thêm can đảm, chì trí “dù thế nào chúng mình vẫn còn nhiều thời gian để đền bù cho nhau”. Khốn nỗi những lúc một mình, những lúc phải đối đầu với bao lời mỉa mai, châm biếm của người thân trong gia đình, tôi lại trở về nguyên vị trí của một đứa con gái mới lớn, nhút nhát, nghi hoặc, e ngại, trước một tương lai mà các anh các chị tôi vẽ ra, đầy bất trắc. Tôi không thể vùi bầu vào đâu để trấn tĩnh tinh thần mình. Tôi hoang mang, tôi giao động tới cùng cực. Nhiều lúc tôi đã định thần nhắm mắt, buông trôi ý nghĩ, biết đâu những lời nói của các người đó chẳng đúng. Có thể biết đâu, vì họ ở ngoài, họ sáng suốt hơn mình và nhất là khi tôi nghĩ sở dĩ mọi người phản đối kịch liệt cuộc tình chung giữa tôi và Tự, cũng chỉ vì họ lo cho tương lai của tôi. Cũng chỉ vì họ thương tôi, cũng chỉ vì họ sợ rồi sau này tôi sẽ khổ tôi sẽ ân hận một đời với quyết định quá nông nổi của mình. Tựu trung dù họ có cay nghiệt, có quá đáng với tôi, cũng là trên căn bản, làm sao để ngày sau tôi được sung sướng được hạnh phúc và ý nghĩ này, đã đưa tư tưởng tôi đến gần với quyết định, hay là xa Tự. Hay là thôi không yêu Tự nữa. Hay là hãy quên Tự đi. Quên chàng đi, để có được một cuộc tình

đẹp, đẹp ở chỗ nó đang dở, đẹp ở chỗ nó đứt đoạn tan nát. Ba tôi bảo thế. Sao con không làm như vậy.

Văn chương, còn đến bây giờ cũng rất nhiều câu ngợi ca sự tuyệt vời của những mối tình không có đoạn kết. Ba tôi còn đọc hai câu thơ đã đưa Hồ Dzếnh lên hàng bất tử:

“Tình chỉ đẹp khi còn đang dở

Đời mất vui khi đã vẹn câu thề”.

Đã mấy ai không ước đời mình có được một mối tình đẹp, tất nhiên. Tôi cũng thế. Nhưng rồi khi cơn giao động tan đi, khi một mình với những buổi sáng nắng hừng cao khu vườn, những buổi trưa ngồi rửa bát, những đêm cúi đầu trên trang sách, tôi lại thấy rõ ràng, đời mình không thể khác hơn. Sự cần thiết có chàng trong đời sống tôi, nếu nói được, bằng một cách nào khác, đã là một nhu cầu một nhu cầu tất yếu như bất cứ một nhu cầu tất yếu nào khác, của đời sống. “Đời nó không thể biết đến một người đàn ông thứ hai. Đó là định mệnh. Có ép buộc mấy cũng chỉ vô ích mà thôi.” Tôi nhớ, cậu tôi đã nói vậy, trong dịp ghé thăm gia đình tôi và xem tử vi cho tôi. Tôi không phải là kẻ dễ tin nơi bói toán hay tướng số. Tôi cũng không hề bị ám ảnh bởi lời giảng giải của cậu tôi về lá số tử vi của tôi, vì tôi nghe câu ấy lúc tôi mới mười lăm tuổi. Lúc mà tôi không có một chút ý niệm vào về sự liên hệ giữa nam, nữ. Tôi đã cười và nhủ thầm, cậu nói sai rồi cậu ơi. Quả thực hồi đó, và ngay đến khoảng thời gian trước khi gặp Tự, tôi vẫn còn nghĩ, tới giải đoán của cậu tôi hoàn toàn sai, sai bét, bởi tôi không nghĩ gì khác hơn việc học. Tôi muốn sau này tôi sẽ nổi tiếng trong tư cách một nhà bác học, một nữ bác học chứ, và suốt thời gian đó, ba tôi cũng không nói chuyện gì với tôi, khác hơn chuyện học hành. Cho đến tôi gặp chàng. Gặp chàng cũng là lúc tôi chợt thấy cái bản thể nữ của mình. Tôi đã bàng hoàng không ít, khi

nhận ra mình, căn bản vẫn là một phụ nữ. Phụ nữ là gì, làm gì chẳng nữa, cũng không thể xóa bỏ được bản chất nữ tính của mình. Cái bi đát, cái đau đớn, day dứt nhất của đời tôi trước những biến chuyển lớn lao đầu đời mình, cũng hết tại chỗ tôi không thể nào vượt qua được cái tôi là. Không phải tôi không yêu bà, yêu mẹ tôi. Không phải tôi cãi lại ý chung của những người thân trong gia đình. Cũng không phải nếu gán cho tôi cái tiếng bất hiếu, bất mục. Nhưng từ một mặt nào khác, tôi thấy rõ tôi hơn ai hết. Tôi không muốn sau này, tôi sẽ rơi vào đúng vết xe đã dẫm. Nghĩa là tôi luôn tha thiết mong làm vừa lòng cha mẹ tôi, nhưng cũng chính thế, tôi không muốn, sau này, chính tôi lại là kẻ hơn ai hết, oán trách cha mẹ tôi. Tôi không muốn tôi là một chị Bần thứ hai trong gia đình, dìm mình trong tuyệt vọng, trong thả trôi với ý nghĩ hờn oán luôn ầm ỉ trong tâm hồn. Tôi biết rõ tôi hơn ai hết, ở chỗ tôi thấy trước, tôi không thể để một người đàn ông nào, khác hơn chàng, ôm ấp. Chỉ nội nghĩ tới, kẻ nào, một ngày kia, sẽ ghé gần mặt và kề môi hôn tôi, tôi cũng rùng mình lợm giọng. Tôi không thể tưởng tượng rằng tôi sẽ chịu đựng nỗi điều đó. Tất cả những gì đụng chạm đến tôi, trừ chàng đều khiến tôi ghê tởm, ghê tởm, và có thể hơn nữa như một xúc phạm nhục nhã không thể tha thứ được dù là tha thứ cho chính mình. Tôi cũng không thể quan niệm “tình chỉ đẹp khi còn dang dở”, về điểm này có lẽ tôi thực tế hơn ai hết. Tôi không một chút lãng mạn. Phải đúng thế không? Mặc dầu mọi người trong gia đình tôi cứ khẳng khẳng bảo tôi lãng mạn. Không. Tôi đâu có lãng mạn. Tôi không hề. Bởi chỉ cần một chút lãng mạn thôi, tôi có thể chấp nhận cái mà mọi người đã coi gần như định lệ trên. Tự an ủi, dù nói bằng cách nào, lối nào, cũng không mang ý nghĩa gì khác hơn sự tự phỉnh gạt, tự lừa dối. Tôi thù ghét tất cả mọi giả dối phỉnh phờ. Tôi thích nhìn thẳng vào sự thực.

Sự thực, ở đây, của tôi, là đang làm buồn lòng ba, mẹ tôi. Sự thực, ở đây là tôi đã, đang và sẽ vĩnh viễn còn yêu chàng, còn yêu Tự, dù cho mai kia chàng có phản bội tôi dù cho mai kia chàng có hết yêu tôi. Dù cho có vì tình yêu đó, mà tôi bị nguyên rủa, bị mang tiếng, bị hàm oan. Nhưng đó là chuyện mai sau, vấn đề quan trọng không ở đó, mà ở chỗ tôi đã yêu. Tôi đã yêu chàng. Tôi đã tự nguyện hiến dâng đời tôi cho chàng. Tôi đã tự nguyện mãi mãi là kẻ đem bóng mát đến cho đời chàng. Tôi xây dựng chúng, trên căn bản thân xác của tâm hồn tôi, của đời sống tôi, của những điều kiện vây quanh hay có ở đời riêng của mỗi đứa.

Tự cầm khung ảnh đặt xuống chỗ cũ. Chàng vòng tay ngang lưng tôi bế xốc lên, đặt xuống giường. Tôi rầy rụa rồi co rúm người lại như con sâu đo. Tự ghé nằm cạnh. Mặt chàng nghiêm trang.

- Chuyện mình ra sao Thực? Có tia hy vọng nào không?

Tôi lắc đầu:

- Em sắp đi làm. Có giấy rồi.

Tự nhồm dậy, sửng sốt:

- Đi làm?

- Thì Thực đã nói với anh lâu rồi mà.

Chàng ngơ ngẩn:

- Anh tưởng nói vậy chứ còn lâu. (Chàng thở dài, nằm xuống, dăm chiêu nhìn lên trần nhà). Đi làm. Đi làm, như vậy Thực bỏ học. Bắt đầu kiếm ra tiền. Thực sẽ khác. Đồng tiền sẽ

biến đổi người ta mau lắm. Chàng yên lặng, mím môi một lát rồi bỗng nhiên xoay người, nắm chặt đôi vai tôi.

- Thục.

- Dạ.

- Em không thể khoan đi làm được sao?

- Không anh. Em muốn thoát khỏi cái khung cảnh này, em không chịu nổi nữa.

- Anh sợ.

- Anh sợ gì?

- Anh sợ đồng tiền sẽ làm hỏng em. Hỏng tâm hồn em.

Hỏng đời sống em, và có thể, nó sẽ là đầu mối của những nứt rạn tương lai hai đứa.

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Anh không tin em sao?

- Tin.

- Không. Anh không tin em. Anh nghi ngờ cả em nữa?

- Không. Tin mà.

- Thế sao anh nói vậy?

- Không biết nữa.

- Anh nghĩ vậy là anh khinh em.

- Không.

- Có. Bỗng dưng tôi cảm thấy tủi thân, đau đớn, không ai hiểu mình. Cả chàng nữa. Tôi thảng thốt kêu lên cùng lúc nước mắt ở đâu bỗng dưng bật chảy. Hình như những giọt lệ bị dồn nén từ bao ngày, nay mới có dịp thoát ra. Tôi khóc tức tưởi. Chàng vỗ về tôi nhưng cuối cùng, cũng khóc theo.

Lát sau, tôi lau mắt ngồi nhồm dậy bảo, anh cho Thục về. Muộn rồi. Bao giờ mình gặp lại nhau? Chàng hỏi, tìm chiếc lược đưa cho tôi gỡ tóc. Tôi nghiêng đầu cho tóc chảy về một phía, thứ bảy này, anh nhớ lo vé máy bay, sao cho kịp đi vào sáng thứ hai. Em xin phép được rồi hả? Tôi gật đầu. Chúng tôi nhìn nhau, bằng những con mắt hoe đỏ. Tôi mắc cỡ quay đi. Chàng vít đầu tôi xuống, hôn nhẹ lên trán và mắt. Lúc buông tôi ra, chàng nói dạo này anh hay bị hoảng hốt quá. Đêm không ngủ được. Hễ cứ chợp mắt là nằm mơ thấy toàn chuyện ghê gớm gì đâu không hà. Tôi cười; chứ không phải thấy cô này cô kia sao? Chàng nghiêm sắc mặt, giọng phẳng lặng, bặt nào, hình như càng ngày anh càng bị ám ảnh bởi ý tưởng một ngày nào, anh sẽ mất em, một ngày nào đó, chúng mình sẽ vĩnh viễn xa nhau, em sẽ bỏ anh.

Tôi đưa chiếc lược lại cho chàng, áp người vào ngực chàng, vòng tay vuốt đôi má chàng gầy hóp, anh chỉ được mỗi cái nghĩ vẫn vợ là không ai bằng. Chàng cãi, không thật đó. Bé ới (chàng vẫn thường gọi tôi lẫn lộn giữa hai tên này) em biết không ngay trong giấc mơ, có nhiều lần giật mình tỉnh dậy anh lạnh người, khi thấy hai bàn tay mình run run chụm lại, như đang muốn bóp cổ ai, sau phút ấy, anh mệt lả và thấy khó thở ở ngực. Nghe anh nói Thục sợ quá à, bữa nào anh cũng bóp cổ em như vậy, chắc em chết mất. Tự cười, nụ cười chàng áo não quá. Tôi không đủ can đảm nhìn lâu vào nụ cười lạnh cứng như một nhánh

hoa héo, đẫm nước. Trong tôi, bỗng không ánh lên một hoang mang, lo lắng bồng bồng. Có lẽ chàng đã nói thật. Tự đã nói thật. Cái chết, giải pháp cuối cùng mà chàng đã quyết định chọn lựa cho cuộc tình này, phải chăng đã trở thành một ám ảnh thường xuyên trong tâm trí Tự. Nó đã chìm vào tiềm thức. Nó đã lẫn tan trong cả những giây phút của vô thức. Chàng sẽ phát điên, chàng sẽ hóa rồ hóa dại nếu ám ảnh này không có một lối thoát, nếu tình trạng dồn nén của hiện tại, cảnh tình chúng tôi, không phá vỡ, không xẻ vạch được một sinh lộ. Trong trường hợp đó, chính tôi, là thủ phạm giết hại đời chàng. Chính mày sao, Thục? Chính em ư anh. Chính em đã hủy hoại đời anh? Chính em đã xô vùi anh tới đáy cùng của thảm cảnh tuyệt vọng? Không. Không phải em chứ anh. Không. Không thể thế được. Em yêu anh, em sẽ chết cùng anh. Em không thể sống nếu không có anh. Em đã hoàn toàn lệ thuộc nơi anh từ tinh thần đến thể xác. Chúng ta đã hòa tan làm một. Anh hay em chết đi, là sự tắt theo nguồn lực của kẻ ở lại. Là hết. Là không còn gì, kể cả cái thể xác vô tri này. Em sẽ không bao giờ để anh như vậy. Bằng cách nào thì em cũng sẽ là người đưa anh ra khỏi cơn nguy kịch kia. Bằng không, chúng ta cùng... Tôi lẩm bẩm. Chàng rút thuốc, anh sợ quá bóng tối, bóng tối, sự yên lặng và ngay cả những tiếng động mơ hồ của nó. Anh sợ lắm. Anh sợ cả tiếng trở mình của anh, anh sợ cả hai bàn tay khi anh tự chúng, nắm lấy nhau. Anh khổ quá Bé ơi. Em phải có những thời gian dài mất ngủ liên tiếp, mới hiểu nỗi tâm trạng hãi hùng của những kẻ một mình trong bóng đêm, một mình trong im lặng bắn bật, một mình giữa những tiếng động không tên, không phương hướng, không điểm khởi, thỉnh linh mở ra, thỉnh linh bật vỡ, thỉnh linh đồng vọng, vây quanh.

Tôi xiết tay chàng, áp vào ngực. Tôi không thể nghe chàng nói tiếp, óc tôi quay cuồng, thân tôi rời rã, thần trí tôi tê liệt. Cái tê liệt của một đau đớn, xót xa, bất lực. Cái tê liệt có giữa một

trắc ẩn và một ý thức trách nhiệm hay tự khứng nhận. Tôi đưa tay chàng lên gần môi hôn. Mùi thuốc khét lẹt, cháy thơm một cách quen thuộc êm dịu. Tôi đợi chàng dứt lời, bảo, thôi anh cho em về, muộn quá. Tối mù rồi anh ơi.

Bóng tối đã chập choạng ngoài khung cửa sổ. Qua những thanh sắt rỉ, tôi thấy thấp thoáng, màu trắng của mấy tấm áo cánh, ai phơi trong hàng dậu kẽm, nhà bên cạnh.

Có tiếng dép của Doãn đi trên mặt đá lạnh, cùng điệu sáo miêng theo một bản nhạc tình, cũ.

CHƯƠNG 6

Yến, Yến. tôi gọi nàng lạc giọng; “Yến Yến”. Tôi quờ tay trên mặt nàng. “Yến, Yến”, nét mặt vẫn tươi tắn, không lộ một chút đau đớn nào. Mắt nhắm, hàng mi cong. Hai khoé môi lù sâu như còn đang muốn cười. Cái nụ cười mà phút chốc đã khép vĩnh viễn. Tôi ngồi xuống, lay động nàng. Tôi giựt giựt những sợi tóc ở hai bên thái dương nàng, Yến vẫn bất động. Nơi cổ Yến, những vết đỏ bầm, lõm sâu của mấy ngón tay tôi còn hằn nguyên. “Yến, Yến”. Tôi gào lên, tôi thét lên, muốn khóc. “Yến, Yến”. Anh đã làm gì em? Chúng ta đã làm gì nhau? Tôi đã làm gì đời tôi, Thục ơi, anh muốn có em bên cạnh anh lúc này. Thục ơi. Anh cần em. Anh cần em. Vì anh biết, chỉ có em mới ở lại bên cạnh anh trong những trường hợp như thế này. “Yến, Yến”. Tôi lại kêu lên thảng thốt. “Yến! Yến”. Cửa xích mở. Doãn sừng sững cau mày ngó tôi, hất hàm. Tôi run rẩy đứng dậy, lùi dần về phía cửa sổ, mắt không ngừng theo dõi Doãn và Yến. Tôi không thể nói gì được với Doãn. Tôi cũng không biết mở lời làm sao, vì sự việc xảy ra nhanh quá. Xảy ra, ngoài tầm kiểm soát của lý trí tôi. Cho đến phút này, tôi vẫn không hiểu tại sao, cái xác kia! Tại sao, những vết tay trên khuôn cổ giống tre non kia. Tại sao? Tại sao việc ghê gớm ấy?

Doãn lừ đừ tiến đến. Nó đặt tay lên ngực Yến. Bất thần nhảy lại chụp lấy hai vai tôi. Những ngón tay móng dài của Doãn bấu sâu xuống, da thịt tôi muốn bật máu. Nó xô kéo nửa thân thể tôi đã rũ liệt:

- Mày đã làm gì Yến? Làm gì? Làm gì? Nói đi.

Tôi lắp bắp, không thành tiếng:

- Làm gì. Làm gì. Mà biết mà đã làm gì không? Quân khốn nạn. Quân sát nhân, đồ chó đại...

Doãn nói một hơi những lời lẽ nguyên rủa. Tôi không nghe hết được vì tai tôi đã ù, óc tôi đã rỗng. Tôi cũng không còn phân biệt được gì. Tôi chỉ nhớ láng máng là Doãn đã nắm tóc tôi, bật ngửa mặt tôi lên, nó bắt mắt tôi phải mở ra, trợn trừng nó ghé sát mặt tôi. Nó gần từng tiếng. Những gì. Tôi nào có biết. Nhưng ngay khi vừa dứt lời, thuận tay nó đã dộng đầu tôi vào tường. Tai tôi nghe được một tiếng bộp khô, ngắn và thấy nhói giựt ở tim cùng lúc với các dây thần kinh trong cơ thể? Khi Doãn buông tôi ra, tôi không đứng vững nữa. Hình như tôi đã phải dựa toàn thân vào cửa sổ. Hai tay tôi xò ra, bám lấy tường vôi. Gió thốc từ lưng tới, lạnh buốt xương sống. Doãn cúi ngó và đặt tay lên ngực Yến một lần nữa. Lắc đầu.

Doãn không nói, mắt giận dữ nhìn tôi thấy hai bàn tay Doãn nhiều lần nắm lại buông ra. Những sợi gân hằn trên hai thái dương Doãn. Mồ hôi lấm tấm rịn bết tóc Doãn xuống trán, Doãn lừ đừ tiến lại. Tôi nhắm mắt xuôi tay sẵn sàng đón nhận ở Doãn một cái dộng đầu vào tường, một cái tát, một cú đấm, gì cũng vẫn còn là nhẹ. Quá nhẹ. Nếu Doãn có quá tay, cũng là giúp tôi giải thoát được đời mình. Tao sẽ cảm ơn mày, Doãn ơi. Mà cứ việc xuống tay đi. Tao đang chờ đợi đây. Nhưng không Doãn đến trước mặt tôi rồi khựng lại. Hình như nó cũng lúng túng không biết phải đối xử với tôi bằng cách nào. Chờ đợi không thấy gì khác, tôi mở mắt ra, Doãn lùi lại, hừ một tiếng quay lưng nhỏ toẹt bãi nước bọt.

- Không đem đi còn định để đây gieo họa cho tao nữa sao? Thằng chó chết.

Tôi lắc đầu nhiều cho cái cơn choáng váng tan bớt đi, lờ mờ bước lại giường cúi xuống, luồn tay, ôm xốc Yến lên. Thân thể

Yến nặng đến không ngờ, như trọng lượng phút chốc đã vượt cao trên sức nặng trước đây. Áp Yến vào ngực, tôi loạng choạng bước đi muốn ngã, Doãn đứng ngoài khung cửa, quát:

- Định đem đi đâu đó, đồ báo hại.

Tôi ngơ ngẩn:

- Không biết.

- Thôi. Bỏ xuống đấy xong bước đi cho rảnh mắt tao.

Tôi rầm rập tuân theo lời Doãn, hết như một người đã hoàn toàn mất trí.

Phải cố gắng lắm tôi mới đặt Yến xuống giường một cách dịu dàng, êm ái. Lúc ngược lên, không thấy Doãn đâu, tôi mới cảm thấy bắt đầu ớn lạnh. Ngọn điện nhợt yếu, vàng kệch, soi mờ khuôn mặt Yến đang dần dần tái thâm. Tôi không đủ can đảm nhìn thêm, nhưng tôi cũng không còn đủ bình tĩnh, sức lực để vùng chạy thoát khỏi căn phòng, lúc này, với tôi như một ngôi mộ lớn, một chiếc lưới chụp xuống, mà dù có vùng vẫy mấy tôi cũng không thể thoát khỏi.

Gió giục tấm màn cửa, đập vào mấy tấm song sắt. Ngọn đèn đong đưa bàn ghế đong đưa, xác Yến cũng đong đưa như đánh võng trước mắt tôi. Những hình ảnh này đan nhau, thành một chiếc lưới lớn, lưới tôi vào trong. Mỗi phút tôi thấy căn phòng như hẹp lại, trần nhà thấp xuống. Mỗi phút tôi một thấy xác Yến gần tôi hơn, gần mãi dù tôi đã lùi vào góc kẹt giữa tấm tủ lớn và chiếc bàn viết. Tay chân tôi run rẩy, mắt tôi hoa quáng. Yến. Yến. Luôn miệng tôi gọi Yến, Yến, Yến, nàng vẫn chờn vờn luôn muốn chực chờ chụp vồ lấy tôi. Yến, Yến. Tôi ngã ngời xuống chiếc đôn bằng gỗ, giữa lúc có tiếng chân thình thịch chạy ngoài phòng khách, Yến, Yến. Tôi bưng mắt để khỏi thấy gì

để ngăn cản cả tiếng kêu lạc lõng của tôi, dội lại chính tai mình, một âm hưởng kỳ dị.

Doãn bước vào, chỉ xác Yến hất hàm ra dấu. Người đàn ông trạc gần bốn mươi, tóc quăn muối tiêu, chân đất với những hình đàn bà xăm ở ngực và hai cánh tay đen chũi đầy lông, tiến lên, qua mặt Doãn. Tôi đứng dậy tựa lưng vào tường, thở dốc. Doãn chỉ tôi, nói:

- Đây thủ phạm. Tự, bạn tôi. Xong Doãn quay sang người đàn ông lạ mặt tiếp: Anh Long Đầu Bạc, cùng xóm. Ảnh sẽ giúp tao và mày.

Long Đầu Bạc, cái tên tôi nghe quen rất quen, in là Doãn đã nhiều lần đề cập tới cái tên có vẻ giang hồ này.

Long Đầu Bạc nhìn tôi cười. Nụ cười đầy răng vàng. Y thản nhiên bình tĩnh dơ tay cho tôi bắt. Tôi nắm lấy bàn tay y thiếu điều quỳ lạy, như quỳ lạy một ân nhân. Y vẫn giữ nụ cười đầy một mồm răng vàng, rút tay về, vỗ lên vai tôi:

- Cứ bình tĩnh, đâu có đó. Mọi việc một khi đã có thằng Long Đầu Bạc này nhúng tay vào thì khó mấy cũng xong. Tin tôi đi.

Tôi cố mỉm cười đáp lại lời khuyến dụ của hắn. Doãn sốt ruột:

- Thôi. Lẹ đi chứ anh Long.

Long Đầu Bạc vừa nói vừa cúi xuống bế xốc Yến lên, nhẹ nhàng, lanh lẹ:

- Nào đi.

Tôi đứng sững nhìn theo chiếc lưng cánh phản của y cuộn cuộn những bắp thịt dài săn như những múi bưởi xếp lớn. Doãn bước theo sát, không quên đóng cửa lại, hình ảnh cuối cùng mà tôi ghi nhận được ở Yến là đôi chân thông rung rinh trên tay Long Đầu Bạc. Chiếc đầu ngã ngoẹo vào ngực y mái tóc ngắn rũ từng sợi lòa xòa bay theo nhịp bước.

Tôi tỉnh dậy lúc thấy lạnh suốt thân thể. Đèn vẫn còn bật sáng. Tôi chồm dậy ngó dác dác. Rồi, bỗng đứng không hiểu động lực nào thúc đẩy, tôi nhảy xuống giường, tông cửa chạy ra khỏi phòng.

Doãn từ dưới bếp đi lên, tay còn cầm sách, nói:

- Xuống bếp uống chút cà phê cho tỉnh. Tao có phần mày trong phích đó.

Tôi như một kẻ mới ngủ, níu chặt lấy Doãn:

- Yến đâu. Yến đâu?

- Yến nào? Mày hỏi ai. Doãn gắt, xô tôi ra.

- Yến. Yến. Tao hỏi Yến mà.

Doãn cười gằn:

- Mày cũng còn đủ trí nhớ để mà nhắc đến tên Yến sao?

- Tao không hiểu.

- Ủ, mày thì còn hiểu gì nữa. Xuống bếp đi.

Tôi ra sân sau. Trời cao vút mướt thắm. Nước lạnh làm tôi hồi tỉnh dần dần cùng những diễn biến hồi đêm.

Tôi nhớ Yến đến thăm tôi, vừa khi Thục về. Tôi nói chuyện cho Yến nghe về dự định đi chơi xa, một thành phố biển, nhưng không nói rõ là đi với Thục. Yến hỏi thăm về tình trạng sức khỏe, tôi bảo khá lắm rồi, gần như đã bình phục hoàn toàn. Tuy nhiên bác sĩ khuyên nếu có thể nên đi xa, nghỉ ngơi một thời gian, Yến cũng đồng ý, nói, anh phải rời khỏi khung cảnh này mới được. Thế này mãi, sẽ có ngày anh điên, anh bệnh trở lại cho mà xem. Yến hỏi thêm chuyện tôi và Thục đã giải quyết được gì chưa, tôi lắc đầu bảo, mỗi ngày, chỉ một thêm tuyệt vọng.

- Lẽ ra em phải giúp anh trong lúc này. Em không đành lòng nhìn anh tiều tụy mãi. Nhưng em không làm được gì hết. Anh hiểu cho em. Em là phụ nữ. Mặc dù em đã hứa với anh, em không ghen, em không đòi hỏi ở anh, bất cứ một điều gì, nhưng sao. Khi chạm thực tế, em không thể nào chịu được. Đôi lúc em vẫn nuôi ý tưởng mong cho cuộc tình anh với Thục tan vỡ. Tan vỡ một cách thảm thiết, tan vỡ một cách ê chề. Anh sẽ không còn đủ can đảm nhìn ai nữa. Và cũng không ai, còn muốn liên hệ tới anh, để một mình em, lúc đó, chiếm đoạt anh. Chiếm đoạt anh cho riêng em.

Tôi cười ngắt lời Yến.

- Chiếm đoạt anh để làm cái gì? Anh nào có gì đâu để em mong muốn đến thế. Chỉ sợ tới chừng đó, em sẽ nhìn anh, như một cái của nợ của em. Lúc đó, mới thật là thâm.

- Anh định đùa cợt em đó sao Tự? Yến tròn mắt đưa tay giữ mặt tôi.

Tôi lắc đầu:

- Không đâu. Anh nói thật đó.

Yến thở dài:

- Thôi, anh khỏi phải lo. Em đã có quyết định cho mình. Một quyết định không mấy vui vẻ, hay một quyết định đau đớn thì cũng vậy.

- ...

- Em định đây là lần cuối cùng, em đến với anh.

- Sao bỗng dưng em khác thường vậy Yến.

- Khác thường à? Chính trước đây em mới khác thường chứ. Yến chép miệng, đan những ngón tay rung động vào nhau, tiếp - Kể cũng không ai như em, đi yêu một người mà mình đã biết rõ, họ yêu người khác, và người đó, hình bóng đó, luôn ở bên họ, trong họ. Em có kéo dài thêm bao lâu cuộc tình em, chỉ gợi dậy lòng thương hại nơi anh mà thôi. Em cần tình thương hại ấy, nhưng bên nó phải có tình yêu. Phải có tình yêu người ta mới chịu đựng được tất cả những thiếu hụt khác. Không ai sống bằng thuần lòng thương hại tội nghiệp. Yến rơm nước mắt. Em xin lỗi đã làm anh buồn. Yến xin lỗi anh, Yến sẽ ở lại đây với anh, trọn một đêm nay. Trọn một đêm rồi sáng mai và mãi mãi, mình sẽ nhìn nhau như người xa lạ. Một người chưa hề quen, một người chưa hề biết, một người mà chưa hề một lần, mình ôm ấp trong tay, chưa hề một lần môi đã gần môi, tay đã tìm tay, xác thân đã hòa nhập. Một người mà... mình đã... yêu trong đau đớn, trong nhục nhã, trong tuyệt vọng, quần cùng.

Tôi bàng hoàng ôm xiết lấy Yến không cho nàng nói nữa. Yến vùng vẫy cùng cơn tức tưởi ủa vỡ. Yến nói trong nước mắt dàn dụa: - Em khổ quá. Em khổ quá, em chết mất anh ơi. Nói với em đi, một lần thôi, giả dối với em đi, phản bội với Thục đi,

một lần thôi, rằng anh yêu em. Anh yêu em. Hãy nói, hãy nói, Tự, anh ơi.

Yến làm tôi xúc động đến muốn khóc theo. Phụ nữ giống nhau nhất trong những trường hợp họ đau đớn, bi thương. Ở đây họ chỉ là một. Một với nguyên vẹn nữ tính mình. Tôi bùi ngùi không nói được lời nào với nàng. Nhưng trong tôi, một cảm nghĩ khác, bắt đầu le lói. Cái phần tham lam, cái phần hèn hạ, ích kỷ của một con người khác trong tôi, lúc này mới như chột thức tỉnh. Ý nghĩ không thể để mất Yến, không thể để Yến lạc vào tay bất cứ một người, đàn ông, con trai nào làm tôi hồi hả, gấp gáp, âu lo. Tôi loay hoay tìm cách giữ Yến. Tôi nói với nàng: - Anh yêu Yến, yêu Yến thực tình, yêu Yến từ bao lâu, nhưng cho đến giờ phút này, anh mới nhìn rõ điều ấy, đến giờ phút này, mắt anh mới mở, óc anh mới vỡ và anh mới nhìn thấy sự thực chói chan kia. Em có nghe không Yến? Nghe không?

Tuy nói với Yến, nhưng khi nghe tiếng dội lại tôi lại chột nhận ra những lời vừa nói không phải dành cho Yến, mà chính là cho Thục. Cho Thục đó. Ngôn ngữ ấy là ngôn ngữ của riêng Thục. Tình cảm ấy là tình cảm riêng của Thục. Phải chăng tôi đã nhìn Yến từ lúc nào qua Thục nhập lại. Tôi hổ thẹn với chính mình. Yến như ra sức cố dẫn ép dòng lệ mình bớt băng băng chảy, xót.

Yến vẫn nhắm nghiền hai mắt. Cơn xúc động đã dần dần nguôi tan. Chỉ còn những tiếng nấc rung động thân thể Yến. Tôi vỗ nhẹ nhẹ chiếc lưng nàng cong gọn trong vòng tay ôm.

Yến chùi nước mắt vào ngực áo tôi, xong ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn lên.

Tôi buồn bã ngó lại, không chớp. Bất thần Yến kéo mặt tôi sát gần. Tôi nhắm mắt, mặc cho môi mình lần trên khuôn mặt

Yến còn lạnh nhòe nước mắt.

Tôi biết trong trường hợp nào thì trước sau gì tôi cũng sẽ mất Yến. Không thể giữ mãi một người con gái khi mình không thực lòng yêu. Tôi biết thế. Nhưng sao điều này với tôi vẫn như một phát giác được nhìn trước trong đau xót nuối tiếc. Có lẽ bản thân tôi là một kẻ ích kỷ. Ích kỷ đến độ, đã có lần tôi nói chuyện với Mị rằng, tôi không muốn thấy bất cứ một người con gái nào đi lấy chồng. Tại sao con gái đến tuổi nào đó, lại cứ phải đi lấy chồng nhỉ? Ở không, không được sao? Mị cười trí ngón tay vào trán tôi: Không đi lấy chồng chớ ở vậy đợi Tự chắc. Tôi cãi đâu có, tất nhiên tôi không thể làm gì được, nhưng tôi vẫn không muốn, không muốn một chút nào hết.

Chuyện Yến làm tôi liên tưởng tới Thục. Phải. Rồi một ngày nào Thục cũng sẽ nói với tôi như vậy. Tương tự vậy hay không nói gì cả. Thục sẽ lảng lạng, sẽ thản nhiên bỏ tôi, và có thể tồi tệ hơn nữa, Thục sẽ gửi cho tôi, gửi đích danh, một tấm thiệp báo tin vui, tôi sẽ mở tấm thiệp ra, đọc thấy tên Thục bên cạnh một người đàn ông xa lạ. Mới mừng tượng thôi, tôi đã run người. Tay chân tôi cứng lại, mắt tôi mở tròn trối như muốn văng bật khỏi tròng.

Yến thốt kêu lên:

- Anh. Anh, đau em.

Tôi bàng hoàng nhìn lại, thấy hai bàn tay mình nổi gân đang bấu vào vai Yến. Tôi sượng sùng nằm xịch ra một chút:

- Anh quên. Anh quên. Xin lỗi Yến.

Yến nhóm dậy, chống tay, nhìn sát mặt tôi:

- Anh làm Yến sợ quá. Anh làm sao vậy? Anh.

Tôi quàng tay qua cổ Yến, kéo nàng ngã xuống ngực mình, lắc đầu. Tôi kiếm chuyện khác để chống chế hành vi điên rồ vừa qua. Nhưng miệng nói mà sao óc vẫn lớn vồn chập chờn muốn ám ảnh một ngày kia, bên tôi sẽ không còn ai. Không Yến, không Thục, không bè bạn. Không gì hết. Tôi một mình. Tôi trần trụi. Tôi quạnh hiu. Khi ấy, mọi người chắc sẽ nhìn tôi như một con quái vật cần phải lánh xa. Một thứ gì xấu xa đáng ghê tởm. Trong nỗi quẫn cùng nhục nhã ấy, thử hỏi làm sao tôi sống. Làm sao tôi sống cho được cơ chứ. Là gì, tôi đã nghĩ kỹ rồi, cũng được, miễn là tôi có Thục. Miễn là Thục còn mãi mãi như một bóng mát cho đời tôi nương tựa một ngọn lửa, sáng soi cho chân tôi bước tới, cho mắt tôi phá vỡ những vùng bóng tối vây quanh. Cho tôi hài lòng với chính mình rằng, ít nhất, trong đời cũng có được một lần toại nguyện.

Điều này, làm tôi nhớ lại thuở chân thấp chân cao, bước vào cuộc sống, lịch sử tôi xếp thành bởi toàn những lầm lỡ, những thất bại, dở dang. Mỗi lần nghĩ đến mình là một lần tôi lại muốn ứa nước mắt. Tôi vẫn thường cho rằng có lẽ không một thanh niên thứ hai, khổ hơn tôi. Tôi sống thường xuyên với những dày vò âm thầm của quá khứ, xen lẫn với những hối hả gấp gáp của hiện tại. Sự thực chúng ta, tất cả đều là một lũ điên, có khác nhau chăng chỉ là ở chỗ điên với chính mình, hoặc điên trong mắt nhìn của kẻ khác.

Tôi quay vào phòng. Đưa tay lên vuốt mặt, những ngón tay lạnh giá run run làm tôi hãi hùng, ngó quanh quất. Tới giờ tôi mới cảm thấy chung quanh tôi như đang có một đe dọa chập chờn nào đó. Chung quanh tôi, trên đầu tôi dưới chân tôi, hai bên cạnh tôi, đâu đâu, cũng cho tôi cái cảm giác Yến còn lẫn quất: Yến đang nhìn tôi, đang cười ngặt nghẽo. Tôi nghĩ chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa, tôi sẽ rời khỏi căn phòng này. Tôi sẽ sống một cuộc đời khác. Sẽ sống như những kẻ chết rồi. Tôi muốn

nói đến một cuộc chạy trốn một pha tranh đua gay go với pháp luật. Mặc dù Long Đầu Bạc đã giúp tôi phi tang, đã mang Yến đi. Nhưng sớm muộn gì rồi người ta cũng phát giác ra thủ phạm, tôi. Tôi không thể để mình bị còng tay dẫn độ dọc con ngõ dài hút này ra đến tận đường cái. Tôi không thể để Thục nhìn thấy ảnh tôi trên báo với lời chú thích: “Hung thủ giết cô Yến đã lọt lưới nhà chức trách”. Không thể đem nhục nhã đến cho nhau. Không thể bôi lọ cuộc tình chung hai đứa. Không. Tôi sẽ trốn. Nghĩa là tôi sẽ đào ngũ luôn. Tôi sẽ ẩn trú đâu đó. Tôi sẽ cải dạng sẽ đổi lột. Tôi tự cho phép mình một buổi sáng để thanh toán tất cả mọi chuyện. Nhưng cái khó khăn đầu tiên mà tôi phải vượt qua, đó là đi đâu? Ai chịu chứa chấp tôi mới được chứ, một khi người ta biết tôi là một can phạm tại đào. Ai chịu giúp tôi? Liệu Hiệp có còn dám đến gần tôi sau khi biết rõ mọi chuyện? Liệu Thục? Nhất là Thục có còn nhìn tôi, như cũ có còn nghĩ về tôi, như cũ, có còn dám tìm đến tôi nữa không? Hay nàng sẽ lại chính là kẻ đầu tiên lẩn tránh tôi.

Trường hợp nào thì tôi cũng không có quyền trách cứ nàng, hay Hiệp. Không thể nhân danh tình thân để ép buộc người khác liên lụy với mình.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt cố chợp ngủ thêm một lát trước khi trời sáng. Nhưng trí óc tôi tỉnh táo quá. Hai mắt tôi như có kẻ nào banh ra. Banh lớn, bắt tôi phải nhìn vào mọi vật. Nhìn chung quanh. Nhìn những cái nhìn cuối cùng, trước khi vĩnh viễn rời xa. Rồi chúng ta không còn một lần nào đặt chân tới chốn này. Thôi cái bàn, cái bàn, anh ngồi viết thư cho em. Thôi ngọn điện ban đêm, soi sáng mặt anh. Thôi cánh cửa bao lần chúng ta nắm lấy. Thôi chiếc giường cũ, nơi chúng mình đã hôn nhau. Nơi chúng mình đã ôm nhau say mê trong hạnh phúc chát đặng, trong những giọt lệ thấm thiết đời mình. Thôi em. Thôi Thục. Đừng khinh bỉ anh. Đừng hắt hủi anh. Em có thể xa

anh. Em có thể lẫn tránh anh. Nhưng em đừng bao giờ quên rằng, chốn này, nơi này những mơ ước của chúng mình đã từng được nhúm lửa, đã từng được thắp sáng. Anh bây giờ không còn xứng đáng với tình yêu em nữa. Anh bây giờ là một sát nhân. Một tên tội phạm. Anh bây giờ không còn gì để cho em. Không còn gì nữa, để cho em. Không có gì, để cùng em thực hiện giấc mơ èo uột thực hiện những mộng ước nhỏ nhoi, cùng quần. Đời anh đã hết. Đã hết. Thôi mẹ. Xin mẹ, xin các anh, các chị tha lỗi cho con, cho em. Xin hãy coi như trong gia đình ta, không có một người, là em. Dù con biết, nếu mẹ hay được mẹ sẽ không bỏ con. Nhưng con không đủ can đảm thú nhận tội lỗi với mẹ. Không thể làm như vậy. Bởi thâm tâm con vẫn không hiểu tại sao, trong một phút, trong một giây ngắn ngủi, con đã giết người. Con vô tội với con nhưng không vô tội với xã hội. Con không trông mong ai hiểu con, thông cảm với con trong chuyện vừa xảy tới. Con chỉ có thể biết với riêng con, rằng con không chủ ý giết Yến. Con không một chút ý thức, khi bấm sâu những ngón tay vào cổ Yến. Con điên mất rồi. Con loạn trí mất rồi mẹ ơi. Hãy coi đây, như những dòng chữ cuối cùng, con viết cho mẹ. Nói với mẹ. Không phải để biện minh, để kêu oan. Con nói với mẹ vì con không còn biết nói với ai, trước khi con không còn cơ hội nào để nói nữa. Thực em. Nếu quả thực định mệnh nhất định chọn anh làm một thứ vật tế thần, chọn anh, làm trái bóng cho những chiếc vợt oan nghiệt, cay đắng, khôn cùng thay nhau đập vụt, thì có lẽ đây là cảnh cuối cùng, trước khi trái banh không còn đủ sức nảy lên. Nó đã lăn đi và dừng lại. Vĩnh viễn ở một góc nào, một xó nào. Em có nghĩ rằng, chuyện xảy ra là một may mắn ghê gớm cho em không? Em phải mừng lắm chứ nhỉ. Không thể có một cơ hội may mắn hơn, một lý do nào khác, hùng hồn hơn, để em xa anh. Để em trở về với ước muốn của gia đình em. Em sẽ không còn gì để ân hận nữa. Lương tâm em, sẽ không còn gì phải cắn rứt. Mà trái lại, em còn có thể ân hận, là, đã quen anh, đã yêu anh, Thực ơi. Đời mình. Thế đó sao?

Tôi ngồi dậy xếp ít quần áo, gom lại tất cả những lá thư của Thục, một phong bì đựng cuốn vé ciné và mấy sợi tóc của Thục, bỏ vào một chiếc bao nylon. Tất cả mọi thứ tôi dồn trong một cái túi xách nhỏ. Khi làm việc này, nước mắt tôi lúc nào cũng chỉ chực ứa ra. Tôi còn ham sống. Tôi biết. Vì tôi đang yêu, tôi còn yêu. Tình yêu luôn kéo người ta lên cao, trong những cái hữu lý và vô lý của riêng nó.

Lúc tôi sửa soạn xong thì chuông khóa lễ đầu tiên của nhà thờ bắt đầu gióng. Nhưng tôi nghe sao thấy giống như một hồi chuông báo tử? Hồi chuông đem những lời cuối cùng của tôi, tới mẹ tôi, tới Thục, tới bè bạn, tới những người thân thiết, và luôn những kẻ xa lạ.

Tôi mở cửa ra sân sau, rửa mặt, trở lên, thay quần áo, vào trại. Sống hay chết, tôi chỉ còn mười hai tiếng đồng hồ nữa, để định đoạt.

Sáng bắt đầu cựa mình ở chung quanh.

CHƯƠNG 7

Nhự hờ hời đem hung tin đến, tôi. Tôi lặng người không dám mở mảnh giấy nhỏ ra đọc. Còn đọc gì được. Mới nghe Nhự nói, chưa rõ đầu đuôi nước mắt tôi đã chạy vòng quanh. Nhự cũng lúng túng, loay hoay hết nhìn tôi lại ngoái vào trong. Tôi nắm chặt hai tay, mím môi, nghiến răng để khỏi bật tiếng nấc. Mẹ tôi từ nhà trong đi lên, thấy cảnh hai đứa khác thường, giữa cửa, chắc bà cụ cũng ngạc nhiên không ít nhưng may mắn là người không tỏ dấu nghi ngờ gì. Mẹ tôi bảo, sao các con không vào hẳn trong này. Bàn ghế đó, thiếu đâu mà đứng như vậy kìa, Nhự chào mẹ tôi, nói đỡ, vâng, bác mặc chúng con. Để chúng con ra vườn cho mát. Mẹ tôi không nhìn, rẽ vào buồng bên nói, ừ, hay ra vườn cũng được. Các cô lại thềm đồ chưa rồi chứ gì. Nhự cố cười, bác nói trúng ý cháu quá, làm cháu mắc cỡ, cháu định xin bác mấy trái khế. Nhự nói và kéo tôi đi xềnh xệch. Mắt tôi hoa. Đầu tôi choáng váng. Tôi không còn nhận được bất cứ một sự gì ở chung quanh. Người tôi hình như đang lả dần, héo rũ như thân cây chờ phút rã mục. Gân cốt trong người tôi nhào ra, người tôi mềm nhũn. Tôi tựa người vào Ngự, bước những bước chập chờn đầy hình ảnh chàng. Chàng và Yến, Yến, con... tôi muốn tìm một tiếng nguyên rửa thậm tệ nào đó, dành riêng cho Yến. Nhưng tôi không thể mở miệng được.

Tựa lưng vào thân cây khế, tôi ngả đầu vào vai Nhự. Những bông hoa khế nhỏ xíu xinh xinh màu tím nhạt lay động trên đầu tôi. Tôi bắt đầu nức nở. Tôi khóc giữa những lời an ủi vỗ về của Nhự. Trong một thoáng, cùng lúc, những ý tưởng mâu thuẫn, lộn ngược dầm dập lóe trong óc tôi. Tôi sẽ bỏ chàng. Phải, em sẽ bỏ anh, em không thể yêu anh được nữa. Làm sao em yêu được anh, khi chính anh, đã phản bội tình em, khi

chính anh đã từ chối đã phủ nhận tình yêu đó. Anh không còn xứng đáng với tình yêu của em nữa. Hết. Thế là hết. Hết, nghĩa là chúng ta không bao giờ gặp nhau. Em sẽ đi lấy chồng. Em sẽ thuộc về người khác. Anh sẽ vào ngồi tù, anh sẽ bị tử hình có thể. Anh sẽ chết, nhục nhã, dần mòn. Anh sẽ chết một mình, lẻ loi. Anh sẽ chết, một mình, không có em ở bên cạnh. Không. Không thể như thế. Anh vô tội. Em tin chắc là anh vô tội. Có đáng tội chẳng là Yến, Yến. Chính cô ta. Chính con nhỏ đó. Chính nó. Trời ơi. Chính nó. Nó đã giết đời anh. Nó đã giết đời em. Nó đã giết cuộc tình mình. Không. Em không thể để anh vào tù, em không thể đứng đợi ngồi trông tin anh ra tòa, lãnh án một cái án tử hình. Tử hình. Anh. Anh của em. Không em sẽ giết anh. Không kẻ nào khác hơn em, có quyền giết anh. Em sẽ dành cho bằng được cái quyền cuối cùng ấy, về đời anh.

Tôi đưa tay gạt nước mắt; lắc đầu để xua đuổi tất cả những ý nghĩ hắc ám dật dờ. Như ai ngại lau những giọt lệ còn đọng trên má tôi.

- Phải bình tĩnh mới được, Thục. Sự thể đã đến thế. Tất nhiên không thể không buồn, không khổ. Nhưng còn có những vấn đề khác quan trọng, khẩn cấp hơn mà mình phải tính ngay mới kịp và thiết thực hơn, ngay bây giờ phải xem Tự sống ra làm sao, ở đâu. Phải hỏi Tự xem Tự định thế nào. Giờ thì chỉ còn Thục, mà Thục không bình tĩnh nữa là hết... Không cứu vãn được gì cả.

Nghe Như nhắc tới tình trạng hiện tại của Tự, tôi mới sức nhớ, không biết giờ này, chàng ở đâu. Tôi hỏi Như, Như lắc đầu:

- Như cũng đâu có biết. Mảnh giấy này do Hiệp đưa lại. Như có hỏi chỗ ở của Tự, thì Hiệp bảo, mọi liên lạc qua Doãn. Chỉ có một mình Doãn biết rõ chỗ ở của Tự mà thôi.

Tôi nóng nảy:

- Hay là mình Doãn ngay bây giờ, Nhựt.

Nhựt ngập ngừng:

- Cũng được. Nhưng làm sao đi, khi mắt Thục đỏ hoe thế này. Bác sinh nghi, hỏi vặn vẹo thì sao?

Tôi nhúu mày, trừng mắt, cương quyết:

- Thục đã có cách, Nhựt cứ để mặc Thục. Tôi nói rõ mưu định của mình xong bỏ mặc Nhựt ngoài vườn tôi vào nhà, lên gác thay quần áo thật nhanh. Mẹ tôi đã đứng đợi sẵn ở dưới chân thang.

Bà cụ hỏi:

- Con có chuyện gì mà đi gấp gáp quá vậy. Con có vẻ hoảng hốt lắm. Mẹ lo quá. Chuyện gì vậy Thục. Con. Mẹ tôi nắm lấy bàn tay tôi còn trên thành vịn. Tôi lao đao mất thăng bằng ngã dúi vào người mẹ tôi. Người ôm gọn tôi, giữa lúc nước mắt tôi lại trào ra, dàn dụa.

- Sao vậy con. Con Thục kìa. Con lạ quá. Có chi sao không nói cho mẹ biết. Con cứ nói đi, mẹ hứa, dù là chuyện gì, mẹ cũng không rầy la con đâu. Con đừng sợ.

Tôi gượng người, lấy lại thăng bằng và bình tĩnh. Tôi nói với người, trong khi mặt cúi gầm, ngó xuống:

- Thưa mẹ, không có chuyện gì cả.

- Có mà. Có chuyện gì đó thì con mới khóc như vậy chứ. Nói đi. Nói đi, mẹ tha thứ hết. Lúc nào mẹ cũng thương con. Thương con hơn hết, hơn cả các anh, các chị con, con biết thế chứ.

- Vâng. Con biết.
- Vậy sao không nói cho mẹ nghe chuyện gì đó.
- Con không muốn nói, vì con định dấu mẹ.

Mẹ tôi âu yếm vuốt tóc tôi. Những ngón tay người nhẹ nhàng vuốt tóc ở hai bên má tôi, thả lỏng về phía sau, chậm rãi:

- Mẹ biết mà. Mẹ biết con có chuyện buồn. Chuyện gì buồn lắm. Nên con mới hốt hoảng, nên con mới khóc như vậy. Nào. Thôi, con gái cưng của mẹ, nói cho mẹ nghe đi, chóng ngoan mẹ cưng nhiều. (Mẹ tôi cười cười ghé sát mặt tôi) gớm, con gái lớn thế này, như ngày xưa là mẹ đã có cháu ngoại bằng rồi, chứ chơi đâu, mà nhõng nhẽo hoài à.

Tôi không thể cười được, dù rất muốn cười để mẹ tôi hài lòng. Tôi nói từng tiếng:

- Cô giáo con bị đau nặng, phải vào nhà thương, chắc khó qua khỏi. Con xin phép mẹ cho con đi với Nhựt thăm cô.

Mẹ tôi tròn mắt, bán tín bán nghi:

- Cô giáo con. Thật không? Cô nào?

- Cô Mùi. Cô dạy Pháp văn. Cái cô thương con nhất lớp mà con vẫn kể chuyện mẹ nghe đó.

- À. À. Cô Pháp văn. Có thể thôi sao? Chỉ thế thôi mà con làm mẹ hết hồn. Mẹ đã tưởng chuyện gì.

- Thế mẹ tưởng chuyện gì. Tôi ngược mắt nhìn mẹ tôi. Người lúng túng lảng tránh:

- Ồ. Mẹ tưởng, tưởng có chuyện gì quan trọng hơn thế nữa xảy đến cho con.

Tôi thu hết can đảm, nói một mạch:

- Giờ con chẳng còn chuyện gì quan trọng nữa. Con không còn thiết tha một điều gì. Mẹ cứ yên tâm, con bây giờ sẽ sống như một cái máy. Một cái bóng trong căn nhà này. Con sẽ sống mãi như vậy. Chịu đựng mãi như vậy, để mẹ và ba vừa lòng. Con sống giờ không còn là cho con nữa. Vì đời sống con, chỉ có một cần thiết, là tình yêu, là cuộc tình của con và Tự. Nhưng mẹ đã không bằng lòng. Mẹ đã bắt con phải chọn lựa giữa mẹ và Tự. Con đã nghe mẹ. Con đã bỏ Tự. Bỏ Tự là bỏ lẽ sống của đời con. Bỏ Tự là bỏ nguồn hạnh phúc, là bỏ ánh sáng bỏ khí trời, bỏ tương lai, bỏ tất cả những gì lẽ ra ngày mai, đời con sẽ có. Đời con sẽ được hưởng. Nhưng con vẫn nghe mẹ, con vẫn bỏ Tự. Con đã bỏ Tự. Con đã nói cho Tự biết điều đó, và mẹ yên tâm, mẹ có thể yên tâm hoàn toàn, vì... Vì Tự đã không còn nữa. Không.

Cơn xúc động nghẹn ngào lại làm tôi ứ đầy cổ tôi.

- Sao con nói sao? Nó không còn nữa? Không còn nữa?

- ...

- Nó đã chết rồi. Làm sao nó chết? Ai giết nó?

- Không. Không ai hết.

- Vậy sao nó chết?

- Không.

- Thế nghĩa là sao?

- Con.

- Con giết nó?

- Mẹ nghĩ thế cũng được: Mẹ không hài lòng sao?

Nói xong, tôi mới biết mình lỡ lời. Nhưng đã muộn. Mẹ tôi hét lên:

- Trời ơi. Con tôi.

Nhự chạy vào, ngơ ngác:

- Thưa bác, có chuyện gì đấy ạ.

Mẹ tôi vừa khóc vừa đưa tay phân bua, Nhự nghe xong lắc đầu:

- Thưa bác, theo chỗ cháu biết thì không có chuyện đó. Làm gì có. Bác đừng lo.

Mẹ tôi ngừng khóc, chỉ tay vào tôi:

- Thì đó, cháu xem. Chính nó nói ra miệng chứ ai.

Nhự cắn nhần:

- Thục bậy quá (quay sang mẹ tôi), con xin bác đừng để ý. Thục nó bị giao động mạnh về chuyện cô Mùi vào nhà thương, nên nó nói lung tung không đâu vào đâu hết. Bác thì còn lạ gì tính Thục nữa. Cô ta chỉ cần một chuyện nhỏ thôi cũng đã đủ để hoảng hốt ầm ĩ lên được. Thôi có đi thăm cô Mùi thì đi để không có trễ rồi Thục. Tôi lấy khăn lau nước mắt nhìn mẹ tôi tần ngần.

Tôi muốn nói một lời xin lỗi, hay tỏ dấu ân hận về hành vi nông nổi thiếu suy xét vừa qua mà sao tôi không thể mở miệng được. Cuối cùng, tôi nắm tay mẹ tôi:

- Mẹ. Con lúc này, như điên như mất trí. Con không biết là con đã nghĩ gì và đã nói những gì với mẹ. Mẹ thương con. Mẹ đừng buồn con, nghe mẹ.

Mẹ tôi lắc đầu:

- Không. Mẹ thương con. Mẹ không bao giờ giận con hết, Mẹ biết con mẹ lúc này đang khổ sở, đang rối loạn. Mẹ không giận con đâu. Mẹ chỉ mong, thời gian sẽ giúp con quên dần nó. Thời gian sẽ giúp con lần lần bình tĩnh trở lại. Mẹ chỉ mong, chỉ cầu xin có thể thôi.

- Mẹ đừng nói nữa mẹ. Mẹ nói thêm con lại khóc bây giờ. Con khổ quá. Mẹ biết không. Con không ngờ đời con lại khổ đến thế này.

- Thì thôi, mẹ không nói nữa. Thôi con đi đi, Mẹ biết mà.

Tôi thất thểu theo chân Nhự tới Doãn.

Doãn tiếp chúng tôi bằng đôi mắt lạnh lùng, nghiêm khắc, như có phần oán trách thù ghét.

Doãn bảo, chờ tôi một chút, thay quần áo, xong tôi đưa hai chị đi.

Chiếc Taxi chạy quanh co một hồi. Cuối cùng tôi nhận ra khu bến tàu. Xóm Cầu khỉ. Nhự nói, khi Doãn bảo xe ngừng ngoài lộ chính. Chúng tôi xuống xe, lầm lũi theo chân Doãn rẽ vào một con đường đá dăm. Suốt từ lúc ra xe cho đến khi bước xuống, Doãn hút thuốc liên tay, ngậm miệng không nói một tiếng. Tôi dồn hết mọi khả năng chú ý, ghi nhận để lần sau có thể đến một mình.

Đây là khu xóm lao động như trăm ngàn khu xóm lao động khác trong thành phố. Nhưng điểm đặc biệt của nó là khi bỏ con đường đá dăm, rẽ vào lòng xóm, người ta không có một đường đi nào, khác hơn bước lên những cây tre mảnh, hờ hững trên những trụ cột bằng xi măng hay gỗ, đó sâu xuống lòng đất bùn. Nước lấp xấp một màu đen tanh tươi, đầy những lãng quăng và rác rến. Càng vào sâu lòng xóm càng mở rộng những ngã rẽ với những thân tre nhỏ hơn, chỉ vừa đủ một người đi. Trong lúc di chuyển, chẳng may ở một góc nào đó, có người đi tới, một người lùi lại, đứng chéo chân ở một ngã ba hay ngã tư của hai chiếc cầu, cho kẻ kia đi qua. Với một người không quen như tôi, chỉ một chút sơ xảy nhỏ, là có thể té ngã dầm mình xuống nước bùn. Dù rón rén gượng nhẹ tránh được những tiếng kéo kẹt của mấy cây tre vẫn uốn rung dưới chân tôi. Như đi trước, ngay sau Doãn, dơ tay ra phía sau cho tôi nắm. Dân trong xóm nhìn lũ tôi như một bầy quái vật. Họ hướng những con mắt nghi kỵ, gian xảo, tra khảo vào chúng tôi. Lũ trẻ con trần truồng, đứng tổng ngồng trong những căn nhà mái lá chạm sát đầu chúng.

Nắng trưa làm tôi hoa mắt tư tưởng nhão chảy, tan lãn, bầy nhầy cùng cảnh vật và bùn nước. Hình như không có một ý nghĩ nào đậu được lâu trong tâm hồn tôi. Mọi thứ đều rời rã, chia tay, cách biệt. Đôi bạn, tôi muốn nhắm mắt, mặc cho chân đưa, thả lỏng thân xác cho rủi may, bất chợt. Không nghĩ về Tự, không nghĩ về gia đình, về mẹ tôi, ba tôi, các anh, các chị, về những khó khăn đã thành hàng rào thẳng ngọn, đang chắn ngang trước mặt tôi, tôi cũng không còn đủ trí nhớ để tưởng đến một chuyến đi xa không thành, những ngày đi làm đã gần đến. Tôi không biết gì hết, ngay cả những bước chân tôi đang ngập ngừng, sên dè tiến tới.

Qua hết những chiếc cầu khỉ, chúng tôi đặt chân lên một con đường đất đỏ. Tới đây, nhà cửa có phần cao ráo hơn, nước trong và đầy. Con đường đất đỏ, chia hai khu nhà, mặt quay vào lòng sông Doãn chậm chạp, quay lại nói:

- Sắp tới rồi.

- Xóm này tên là Cầu Khỉ phải không anh? Nhự hỏi.

- Phải. Sao chị biết?

Nhự cười bí mật, không đáp, mắt lơ đãng nhìn lên khoảng trời xanh cao vừa thấy được, Doãn đốt một điếu thuốc khác, vể hần học đã lặn tan, trở lại trên gương mặt xương xẩu, khắc khổ của Doãn vẻ lạnh lùng phảng lảng cố hữu. Thọc tay vào túi Doãn đi thản nhiên như một người đang bách bộ.

Nhự lùi chân, ngang với tôi:

- Liệu có nhớ được đường vào không?

Tôi thở hắt ra, lấy khăn lau mồ hôi.

- May ra, nếu lúc về đi đường cũ.

- Rồi sau đây tính sao?

Tôi cúi nhìn những ngón chân tụ máu lòi ra khỏi quai dép, chậm rãi:

- Chưa biết. Mà cũng chả biết phải tính sao.

Nhự lắc đầu bỏ thỏng:

- Tội nghiệp.

Tôi không biết Nhự dành cho ai trong lũ chúng tôi, hai chữ ấy. Ai. Hay tất cả, tất cả, trong đó có Nhự, có mọi người, có cả những kẻ ở trên bốn năm tầng lầu và tất nhiên, luôn cả những kiếp người chui rúc trong xóm Cầu Khỉ này.

Bỗng dưng, tôi buột miệng bảo Nhự:

- Muốn chết cho rảnh, Nhự ơi.
- Bậy nào. Nhự nắm và bóp mạnh tay tôi.
- Thật đó. Chết. Muốn chết quá. Cho xong.
- Điên?

- Đến rồi. Tiếng Doãn chặn tắt câu nói vừa thoát khỏi họng tôi, nửa chừng. Một câu gì đó, mà chính tôi cũng không nghe được.

Doãn nhích tấm cửa làm bằng tôn cao bồi (1), cúi đầu bước vào.

(1) loại tôn mỏng có in nhiều hình vẽ xanh đỏ.

Căn nhà tối thăm thẳm. Nước róc rách chuyển mạnh dưới tấm ván lóng bóng. Mùi hôi hám làm tôi phải nhắm mắt, muốn hắt hơi.

Doãn đánh tiếng:

- Chị Tư Xệ có nhà đó không?

Sâu hút bên trong, có tiếng chân xê dịch nặng nề, rồi một thiếu phụ trạc tuổi gần bốn mươi, hiện ra ở khung cửa giữa, nối liền hai gian nhà. Chị chàng mặc một chiếc áo bà ba xanh có chấm hoa lớn màu đỏ. Mấy nút áo ngực bung hết, trên tay chị,

đứa con trai cỡ độ hơn một năm, đã ngủ, nhưng miệng vẫn cắn chặt vú mẹ. Chị Tư Xệ (đúng là người đàn bà mà Doãn vừa hỏi đó) dợm bước tới, rồi lại ngập ngừng như muốn lui, ngó sững chúng tôi.

Doãn vội lên tiếng trước:

- Doãn đây mà chị Tư. Doãn bạn của Long Đầu Bạc đây, chị quên rồi sao?

Chị Tư Xệ hề hề, lúc lắc cái đầu xù một đầu dày tóc, quần tít.

- À. À. Ủa anh đó sao anh Hai. Tối quá. Tui nhận không ra.

Doãn tiến tới sát gần, đưa tay vờ vờ thẳng nhỏ:

- Ảnh đâu chị Tư.

- Ảnh đi xe từ hồi sớm. Ai dậy anh Hai? Chị Tư Xệ hất hàm hỏi.

Doãn quay lại:

- A, mấy cô em của Thầy Ba đó chị.

- Dậy hả. Mời các cô ra ngoài này cho mát.

Chị Tư Xệ quay lưng, chậm chạp, bước.

Doãn làm vẻ quen thuộc chỉ ghế cho chúng tôi ngồi, xong ngược mắt nhìn lên chiếc cầu thang ở góc phải căn buồng.

- Xấp nhỏ đâu chị?

- Ai. Anh Hai. Chị Tư đặt con xuống chiếc đi văng kê sát vách, lom khom cài nút áo hỏi lại Doãn.

- Thì xấp nhỏ nhà, chứ ai chị Tư.

Chị Tư cười nhìn tôi:

- Ấy, chúng chạy chơi dêu đó anh. Ờ để tui đi rót nước mời đã chứ há.

Doãn xua tay, Nhựt mau mắn:

- Thôi được rồi chị Tư. Mặc tui tui mà. Coi như người nhà hay bà con lối xóm đi cho tiện chị Tư.

- Ờ, dậy hả. Dậy cũng được à nghen. Ủa, mà hai cô đây là bà con với thầy Ba sao?

- Chỉ có cô này thôi chị (Nhựt chỉ tôi), còn tui là bạn, bạn là bạn đó vậy mà chị Tư, Nhựt cười liếc mắt nhìn tôi. Tôi đưa mắt hỏi Doãn, Tự đâu.

Doãn dang hăng:

- A, có thầy Ba trên đó không hà, chị Tư?

- Có. Có đó anh Hai. Suốt từ sáng giờ thầy ấy hồng có bước xuống đây. Ngó bộ thầy ấy buồn bã quá đi anh Hai ơi. Ba xấp nhỏ, trước khi đi xe có nói với thầy ấy, cần gì cứ bảo tui hay gọi xấp nhỏ cũng được. Hoặc có buồn nữa thì đi chơi loang quanh lối xóm đây cho khuây khỏa đó mà. Nhưng thầy ấy, hồng đi đâu hết. (Bỗng chị ta hạ thấp giọng trầm thào, nghiêm trọng) mà thầy ấy bị chi dậy anh Hai?

Doãn chặc lưỡi, nói nhỏ:

- Trốn lính.

- Dậy hử. Chị Tư vẫn tròn mắt. Tội nghiệp. Còn trẻ quá mà, trốn chi cho khổ cái thân không biết nữa. Í mà, nghe nói bạn của anh Long, Ba bày trẻ đây, cũng như tui, quý lắm anh Hai ời. Chả là ba xấp nhỏ và anh Long là bạn cùng mâm ăn từ ngày xưa đó anh Hai. Tự hồi chưa lấy tui lận.

Doãn cười, rút thuốc mời:

- Hút chơi điếu đi Chị Tư.

- Dạ. Chị Tư Xệ vừa đáp vừa đưa tay nhón một điếu thuốc gắn lên môi một cách thành thạo.

Doãn bật lửa.

- Tụi tui lên gác chút nghe chị Tư.

- Dạ, mời, mời anh Hai và hai cổ lên đó chơi. Thầy Ba ở trên đó. Tội nghiệp, tội nghiệp.

Những tiếng sau được chị kéo dài ra, ê a như phường tuồng.

Doãn ra dấu cho chúng tôi theo chân lên gác.

Thật không ngờ một căn nhà gỗ lại có thể có một căn gác lửng kín đáo như thế này. Nhờ hai cánh cửa sổ bên hông và một hàng lan can nhỏ, mở vào lòng sông, nên ánh nắng chan hòa căn gác. Tự quay lưng lại chúng tôi. Chàng đang tỳ tay trên thành gỗ lan can, đầu cúi xuống mặt nước. Thoạt thấy chàng, tim tôi đập mạnh, không bước được nữa. Bao mạch máu trong người tôi như ứ đọng ngừng nghỉ. Những hạch nước mắt ở hai thái dương như chỉ chực chờ tuôn trào.

Tự quay lại. Tôi thấy chàng với đôi mắt sâu hoắm, hai gò má nhô cao, nước da xạm tái. Trong một hoàn cảnh khác, chắc tôi

không dám quả quyết đó là Tự. Đó là người tôi từng ngắt trong tay. Đó là người mà tôi đã tự nguyện hiến dâng cả đời mình, cho một ngày mai có thể đen tối, có thể thảm thiết. Tự. Tự. Tôi ghen ngào không gọi thành tiếng. Tự. Tự. Tôi rũ liệt toàn thân, bủn rủn muốn ngã. Tự. Tự. Chàng chấp chờn bước vào. Tự. Tự. Chàng lao tới đỡ tôi trước khi tôi quy ngã xuống sàn gỗ. Anh. Anh. Tôi quờ quạng bên mặt chàng, đầm ướt. Anh. Anh. Tôi nắm cả mười ngón tay trên ngực, trên vai chàng. Anh. Anh. Tôi cắn nghiến môi tôi để thấy mình còn tỉnh, còn thức. Đây không phải là cơn mê. Đây không là giấc mộng. Đây là sự thực. Một sự thực bật máu. Một sự thực trừng trừng, trợn người. Sự thực như một giả tưởng, một ảo ảnh.

Chúng tôi cùng ngồi bệt xuống sàn. Tôi vẫn chưa thể lấy lại được bình tĩnh. Tôi dấu mặt mình vào ngực Tự, trong khi chàng ôm lấy mặt tôi, và tỳ cằm lên đầu tôi, im lặng. Doãn xuống thang gác. Nhựt ra ngoài lan can, ngó xuống dòng sông.

Đợi một lúc lâu, khi tôi lần lần tỉnh lại, Tự nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi. Con mắt chết cứng, con mắt trợn trừng, con mắt nghiêm lạnh, đe dọa, tàn nhẫn. Tôi rên rỉ, khép mắt:

- Anh đừng nhìn em như thế. Tôi nghiệp em với chứ. Không còn thương em nữa sao? Anh. Tự.

Chàng đưa tay, ghì xiết lấy tôi. Tôi thấy hơi thở chàng dồn dập, đôi vai rung động. Chàng lại khóc. Tôi biết. Chàng đang khóc. Chàng mím môi, chàng nghiến răng để đừng bật thành tiếng nấc. Nhưng những giọt nước mắt nóng hổi của chàng theo làn tóc tôi, chảy xuống, ẩm hai bên má. Tôi vẫn nép trong ngực chàng:

- Em phải về. Em phải về. Em không thể ở đây.

- Anh đuổi Thục?
- Không phải thế. Không bao giờ. Anh... Khổ quá, anh không giải thích được.
- Em hiểu. Anh khỏi cần nói.
- Nhưng mà...
- Nhưng mà cái gì?
- Còn mẹ. Còn ba em. còn chung quanh... Còn..., còn đời em, dài lắm. Không được.
- Không. Em đã có thái độ.
- Không có thái độ gì hết. Em phải về. Em phải trở về. Em đối với anh, như thế này là quá đủ rồi. Anh không còn ước gì hơn nữa. Lúc chết, anh sẽ sung sướng nhắm mắt.
- Anh hạnh phúc hơn nhiều người khác. Anh đầy đủ lắm. Em đừng nghĩ gì đến anh nữa. Phải nghe anh mới được. Em đừng nghĩ gì đến anh nữa. Phải nghe anh mới được. Em.
- Vâng, em nghe anh. Em sẽ về.
- Ừ. Có thể chứ. Anh biết, em yêu anh. Em nghe anh. Em của anh, ngoan lắm...
- Nhưng...
- Nhưng gì nữa...
- Em sẽ...
- Làm sao?

- Em.

- Gì, em cứ nói đi. Thục, Thục ơi. Toàn thân chàng lại rung lên.

Tôi cũng ghen ngào:

- Em... em sẽ trở lại với... anh. Em không thể bỏ anh được, trong tình cảnh này.

- Thôi. Anh van em. Anh xin em. Anh lạy em. Anh không muốn sau này em sẽ hối hận.

Em sẽ oán thù anh. Em sẽ nhìn anh, như một kẻ giết hại đời em. Giết lần mòn tuổi trẻ của em. Em phải bình tĩnh. Phải thật bình tĩnh. Anh không còn gì cho em, để giúp em thực hiện những ước mơ của hai đứa nữa. Anh sẽ bị bắt, anh sẽ vào tù, anh sẽ bị xử bắn. Em. Anh van em, Thục. Anh lạy Thục.

- Không. Em bình tĩnh lắm. Anh thấy không. Anh nhìn em đi. Nhìn vào mắt em đi, Thục của anh đây. Anh thấy em không. Em thật bình tĩnh. Em đâu có khóc nữa. Anh. Anh. Tôi vịn đầu chàng xuống.

Chàng lắc đầu, tránh mắt nhìn của tôi.

- Anh biết, anh biết em trọng nghĩa em trọng thủy chung, em cao cả. Em thánh thiện như thiên thần. Nhưng rồi em sẽ hối hận. Em sẽ đau đớn. Em sẽ khốn quẫn một đời vì anh. Còn ba em, còn mẹ em, còn gia đình còn xã hội, còn bạn bè en. Còn...

Tôi đưa tay bịt miệng chàng:

- Anh điên rồi. Anh sáng rồi. Anh hãy nghe em nói đã. Anh. Tự. Em sẽ ở bên anh, mãi mãi bên cạnh anh. Em tin anh, tin nơi

em, tin nơi tình yêu của mình. Em không lý tưởng, em không lãng mạn một chút nào hết. Anh hãy nghe em. Quyết định này của em, chắc chắn sẽ làm ba, mẹ buồn, buồn lắm, buồn đến độ ba mẹ có thể từ em, không nhìn nhận em nữa. Nhưng một mặt nào khác, ở một góc âm thầm nào đó, của lương tâm, của tình người. Ba, mẹ sẽ hài lòng, sẽ hài lòng, sẽ âm thầm hài lòng về hạnh động của em. Rồi ba, mẹ sẽ hiểu em. Sẽ hiểu anh. Hơn nữa, trong trường hợp này, em không thể bỏ anh được. Không bao giờ, dù em có bị thế nào. Bình thường, em có thể bỏ anh, em có thể vì gia đình, vì lòng hiếu đễ, vì gì gì đó, em xa anh. Nhưng trong trường hợp này, hoàn cảnh này, thì không. Em nói: Không. Thà mai sau em hối hận với quyết định hôm nay của mình, khi anh phản bội tình em, còn hơn là em sẽ chết héo với căn rút lương tâm, của tình cảm tự nhiên, thuần khiết nơi tâm hồn em, nơi trái tim em.

- Không. Thục. Anh muốn em nghĩ lại. Anh muốn em trở về. Trở về và suy nghĩ chín chắn. Dầu sao thì anh cũng vẫn mong em sẽ không trở lại đây, một lần nữa.

- Anh không còn cần đến em. Anh không còn yêu em? Anh oán giận em điều gì? Anh. Tự.

- Không. Anh không còn cần đến em nữa.

- Trời ơi. Anh. Tôi tức tưởi và khóc nức nở. Nhự hốt hoảng chạy vào:

- Có chuyện gì vậy?

Tự lắc đầu. Nhự loay hoay hết đưa tay vuốt tóc lại buông thõng:

- Anh phải thương Thục mới được. Anh phải hiểu nó. Anh đừng làm khổ nó thêm. Ích gì?

Tự trừng mắt, cố dịu giọng:

- Nhự cho rằng tôi muốn làm khổ Thục lắm sao? Tôi còn đau đớn gấp trăm ngàn lần Thục nữa. Tôi, kẻ... mà

Nhự phụng phịu:

- Thì Nhự nói vậy vậy đó, chứ nào có ý gì đâu.

Tôi nói trong nước mắt:

- Thôi. Nhự, Nhự xuống nhà đi. Thương Thục với, xuống nhà đi.

Nhự ngập ngừng, khoát tay, như có một điều gì muốn nói mà không nói được.

Chờ Nhự khuất, tôi mới lau nước mắt ngồi ngay ngắn người lại, nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Anh đừng dối lòng anh. Anh có thể gian dối với tất cả mọi người, nhưng không lẽ với em anh cũng thế.

Tự nhìn xuống, lặng lẽ. Tôi tiếp:

- Bây giờ anh trả lời em một câu thôi, một câu cuối cùng. Anh có yêu em không?

Tự ngước lên, khuôn mặt chàng tiều tụy. Tôi hồi hộp thắt ruột, đứng tim. Chàng nhìn đắm đắm, xong lại cúi xuống. Tôi lay vai chàng. Anh phải trả lời em. Anh hãy trả lời đúng với lòng anh. Không lẽ đến giờ phút này, anh còn gian dối với em. Tự lại ngước mắt nhìn lên. Đôi mắt chàng long lanh. Chàng mím môi. Một lát, tôi nín thở. Chàng gật đầu, và khóc. Tôi ôm lấy chàng:

- Thế là đủ rồi. Em chỉ cần có thế. Em yêu anh. Em tự dành cho mình mọi quyền hạn của một người yêu và được yêu. Chàng ghé khuôn mặt đầm đìa nước mắt, cắn vào cổ tôi. Tôi nghiêng rặng chịu đựng.

Chúng tôi cùng nằm xuống sàn gỗ. Nắng trưa hằm hập. Những con nước lách mình, chuyển động dưới thấp. Tiếng cười hể hả của chị Tư Xệ, theo cầu thang, ngược dốc lên căn gác kín khép.